

39

**MIQUEL
PUIG**

economista

Els dirigents convergents han d'estar disposats a defensar el ciutadà dels interessos del capital. De fet, d'això va la política

40

JORDI ANGUSTO
assessor al Parlament Europeu

Catalunya està massa pendent de formalitzar el seu adéu a Espanya i massa poc de fixar el rumb i el port d'arribada

MANOLO GARCÍA

P 44-45

CULTURA

PATTI SMITH ENCÉN EL PRIMAVERA SOUND

La cantant nord-americana fa embogir el públic amb un concert ferotge i contundent

P 06

CORRUPCIÓ

Serafin Castellano, l'home que va consolar Rita Barberá la nit del 24-M

Una altra trama enfonsa el PP valencià

El delegat del govern espanyol al País Valencià, detingut per unes adjudicacions quan era conseller

Castellano va ser un home fort als executius de Fabra i era conegut pel seu anticatalanisme furibund

P 56-58

A punt per al dobllet

TRIDENT DE LUXE

El Barça espera guanyar avui la Copa contra l'Athletic de Bilbao i fer un pas més cap al somni del triplet. ALBERT GEA / REUTERS

Avui i demà, amb l'ARA
El CD solidari del Festivalot

CD Festivalot
5 €

Cap de colla
19,95 €

Breus
6 €

les claus del dia

pareumàquines

ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

Per què en diuen estabilitat quan voler dir governs de dreta?

Han estat brandant el papu de la ingovernabilitat i l'anarquia. Han adoptat el lema "L'any de l'estabilitat". Però, un cop celebrades les eleccions, han començat a distingir entre estabilitats bones i dolentes. "Rivera ha de garantir l'estabilitat", titula l'editorial de l'Abc. Però quan són el PSOE i Podem els que exploren pactes, aleshores surten en tromba. Un mostrari: "Fer un cordó sanitari per aïllar un partit democràtic [...] és una idea políticament repugnant" (Victoria Prego, a *El Mundo*), "Pablo Iglesias explota la de-

bililitat del PSOE i avisa que està en posició de «fer exigències» (*Abc*). "El PSOE perd el cul per fer un Front amb Podem, encara que això els converteixi en la serventa d'aquestes aliances" (Hermann Tertsch, a l'Abc). "[El PSOE] regala una gegantina passarel·la Cibeles de propaganda a la que al novembre podria ser la ministra de Txeca i Justícia del govern de Pablo Iglesias" (Losantos, a *El Mundo*). Mentrestant, a *La Razón* els moviments de la dreta mereixen titulars neutres com "Rajoy es reunirà amb Rivera per buscar acords entre PP i Ciutadans". El que l'ull dret d'aquests diaris veu com a saludable acord, l'esquerre ho titlla de miserable xantatge.

Àlbum de titulars

"Els inquietants costums dels membres de la família Colau: el seu fill crida davant els senyals de Stop" (Libertad Digital, sense escrúpols per instrumentalitzar un nen de 4 anys -que relaciona els Stop amb el logotip de la PAH- i distorsionar l'anècdota).

lescaresdeldia

DETINGUT

Serafín Castellano

El delegat del govern espanyol al País Valencià és l'últim dirigent del PP detingut per un cas de corrupció. Castellano havia sigut home fort al govern de Fabra i un representant de l'ala més dretana del partit.

REELEGIT

Joseph Blatter

Tot i la detenció de nou dirigents de la FIFA per corrupció i el creixent desprestigi de la institució, el seu president, Joseph Blatter, va resultar reelegit ahir en les eleccions que es van celebrar a Zuric.

REFORÇADA

Núria Parlon

L'alcalde de Santa Coloma de Gramenet és un dels pocs valors del PSC que ha sortit reforçat del 24-M: ha millorat els resultats de fa quatre anys. Parlon, però, no es planteja fer cap pas per liderar el PSC.

FEROTGE

Patti Smith

La històrica cantant no va decebre: va fer embogir el públic del Primavera Sound amb un concert ferotge en què va recordar els seus temes més emblemàtics. Potser era efecte del seu pas per El Cellar de Can Roca.

vist alttwitter

David Belzunce (@David_Bel)
Comunicador

"El neguit als cossos policials i la dimissió dels responsables de la Guàrdia Urbana de Barcelona diu molt més d'aquests que no pas de Colau..."

Joan Safont (@joansafont)
Periodista, guionista i escriptor

"De fet, el més interessant d'Ada Colau com a alcaldessa arribarà quan hagi de governar i prendre decisions arriscades"

Cristina de la Serna (@CristinadelaS)
Advocada especialitzada en drets humans
"Els que han dimitit a la Guàrdia Urbana no són part del cos sinó càrrecs nomenats per CiU. Compte amb la campanya de la por"

Esperança Camps (@deshabitat)
Periodista i escriptora
"Detingut el delegat del govern [a València]... una mena de justícia poètica. Va dir que si RTVV no existira l'haurien d'inventar, només uns dies abans de no fer res per evitar tancar-la"

Lorenzo Silva (@VilaSilva)
Escriptor
"Qui va triar el delegat del govern central a València, per dirigir la poli que l'ha acabat detenint, també el fitxarà algun headhunter?"

Cristina Pardo (@cristina_pardo)
Periodista
"El problema del PP és la comunicació. La comunicació d'un escàndol de corrupció rere l'altre"

Antonio Mestre (@AntonioMestre)
Documentalista
"Una cosa que no canvia en política és que només hi ha rebel·lió interna quan s'acaben els càrrecs a repartir"

David Fernández (@HiginiaRoig)
Diputat al Parlament (CUP)
"Poble que xiula mai mor"

Xavi Fernández (@XaviFernandezB)
Guionista
"@HiginiaRoig No s'ha de xiular l'himne. Respecte. És millor cantar-lo posant-hi lletra amb conceptes com Urdangarin, Cas Nóos o Corinna"

Xavier Bonastre Thió (@XaviBonastre)
Periodista
"I com es pot evitar una xiulada? Posant esparadrap a la boca als espectadors...?"

Amadeu Brugués (@AmadeuBrugues)
Blogger
"Si prohibeixen xiular, tot apunta que el pròxim concurs de gossos d'atura de Castellar de N'Hug pot ser francament -encara més- avorrit"

Conchi Sánchez (@manly_81)
Tuitaire
"Només a Barcelona hi pot haver junts en un cap de setmana els fans d'AC/DC, els hipsters del Primavera i els lleons bascos! #ViscaBarcelona"

IAQUÍ

CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR

La foto de Serafín Castellano i Rita Barberá

ELS FINALS DE RÈGIM tenen sempre el seu punt patètic. I quan un règim ja és tot ell grotesc, el seu final garanteix escenes memorables. Diumenge a la nit Rita -caloret- Barberá va regalar un moment televisiu impagable, la seva rendició. De l'arrogància de sèrie a admetre la seva "hòstia", literalment. Tenia un confident, no en el sentit policíac (en aquest cas), una espatlla on plorava la seva desgràcia, l'home a qui va xiuxiuejar el seu estat d'ànim, la seva caiguda de la poltrona. I ahir aquest confident va ser detingut, conjuntament amb vuit persones més, per presumptes irregularitats en adjudicacions durant la seva etapa com a conseller de Governació. Després va ser suspès de militància, i poques hores després va ser cessat com a delegat del govern espanyol al País Valencià. Un dels pocs càrrecs que li quedava al PP valencià. El partit admet "l'alarma social suscitada", i això és novetat, sobretot el fet de reconèixer-ho, perquè els casos de corrupció han sigut abundants i no els semblaven alarmants socialment. Aquest cop l'alarma és real, perquè és a les seues del partit on s'han disparat totes les alarmes. Són alarmes d'evacuació.

Per això la foto de Serafín consofant Rita, que no haurà pogut tenir la seva versió inversa, passa a ser no només una de les fotos de la setmana. És la imatge d'una caiguda de règim, és la metàfora d'una estàtua abatuda. És la prova que els acaba arribant el seu dia. I el dia que perdem l'esperança i pensem que alguns sempre se surten amb la seva, que alguns sempre guanyen, tocarà buscar aquesta instantània i recordar que als que abusen del poder els acaba arribant la seva setmana negra, el seu *annus horribilis*.

LA TRIA DEL DIRECTOR

On ha caigut més el PP i on ha pujat més C's? A Política comparem els seus resultats

A Societat tractem un tema que sempre és delicat: el càncer hereditari. Com l'afrontem i què podem fer per prevenir-lo?

Quin impacte han tingut els referèndums en la política europea? Al Tema del Dia analitzem aquesta qüestió

director@ara.cat
Twitter: @carlescapede

BONDIA

ANTONI BASSAS
DIRECTOR AUDIOVISUAL

Barça i Athletic Club honoren la Copa

El Barça i l'Athletic Club són els equips que més han honorat la competició perquè són els que més cops han rebut la Copa de mans del cap de l'estat espanyol. Però la narrativa a Madrid, a falta de títols, serà passar-se el dia explicant la profecia auto-complerta de la xiulada. Si Barça i Athletic són sancionats estarem davant d'una nova vergonya. Estic a favor d'escoltar els himnes dels altres amb el respecte que m'agrada per al meu, però xiular un símbol entra indiscutiblement en el camp de la llibertat d'expressió. Una final sempre fa il·lusió, però jugar-la després de guanyar la Lliga i quan t'espera la final de la Champions, n'augmenta la dimensió històrica. Veig els bascos molt motivats. Però al davant hi tindran un dels millors Barces que hem vist mai. Vejam avui.

a

L'EDITORIAL

La reconstrucció d'un espai de comunicació en català

El president de la CCMA, Brauli Duart, va oferir ahir fer informatius en desconnexió per al País Valencià mentre les noves autoritats no reobren Canal 9. Es tracta d'una mesura d'urgència per omplir el buit actual, però que té a l'horitzó un objectiu molt més ambiciós: construir un espai de comunicació audiovisual propi que abracci tots els territoris de llengua catalana. Aquest anhel no s'ha arribat a aconseguir mai a causa de la interferència política. Ha passat, sobretot, amb el País Valencià, on els successius governs del PP van acabar prohibint les emissions de TV3 i Catalunya Ràdio, però també amb les Balears, on l'executiu de José Ramón Bauzá va privar els seus ciutadans de veure el 3/24 i el Super3.

El resultat electoral del passat 24 de maig obre, però, un escenari completament nou. El nou govern valencià, previsiblement una coalició d'esquerres amb una forta presència de Compromís, té la intenció de reobrir Canal 9 perquè els valencians puguin recuperar la televisió i la ràdio públiques en valencià que mai haurien ha-

gut de perdre. A partir d'aquest moment es podria fer realitat el vell objectiu de la reciprocitat, és a dir, que igual que al País Valencià i les Balears s'ha pogut veure durant molts anys TV3 i Catalunya Ràdio, al Principat es puguin veure els mitjans públics valencians i balears.

L'objectiu final, però, ha de ser allò que ja va ser teoritzat fa molts anys per Josep Gifreu, catedràtic de teoria de la comunicació i professor de la UPF: crear un espai comunicatiu propi per al català on els continguts

circulin sense traves entre els diferents territoris i es puguin crear sinergies de col·laboració i enriquiment cultural mutu.

És obvi que un dels efectes de l'estat auto-

nòmic ha sigut crear unes fronteres administratives artificials que han dificultat l'intercanvi de continguts en totes aquelles llengües que no eren el castellà, fins a arribar a l'absurd que un ciutadà de Gandia pot veure Al-Jazira però no TV3. El moment actual, amb l'eclosió d'internet i les xarxes socials, obliga a repensar quina és la millor estratègia per superar aquests entrebancs i aprofitar una oportunitat que s'endevina històrica.

El primer pas ha de ser la reciprocitat amb el País Valencià i les Illes, però cal anar més enllà

DE FIT A FIT

FIFA

dietarivv
VICENÇ VILLATORO

30 DE MAIG

Hi ha tres mesures per conèixer la força de l'independentisme

Totes tres es poden aplicar als resultats de les eleccions de diumenge, amb resultats diversos. Una és, òbviament, sumar els votants de les forces polítiques independentistes. És una forma de mesurar lògica i imprescindible, que a més dona un resultat positiu: sumant molt –però no tant com caldria a aquestes altures– i creixent. Però no n'hi ha prou. Perquè un objectiu tan ambiciós surti bé cal que tingui molts votants, però també molta gent que el consideri l'objectiu prioritari de tota l'acció política. I, aplicat a les eleccions de diumenge, aquesta centralitat del procés en la política catalana en general es confirma, amb l'excepció de Barcelona. Quan un tema és el centre del debat no es pot arribar a ser la força més votada sense haver-s'hi pronunciat amb claredat i contundència. Si passa, és que potser la qüestió no és tan central com ens pensàvem. Finalment hi ha un altre índex imprescindible per mesurar la força de l'independentisme: la sintonia i la capacitat d'acció conjunta de les forces independentistes. Sobre això, els resultats de diumenge encara ens diuen poca cosa. Això –essencial per al procés– ho mesurarem a partir d'ara: amb les declaracions i els pactes.

JORDI IBARRÓ

Emporta't amb l'ARA el CD solidari del Festivalot

Un disc per a grans i petits

Disc solidari per la investigació de malalties infantils

Avui i demà, amb l'ARA

Per només **5€**

- JOAN DAUSÀ**
- ELS AMICS DE LES ARTS**
- ELS CATARRS**
- LALI RONDALLA**
- GUILLAMINO**
- ... i molts més**

ara.cat

Fundació **A. Bosch**

Més informació a: www.fundacioabosch.com

Promoció als quioscos limitada a Catalunya. Pròximament disponible a través de la Botiga de l'ARA: Botiga.ara.cat

Regne Unit Referèndum

Europa i el temor a les urnes

La UE s'ha anat construint al ritme marcat per referèndums com el que ara vol Cameron

MARC VIDAL
BARCELONA

Fa just deu anys, per aquestes dates, Europa es llepava les ferides. Els francesos acabaven de rebutjar en referèndum la Constitució europea. Tres dies després van ser els holandesos els que van dir *no*. Europa es va estavellar sonadament a les urnes i les conseqüències d'aquella patada traumàtica encara ressonen. És amb aquest rerefons que el Regne Unit, el país tradicionalment més euroescèptic dels Vint-i-vuit, es prepara per tornar a sotmetre Europa a un caixa o faixa.

Des dels inicis de la construcció europea, s'han fet una quarantena de referèndums sobre Europa en una vintena de països. En aquestes consultes s'ha preguntat als electors el seu parer sobre qüestions que van des de l'entrada del seu país a la UE fins a l'adopció de l'euro o l'aprovació dels tractats europeus que s'anaven negociant. A la gran majoria de referèndums s'ha imposat el sí. Però quan ha triomfat el no, la terra semblava que es movia.

Noruega i Irlanda, un fora i l'altre dins de la UE, són els països que més cops s'han pronunciat contra Europa. Els noruecs han rebutjat dos cops –el 1972 i el 1994– l'entrada del seu país al club europeu. I l'aprovació a Irlanda dels tractats de Niça (2001) i de Lisboa (2008) va requerir en tots dos casos la celebració de dos referèndums, després del rebuig dels textos a la primera consulta. I hi ha el cas particular de Groenlàndia, que va votar en un referèndum el 1982 a favor d'abandonar la UE (53% a favor del canvi d'estatus), a la qual havia accedit el 1973 com a part integrant de Dinamarca.

“És important veure que, més enllà dels cops que s'ha votat *no* a Europa, també hi ha hagut molts *sí*. A Espanya mateix, la Constitució europea va ser aprovada a les urnes

amb un suport molt ampli. Fins i tot al mateix Regne Unit es va votar a favor de mantenir-se dins de la UE el 1975”, explica Jordi Vaquer, director de l'Open Society Initiative for Europe.

En risc tot el projecte

Europa té por de les urnes? “En el projecte europeu ja no s'hi val només la cooperació tècnica entre governs, els ciutadans hi volen dir la seva. Però a això s'hi suma el fet que la construcció europea està en hores baixes i hi ha certa por a consultar els ciutadans, com un temor a posar en risc tot el projecte”, reflexiona Pol Morillas, investigador principal sobre Europa al Cidob.

A tot això cal afegir-hi, segons Jordi Vaquer, que la qüestió europea és, dins dels estats, “com de segona derivada, com de poca importància, i els referèndums al final tenen més a veure amb el fet d'avaluar o censurar un govern que amb res més”: “A França, ara mateix, el president Hollande perdria qualsevol referèndum que fes”.

De fet, en el rebuig dels francesos, ara fa deu anys, a la Constitució europea hi va pesar un vot de càstig intern. Entre els electors del no, el 52% ho van fer pensant en l'actuació del president en aquella època, Jacques Chirac, i només el 42% ho van fer en clau estrictament europea.

Conscient d'aquesta dinàmica, el primer ministre britànic, David Ca-

1975

Els laboristes britànics accedeixen al govern amb la promesa de celebrar un referèndum –que els 'tories' no havien fet– sobre l'adhesió del Regne Unit a la UE. El sí s'imposa amb el 67% dels vots.

1972

La França de Georges Pompidou sotmet a referèndum la primera gran ampliació de la UE. Els electors aproven l'entrada de Dinamarca, Noruega (els noruecs van dir 'no' després), Irlanda i el Regne Unit.

2005

França i els Països Baixos rebutgen en referèndum la proposta de Constitució europea. El text, que sí que va rebre el suport de l'electorat a Espanya, queda desestimada i s'inicia la negociació que donarà com a resultat el Tractat de Lisboa.

2008

Irlanda torna a rebutjar a les urnes (el no arriba al 53%) un tractat europeu, el de Lisboa. Com en el cas de Niça, després d'una negociació per introduir-hi canvis, el tractat és aprovat en un nou referèndum l'any 2009.

Història S'han fet una quarantena de consultes sobre la UE en una vintena de països

meron, vol accelerar al màxim la celebració del referèndum sobre la pertinença del Regne Unit a la UE i fer-lo molt abans de “finals del 2017”, que és ara mateix la data prevista. Aquell serà un any electoralment carregat a Europa, amb cites al calendari per renovar els mandats del president francès i la cancellera alemanya. A més, Londres assumirà la presidència rotatòria de la UE el segon semestre del 2017 “i no tindria sentit impulsar una agenda de treball mentre et plantejges sortir per la porta”, preveu Morillas.

Mostra de les presses de Cameron per sotmetre a referèndum el *Brexit*, l'acrònim dels mots *Britain* (Gran Bretanya) i *exit* (sortida) en

anglès, és la gira exprés que ha fet els últims dos dies i que l'ha portat a visitar l'Haia, París, Varsòvia i Berlín per explicar els seus plans. A la capital alemanya va ser on el *premier* va rebre, ahir, el suport més clar a la seva croada per repensar la relació entre el Regne Unit i la UE. “Sempre que hi ha un desig, hi ha també un camí, i aquest és el principi que ens ha de guiar”, va assegurar al costat de Cameron la cancellera alemanya, Angela Merkel, que es va mostrar disposada, obertament, a ser “constructiva” i “trobar una solució”.

La química fa temps que funciona entre Merkel i Cameron. Tots dos líders parlen un llenguatge similar quan es tracta de defensar el

1992

Irlanda, França i Dinamarca sotmeten a referèndum –i aproven, en el cas francès per només un punt– el Tractat de Maastricht que posa les bases de la integració política de la UE.

UNITÉ DE N...
26 FÉVRIER 2001

2001

Els irlandesos –amb una participació del 34%– rebutgen el Tractat de Niça. És la primera gran patada d'Europa a les urnes, un bany de realisme que rebaixa l'eufòria sobre la construcció europea. Després de negociar alguns canvis en el tractat, el text es torna a sotmetre a referèndum el 2002 i el 62% d'irlandesos voten 'sí'.

2003

Suècia rebutja en referèndum l'entrada a l'euro el 2003. El 56% dels electors hi voten en contra. El 2000 van ser els danesos els que també van dir 'no' (53%) a afegir-se a la moneda única.

2014

Suïssa, que ha celebrat diversos referèndums sobre Europa, vota el 2014 per restringir la lliure circulació de treballadors que la uneix a la UE. Anteriorment, el 2001, un 76% dels suïssos van votar en contra de demanar l'ingrés a la UE.

mercat únic o la competitivitat com a motors de l'economia europea i també coincideixen en la necessitat d'alleugerir la burocràcia instal·lada en certs racons de Brussel·les. Merkel és, sens dubte, la millor aliada possible en l'Europa d'avui dia. I, pels moviments que ha fet fins ara, vol que Cameron se'n surti.

“El gran problema el posaran les institucions europees, la Comissió, per exemple, que és la guardiana dels tractats de la UE i lluitarà per

mantenir vius els principis que s'hi recullen, especialment el de la lliure circulació de persones”, alerta Pol Morillas. Amb la perspectiva de la dificultat de reescriure els grans textos sobre els quals s'aixeca la UE, una via que requeriria temps i un nou referèndum en països com Irlanda, s'imposa l'opció d'una declaració que reculli les demandes britàniques i tingui el vistiplau de la resta de socis europeus.

Una concessió, un gran avenç

“Més que un canvi als tractats, Cameron buscarà una concessió, encara que sigui petita, que pugui vendre com un gran avenç”, reflexiona John Etherington, professor de ciència política a la UAB, que posa com a exemple el retorn d'alguna competència europea a Londres.

La partida tot just comença. I el repte és doble per a Cameron: buscar la comprensió dels seus socis europeus i satisfer les ànsies eurofòbiques a casa seva. No tan sols el UKIP, l'influent partit anti-UE, sinó també els seus diputats, ja que, amb l'ajustada majoria absoluta que té (6 escons), fins i tot una petita rebel·lió tory el pot enfonsar. —

OBSERVATORI D'EUROPA

CARME COLOMINA
PERIODISTA

Deu anys després del no

L'Europa del no –o, per ser més exactes, el no a aquesta Europa– va néixer ara fa deu anys. El 29 de maig del 2005 els francesos van rebutjar en referèndum la proposta de Constitució Europea. Pocs dies després, un 61% dels holandesos reblarien la mort política d'un projecte redactat des de l'eufòria d'una Unió Europea que s'ampliava fins a la frontera amb Rússia, convençuda de la infal·libilitat del seu model i de la idea que l'única via possible era el federalisme –més integració, més cessió de sobirania a Brussel·les.

Els francesos van dir *no*, sobretot, al seu president, Jacques Chirac –que, buscant una tercera reelecció i convençut de la victòria, es pensava que el referèndum seria una mena de plebiscit personal–, però també van dir *no* a una Europa “massa liberal”. Els holandesos, per la seva banda, rebutjaven una Unió hiperreguladora i intervencionista. I ningú a Brussel·les ho va veure venir.

Una UE consternada va decidir aleshores que si els ciutadans s'havien equivocat en el vot no era perquè no els agradés aquesta Unió, sinó perquè ningú els n'havia explicat prou bé els avantatges. La resposta, invertir en comunicació i propaganda, trossejar el projecte de Constitució i reconvertir-lo en un nou Tractat amb el mateix ideari suavitzat, eliminant-ne els símbols que podien molestar a aquells estats membres més obsessionats amb la idea d'una pèrdua d'identitat. Del xoc inicial i d'una profunda depressió col·lectiva es va passar al punt d'inflexió d'una fugida endavant, que no va poder frenar l'erosió en la confiança en la UE.

Referèndum
El 29 de maig del 2005 els francesos van rebutjar la Constitució Europea

Desgast
El discurs eurocrític s'ha fet fort a la política comunitària i nacional

Aquell 29 de maig del 2005 va marcar, a més, el naixement oficial del discurs eurocrític, que tant ha costat d'admetre però que, una dècada després, s'ha fet fort en la política comunitària i nacional. Una part important d'aquell *no* reclamava una Europa més social i, en canvi, la gestió i el llenguatge europeu durant la crisi que esclata el 2008 han estat més marcats per l'austeritat que per la solidaritat. L'esquerra s'ampliava a un ritme que els governs i els partits tradicionals no han sabut llegir.

L'herència, per al Front Nacional

Aquella França de classes mitjanes i zones rurals que se sentia amenaçada per la globalització –que segons totes les enquestes va votar *no* a la Constitució Europea– és avui encara més nombrosa i vulnerable. Furgant en el descontentament, el Front Nacional de Marine Le Pen ha gairebé doblat el seu suport electoral en aquesta dècada.

L'euroescepticisme s'ha convertit en un actor cada cop més potent arreu de la Unió. Ni el general De Gaulle, quan va dir allò de “No podem fer una truita federal amb els ous durs de les velles nacions europees”, es podia imaginar que les reticències franceses al projecte que ells capitanejaven arribarien a ser tan profundes.

“El problema –deia fa temps el director de Friends of Europe– és que molta gent a les institucions comunitàries encara veu l'Europa d'abans, en lloc de veure-la com és ara”, com s'ha transformat des de la gran ampliació del 2004, com l'ha canviada aquesta crisi econòmica, i com les dues Europes –la del lliure mercat i la de la integració econòmica i política– estan a punt de tornar a col·lisionar en les negociacions prèvies al futur referèndum britànic. —

La química va tornar a fluir ahir entre el primer ministre britànic, David Cameron, i la cancellera alemanya, Angela Merkel, en una trobada a Berlín. HANNIBAL HANSCHKE / REUTERS

CORRUPCIÓ

SALVADOR ALMENAR
VALENCIA

L'ombra de la corrupció ha acompanyat el Partit Popular valencià durant tota la legislatura. I tampoc ara que la formació està encara en estat de xoc després de perdre les eleccions autonòmiques se'n pot desempallegar. L'últim peix gros popular a caure ha sigut Serafín Castellano, que ocupava el càrrec de delegat del govern espanyol al País Valencià. El president del PP valencià, Alberto Fabra, s'acomia del seu mandat de la mateixa manera que va arribar al càrrec: enmig d'escàndols de corrupció.

I és que Fabra i la resta del PP valencià es van despertar ahir amb la notícia de la detenció del que fins ahir era el delegat del govern espanyol. Se'l va detenir, segons la investigació judicial, per presumptes favors a una empresa a la qual es van adjudicar contractes per a l'extinció d'incendis quan Castellano era conseller de Governació. Concretament, la investigació judicial actual –dirigida pel jutjat d'instrucció número 1 de Sagunt– sorgeix de la que va obrir la Fiscalia del TSJ del País Valencià l'octubre passat. Les diligències fetes pel TSJ es van remetre al seu dia a la Fiscalia de Madrid després d'una denúncia interposada per l'exgerent d'Avialsa –empresa adjudicatària dels contractes–. L'exgerent alertava de diferents irregularitats tant en l'adjudicació com en la gestió dels contractes atorgats per la conselleria dirigida per Castellano a aquesta empresa mercantil entre els anys 2008 i 2010, que sumaven més de 33 milions d'euros.

La detenció de Castellano va obligar el Partit Popular a reaccionar amb rapidesa. Primer va ser la direcció a València la que va tramitar la suspensió cautelar de militància del que encara era formalment el seu secretari general i poc després el consell de ministres acordava el cessament de Castellano com a delegat del govern espanyol al País Valencià.

Tot això va succeir en el període de temps en el qual desenes de policies escorcollaven el seu domicili i la seu de conselleria de la Generalitat Valenciana com les d'Infraestructures, Sanitat o Governació buscant determinats expedients. Després d'unes

Serafín Castellano, l'últim detingut del PP valencià

El ja exdelegat del govern espanyol està sent investigat per adjudicacions irregulars quan era conseller

L'ANTICATALANISME PER BANDERA

Serafín Castellano era el principal representant de l'ala més dretana i anticatalanista del PP. Va defensar que es prohibissin les subvencions a entitats que diguessin "País Valencià" i va criticar l'AVL quan va reconèixer la unitat de la llengua. MANUEL BRUQUE / EFE

quantas hores amb els agents dins de casa seva, Castellano va sortir detingut i emmanillat en un cotxe de la policia en direcció als jutjats de Sagunt, on va arribar poc abans de les set de la tarda.

Amb el cap baix i amb una jaqueta que li amagava les mans emmanillades, Castellano va arribar als jutjats, on l'esperaven desenes de persones que el van escridassar en el curt recorregut des del cotxe policial fins a la seu judicial. Després d'aproximadament mitja hora de declaració, va abandonar el jutjat en qualitat d'imputat, però en llibertat provisional. La jutge instructora va acordar també retirar-li el passaport i li va imposar la restricció de no abandonar el territori espanyol i l'obligatorietat de presentar-se davant la justícia tantes vegades com sigui citat. Per aquest jutjat també hi passaran els altres vuit detinguts.

Com en altres trames de corrupció investigades al País Valencià, en aquesta també s'obsequiava amb regals els polítics dels quals depenien els contractes. Així, segons fonts de la investigació, l'empresa Avialsa va regalar a Serafín Castellano un rifle de caça i li pagava les despeses de les caceres a les quals assistia amb l'empresari Vicente Huertas.

A última hora de la jornada el jutjat va informar dels delictes de què s'acusa els detinguts: malversació

Regals

Segons fonts policials, Avialsa obsequiava Castellano i la seva dona amb caceres i joies

de cabals públics, suborn, delictes contra la hisenda pública, falsedat documental, prevaricació i blanqueig de capitals.

L'anticatalanisme per bandera

Serafín Castellano no era una persona qualsevol al PP valencià. No tan sols pel seu càrrec públic sinó també perquè formalment encara era el número dos del partit, malgrat que en la pràctica va ser rellevat de la secretaria general el juny del 2014. Ell és qui la nit de les eleccions consolava Rita Barberá mentre ella reconeixia que el PP s'havia clavat una gran "hòstia" a les urnes. I també és el precursor de la polèmica llei de senyes d'identitat que el seu successor a la conselleria de Governació, Luis Santamaría, es va encarregar d'arrodonar. A més, era el flagell de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua i el polític que clavava la seva mirada en els periodistes que gosaven preguntar-li referint-se al territori com a "País Valencià".

Políticament ha sabut moure's amb intel·ligència. El va fitxar Eduardo Zaplana i, malgrat que en la guerra entre l'exministre i Francisco Camps es va posicionar amb els zaplanistes, va acabar ocupant diverses carteres amb Camps. També va ser conseller amb Fabra, que a més li va confiar durant dos anys la secretaria general del PP valencià. Els seus resultats de les europees van obligar Fabra a rellevar-lo del càrrec, però el va voler premiar amb el càrrec de delegat del govern espanyol. ■

Bárceñas portarà el partit als tribunals

L'extresorer dels populars Luis Bárceñas portarà als jutjats el PP per demanar judicialment el seu reingrés com a treballador al partit. Ho farà després de no arribar a un acord amb la formació al Servei de Conciliació i Arbitratge de la Comunitat de Madrid (SMAC). L'encarregat d'anunciar la decisió va ser el lletrat de l'extresorer, Enrique Villegas, que va avançar que si la demanda no prospera reclamaran una indemnització. En aquest cas, Bárceñas demanarà 900.000 euros, una quantitat similar a la que va exigir per acomiadament improcedent.

EL BITLLET

El pitjor malson dels populars

El PP valencià ja feia temps que tenia coll avall que perdria la Generalitat a causa dels casos de corrupció i havia dissenyat plans de contingència per resistir quatre anys a l'oposició. Aquest pla passava per retenir les diputacions i el poder municipal, almenys la capital, i utilitzar-los com a refugi de càrrecs i base d'operacions per torpedinar el nou govern. El 24-M, però, va deixar aquests plans en no res. El PP ja no té cap alcaldia important (només Gandia pot quedar en mans del polèmic Arturo Torró) i l'única institució de cert

pes que té assegurada és la Diputació de Castelló. Per a algú que fa només una setmana governava a la pràctica totalitat de municipis valencians, que tenia les tres diputacions i la Generalitat, això és un autèntic malson. El pas a l'oposició serà traumàtic per a un partit acostumat a ser una gran màquina repartidora de prebendes i favors. Les pròximes setmanes centenars (potser milers) de militants del PP es quedaran sense feina. I Rajoy encara pretén que l'ajudin a guanyar al novembre.

DAVID MIRÓ
SUBDIRECTOR

El jutge embarga les seus de Convergència

Assumeix la petició del fiscal, que vol garanties de CDC per la seva responsabilitat en el cas Palau

MARC COLOMER
BARCELONA

Setmana negra per a Convergència. Després de perdre l'alcaldia de la capital del país en les eleccions municipals de diumenge, el jutge que investiga l'espòli del cas del Palau de la Música acordava ahir l'embargament preventiu de les quinze seus que CDC va oferir per garantir la seva eventual responsabilitat civil si fos condemnada pel cas. Aquestes quinze seus substitueixen com a garantia l'edifici de la seu central del partit, al carrer Còrsega de Barcelona, després que la formació nacionalista n'emparaulés la venda. El magistrat ha demanat ara que l'Agència Tributària taxi les finques ofertes en garantia pel cas Palau. El titular del jutjat d'instrucció 30 de Barcelona, José Julián García de Eulate, assumia així la petició del ministeri fiscal, que va sol·licitar l'embargament preventiu d'aquests immobles, distribuïts en 23 propietats, tenint en compte que alguna de les 15 seus inclou diferents propietats repartides per diverses plantes del mateix edifici.

Però, de la mateixa manera que el jutge ha seguit el criteri del fiscal pel que fa a l'embargament de les seus convergents, no s'ha pronunciat sobre una segona petició: incrementar fins als 6,6 milions d'euros la fiança de 3,2 milions imposada a Convergència per, suposadament, haver-se lucrada amb comissions que l'empresa Ferrovial hauria pagat al partit via convenis amb el Palau de la Música a canvi d'adjudicacions d'obra pública. El jutge, en canvi, sí que ha acceptat una taxació independent dels immobles. CDC va presentar un certificat de taxació emès el desembre passat que conclou que el valor de les 15 finques ascendeix a 3,6 milions. Les seus ara embargades estan repartides per tot Catalunya: una a Barcelona, a Castelldefels, a Sant Boi de Llobregat, a Amposta, a Figueres, a Móra d'Ebre, a Reus, a Granollers, a Capellades, a Tortosa, a Tarragona i a Sant Feliu de Llobregat i dues a Mataró i a Amposta.

Un cop entregats en garantia, Convergència no podrà vendre els

immobles si no és amb una autorització del jutge, a diferència del que ha passat amb la seu central del carrer Còrsega de Barcelona.

L'acusació i la xifra desviada

Mentre la interlocutòria que conclou la instrucció del cas, segons fonts judicials citades per l'agència Efe, situa en 5,1 milions d'euros la xifra presumptament desviada a CDC a través d'una relació triangular amb el Palau de la Música, tant la Fiscalia com l'acusació particular exercida per la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB) consideren que és superior. Per això tant la Fiscalia com la FAVB tenen previst de demanar al jutge que revisi i corregeixi a l'alça aquesta xifra en la interlocutòria.

El cas és que el jutge titular reproduceix en la interlocutòria la xifra suposadament desviada que inicialment va fixar el primer jutge instructor del cas, Josep Maria Pijuan,

Bloqueig
El partit no podrà vendre les 15 seus sense una autorització judicial

Pressió
L'acusació vol que el jutge incrementi fins als 6,6 milions la fiança a CDC

que més tard va corregir-la fins als 6,6 milions d'euros. Ara, però, caldrà veure el resultat de la taxació dels immobles. Perquè si finalment la suposada xifra desviada queda corregida fins a 6,6 milions, llavors es podria donar el cas que amb els immobles entregats en dipòsit no n'hi hagués prou per cobrir la garantia, que el jutge manté en 3,2 milions. El fiscal considera que els 15 edificis de CDC no cobreixen els 6,6 milions que calcula que el partit es va embutxacar en el cas Palau i recorda que la seu del carrer Còrsega té un valor d'uns 12 milions d'euros, de manera que cobria amb escreix la garantia en cas que fos ampliada, cosa que va fer que no s'embargués.

El jutge ha tancat aquesta setmana la instrucció del cas. Manté imputat l'exdirectiu de Ferrovial Pedro Buenaventura i exculpa l'exdiputat de CiU Jaume Camps, suposat intermediari, en considerar que els fets ja han prescrit. —

CDC recorrerà la decisió judicial

Convergència va negar ahir que el jutge hagi ordenat l'embargament de les quinze seus entregades pel partit com a garantia per fer front a la responsabilitat civil que es pugui derivar d'una eventual condemna pel cas Palau. "En tot cas es produirà una anotació preventiva d'embargament al registre de la propietat. Només es pot embargar un bé quan hi ha sentència ferma de culpabilitat", defensava ahir el partit en un comunicat. Sigui com sigui, CDC va anunciar ahir en el mateix comunicat que recorrerà la decisió judicial "amb tots els mitjans legals al seu abast". I va mostrar el seu "enuig" perquè "per enèsima vegada" el partit es va asabentar de la mesura pels mitjans de comunicació.

Condemnen l'alcalde de Valladolid a un any d'inhabilitació per desobediència

ARA
BARCELONA

Fa vint anys que és alcalde de Valladolid, gràcies a cinc majories absolutes, però diumenge passat va quedar-se a tres regidors de revalidar-la, i el PSOE, Toma la Palabra i Sí Se Puede han arribat a un acord de govern que converteix Francisco Javier León de la Riva en cap de l'oposició. Però no podrà exercir: haurà de

renunciar a l'acta de regidor, després de ser condemnat a un any i un mes d'inhabilitació per ocupar un càrrec públic i una multa de 12.600 euros per un delictes de desobediència. Està acusat d'haver demorat durant gairebé cinc anys l'execució d'una sentència que l'obligava a restaurar la legalitat en un edifici on, precisament, León de la Riva té un immoble i on s'havien comès irregularitats urbanístiques. Ara la jutge veu provat "l'interès personal" de l'alcalde en

Motiu
Va demorar cinc anys l'execució d'una sentència

funcions per "dilatari i obstaculitzar" la sentència, conscient que suposava una despesa enorme per al presupost municipal.

Durant el judici –celebrat fa un mes enmig d'una enorme expectació–, León de la Riva va afirmar que era coneixedor de la sentència i que va donar les ordres necessàries a la seva regidora d'Urbanisme i als tècnics, però que no podia "posar-se el casc i pujar a l'obra" per executar la resolució ell mateix.

León de la Riva ha sigut sempre al focus de la polèmica. En una entrevista va dir que tenia "certa recança" a pujar a un ascensor amb una dona per si simulava una violació: "Potser una noia entra amb tu a l'ascensor, s'arranca els sostenidors i surt cridant que l'has intentat agredir". A més, quan el 2010 Leire Pajín va ser nomenada ministra de Sanitat va afirmar que quan veia els seus llavis "sempre" pensava el mateix. —

DEBAT SOBIRANISTA

Colau pica l'ullet a ERC i la CUP i s'ofereix com a aliada "real" del procés

Bosch condiciona entrar al govern a l'aval de Barcelona en Comú a la via independentista

JOAN SERRA / ROGER TUGAS
BARCELONA

Conscient de la pluralitat de Barcelona en Comú –hi conviuen perfils sobiranistes amb activistes que prioritzen l'agenda social–, Ada Colau ha buscat en totes les seves afirmacions sobre el debat sobiranista un denominador comú que no incomodés les diverses sensibilitats de la candidatura. Els equilibris han quedat sintetitzats en la defensa irrenunciable del dret a decidir del poble català, repetida als mítings i verbalitzada en rodes de premsa i entrevistes, un llistó que continua semblant insuficient a les forces sobiranistes, com per exemple ERC, amb qui ara Colau es veu abocada a pactar. Potser per la necessitat d'acostar-se a futurs socis i evidenciar l'aposta per un procés constituent a Catalunya, Colau es va postular ahir com un actor rellevant del procés sobiranista. "Nosaltres som un aliat real del procés, a diferència de CiU", va afirmar en una entrevista al programa *Els matins* de TV3.

La futura alcaldessa de Barcelona –si fructifica l'entesa amb les forces d'esquerra– va voler deixar clar el seu compromís i, ahir, va enviar un missatge a la federació nacionalista, que aquesta setmana ha sondejat la possibilitat de trobar prou suports per mantenir l'alcaldia. El líder de Barcelona en Comú va recriminar a CiU el seu "intent partidista d'instrumentalitzar el procés". Colau va subratllar que Xavier Trias "ha negat molts tipus de

consultes" a la capital catalana. "I això no és estar compromès amb el dret a decidir", va etzibar en l'entrevista. Colau, que va votar sí-sí el 9-N, va assegurar que la coalició de l'esquerra alternativa estarà "al costat de qualsevol mobilització popular de la ciutadania" sobre el futur polític del país.

Segona reunió amb ERC

Barcelona en Comú madura les negociacions amb ERC i el PSC per tancar possibles pactes. La coalició ha fixat com a línies vermelles el programa electoral i el codi ètic i aposta per bastir un executiu estable, tot i que no renuncia a la fórmula dels suports puntuals. Ahir hi va haver la segona trobada amb ERC, en què van participar tres representants de cada part. S'hi va visualitzar la predisposició per arribar a acords, tot i que no es va entrar en concrecions. La setmana que ve està prevista una sessió de treball amb el PSC, a l'espera d'iniciar el diàleg amb la CUP. Hores abans, el líder dels republicans, Alfred Bosch, havia advertit a Colau que no entraria al govern si no dona suport al procés d'independència. "Per tenir la complicitat suficient per entrar al seu govern s'ha de pronunciar sobre aquest procés", va comentar Bosch a *El matí de Catalunya Ràdio*.

Els republicans ja han rebutjat aliances alternatives, però volen vincular l'agenda social de Colau a gestos en favor del sobiranisme. Bosch va detallar ahir que a Barcelona no es pot aturar "ni el progrés ni el procés" i va instar l'activista a

Ada Colau va participar ahir a la tarda en el plenari de la coalició, l'assemblea en què participen totes les persones que mantenen un vincle actiu amb Barcelona en Comú. ARA

Marcatge Duran diu que Trias pot ser alcalde si ERC ho vol, i Homs crida a pactar "allà on es pugui"

fer un pas més enllà d'acceptar el dret a decidir. Bosch va apuntar, en un missatge dirigit a la futura alcaldessa, que l'Ajuntament ha de reclamar el deute pendent que té l'Estat amb el consistori, que segons va recalcar és superior al que manté la Generalitat amb la ciutat.

El líder d'Unió pressiona

En la carta web setmanal, Josep Antoni Duran i Lleida va analitzar l'escenari de negociacions a Barcelona. "Que Trias sigui alcalde depèn d'ERC", va comentar el líder d'Unió. Duran va escriure ahir que un govern estable amb CiU, ERC i el PSC no seria un "frau de llei", com havia expressat Colau. El dirigent democristià va obviar que tant Bosch com Collboni ja han dit que no estan disposats a materialitzar aquest pacte. "Un govern de Trias a la ciutat de Barcelona seria legítim políticament i legalment", va insistir. Per

completar el marcatge a ERC, Duran va avisar que en els pròxims dies es veurà si és certa la voluntat de Bosch de "fer prevaler la independència a l'hora de decidir qui és alcalde". Sense ser explícit sobre Barcelona, el portaveu del Govern, Francesc Homs, va instar ERC a complir l'acord de prioritzar pactes sobiranistes als ajuntaments, derivat del diàleg entre Artur Mas i Oriol Junqueras. "Tenim un acord per prioritzar allà on es pugui els acords als ajuntaments i òrgans supramunicipals, i confio que ERC el complirà", va dir Homs a la Cadena SER.

El líder d'Unió també va dirigir un dard a l'ANC. Va recordar "la pressió" que va rebre Trias per signar l'adhesió a la proposta de municipis per la independència mentre que ara l'entitat "no només pressiona" Colau, sinó que "considera injust" dir que la seva candidatura no és independentista. ■

Reinicia Catalunya s'erigeix en "espai unitari" del debat constituent

NÚRIA ORRIOLS
BARCELONA

El quart pis de les Cotxeres de Sants estava ahir ple de gom a gom. Cares conegudes del sobiranisme civil, acadèmics del Consell Assessor per a la Transició Nacional (CATN) i polítics. A la fila zero però, la ciutadania i, a la tercera, els representats dels partits, entre els quals Jordi Turrull (CiU), Marta Rovira (ERC) i David Fernández (CUP). Aquesta imatge és representativa del que vol ser Reinicia Catalunya, un espai "unitari" que aplega totes les iniciatives de la societat civil sobre el procés constituent. Per fer-ho, tal com ja va avançar l'ARA, ReiniciaCat proposa un "mètode" per redactar una eventual Constitució catalana, basat

El jutge Santi Vidal i el president del CATN, Carles Viver i Pi-Sunyer, van donar suport a Reinicia. P. VIRGILI

en el protagonisme de la ciutadania. Es tracta de fugir de les constitucions redactades per experts entre quatre parets, i d'engegar un procés "participatiu, obert i inclusiu", va explicar el polític i promotor de la iniciativa Jaume López. El seu full de ruta comprèn diverses fases: una primera etapa de participació i debat ciutadà; una segona fase institucional i de debat parlamentari, i un tram final de redacció i votació del text en un referèndum. Què uneix les entitats impulsores de Reinicia? "La voluntat de decidir com es vol el nou país". López va defensar la unió dels del sí-sí i el sí-no per trencar l'*statu quo*, ja que, a parer seu, el "procés constituent" és el que genera "més consens" en la societat catalana. Ara per ara, formen part de la plataforma onze entitats: el Grup

Promotor per a la Convenció Constitucional, El País que Volem, l'ANC, Òmnium, Sobirania i Justícia, Juristes per la Independència, La Marxa Som, Unanovaconstitucio.cat, Súmate, Procés Constituent i Parlament Ciutadà. La tasca de Reinicia en els pròxims mesos serà promoure debats sectorials al territori, així com dinamitzar un portal web amb totes les iniciatives. A l'acte hi havia el president del Comissionat per a la Transició Nacional, Carles Viver i Pi-Sunyer, el jutge Santiago Vidal, l'exeurodiputat d'ICV Raül Romeva, l'expresident del Parlament Ernest Benach, i els membres del CATN Ferran Requejo, Joan Vintó, Josep M. Reniu, Germà Bel i Rafael Grasa. També hi havia Muriel Casals (Òmnium) i la vicepresidenta de l'ANC, Rosa Alentorn. ■

SHOPPING EXCLUSIU

AMB UNA OFERTA IRRESISTIBLE

OBRIM
L'1 DE JUNY
I TOTS ELS
DIUMENGES

Redescobreix La Roca Village.
Més serveis i millor experiència en més de 130 boutiques
amb descomptes de fins al 60% sobre el preu original.

ASICS BIMBA Y LOLA CASTAÑER FURLA HUGO BOSS MISSONI MONTBLANC
PURIFICACIÓN GARCÍA SALOMON SANDRO TOMMY HILFIGER
i moltes més a LaRocaVillage.com/boutiques

LA ROCA VILLAGE

LaRocaVillage.com

en breu

MANOLO GARCÍA

■ Espadaler promet que la pregunta de la consulta d'Unió serà "clara"

¿La pregunta de la consulta interna d'Unió inclourà la paraula *independència*? El secretari general del partit, Ramon Espadaler, no va esquivar ahir el dubte, però sí que es va esforçar a subratllar que la proposta que es votarà el 14-J serà "clara". "Fem aquest debat intern amb esperit constructiu, voluntat de suma, integració i claredat", va dir a Catalunya Ràdio. Espadaler va assenyalar que queda pendent de veure com "s'explicita" això, però que la pregunta reflectirà "clarament" què pensa Unió. Josep A. Duran i Lleida va expressar el seu "desencís" amb els dirigents que han promogut un manifest intern sobiranista per al 14-J.

■ El líder socialista a Badalona tira la tovallola per la patacada del 24-M

El candidat del PSC a l'alcaldia de Badalona, Jordi Serra, va posar ahir el seu càrrec a disposició del partit després de perdre cinc regidors diumenge passat i caure fins a la tercera força, darrere del PP i de Guanyem Badalona en Comú. El primer secretari dels socialistes a Badalona, Àlex Pastor, va retreure a Guanyem Badalona en Comú que insinuessin que la condició per formar un govern alternatiu a Xavier García Albiol passava per la renúncia de Serra. La llista que aglutina la CUP, Podem i Procés Constituent, entre altres col·lectius, dijous va instar CiU i el PSC a "replantjar-se les seves cares visibles". Els socialistes ja han dit que facilitaràn que l'alcaldesa sigui Dolors Sabater, la líder de Guanyem Badalona en Comú, una formació que manté converses amb ERC i ICV per forjar un govern alternatiu que desbanqui Albiol.

ACN

■ L'alcalde de Dublín defensa que Catalunya "mereix la independència"

"Entenem els sentiments de Catalunya perquè sabem com era ser tractats com a ciutadans de segona. Mereixeu la independència". Així va expressar-se l'alcalde de Dublín, Christy Burke, en una entrevista a l'ACN, després de reunir-se amb una delegació del Consell de Diplomàcia Pública de Catalunya (Diplocat). Burke va comparar el procés català amb l'escocès i va demanar a Mariano Rajoy que faci com el primer ministre britànic, David Cameron, i autoritzi un referèndum. L'alcalde de la capital d'Irlanda va donar suport a les eleccions del 27-S, que el sobiranisme vol plebiscitàries, i va oferir "l'ajuda" del país en el procés.

RENOVACIÓ SOCIALISTA

Núria Parlon va participar al míting central del PSC en la campanya de les municipals. MANOLO GARCÍA

La recepta Parlon perquè el PSC fugi de la "vella política"

L'alcaldesa de Santa Coloma serà clau en la refundació del partit

SARA GONZÁLEZ
BARCELONA

Havent encaixat l'enèsim daltabaix electoral, el fet diferencial a can PSC té nom i cognom: Núria Parlon. El partit ha perdut molta musculatura al territori i s'ha atrinxerat a l'àrea metropolitana, malgrat que Ciutadans i Podem han queixalat una part del seu electorat –a Cornellà, per exemple, Antonio Balmón ha perdut la majoria absoluta–, però a Santa Coloma de Gramenet, en canvi, ha ampliat el seu avantatge. Una hegemonia de la qual els socialistes no disposaven des que Bartomeu Muñoz va caure de l'alcaldia l'any 2009 arran de la seva detenció i posterior ingress a la presó pel cas Pretòria, d'on va sortir després de passar-hi gairebé un mes i pagar mig milió d'euros. Parlon és, a hores d'ara, el nom en el qual un PSC que porta anys en caiguda lliure diposita la seva esperança per poder remuntar.

"El contracte l'he firmat amb la ciutat i continua sent la meva prioritat en el dia d'avui. Em preocupa molt el meu partit en clau nacional i vull ajudar sempre que no em suposi renunciar a ser alcaldessa de Santa Coloma al 100%". Aquesta és la declaració d'intencions que a hores d'ara fa l'actual número dos de Miquel Iceta al carrer Nicaragua. De fet, el seu nom ja va ser clau –fins i tot era tolerat per una part dels dirigents crítics– quan Pere Navarro va renunciar al lideratge del partit.

Aleshores, però, la responsabilitat municipal i les condicions que volien imposar alguns dels *barons* metropolitans del partit per no fer canvis de fons van provocar que es fes enrere. Ara els resultats la reforcen per ser una de les veus que més coses tindrà a dir al congrés de refundació previst per a finals d'any o principis del 2016, quan en principi Iceta plegarà de primer secretari si hi ha voluntaris per succeir-lo.

"Vull començar des de baix, tocant de peus a terra i estant molt a prop dels ciutadans", va dir Parlon mentre assumia la vara d'alcaldesa el 17 de

fractura derivats de la crisi. Posa com a exemples el fet que Santa Coloma ha sigut, juntament amb Terrassa, una ciutat pionera a l'hora de multar bancs que tenien pisos buits, l'aturada de desnonaments o tenir una actitud combativa amb la MAT. "En un percentatge molt elevat, a Santa Coloma s'han fet moltes de les polítiques que ara planteja Barcelona en Comú", afirma. De fet, segons ells, el PSC ha de dialogar amb la futura alcaldessa de Barcelona, Ada Colau, per "falcar" un futur d'esquerres a la capital catalana.

"Fins al final" amb Pretòria

"La ciutadania ha sabut valorar l'esforç fet pel meu equip i li estic agraïda. Han fet una diferenciació clara entre el projecte que jo he liderat i el passat", analitza Parlon. Un passat, però, que assegura que té molt present perquè l'Ajuntament és acusació particular en el cas Pretòria. Ella no pensa "girar full" perquè vol arribar "fins al final".

Té majoria absoluta però es mostra partidària dels governs de coalició amb altres forces d'esquerra. Dóna per fet, però, que governarà en solitari perquè els altres partits han declinat la seva oferta, però assegura que ho farà de manera "oberta". Si una cosa té clara Parlon és que el PSC s'ha de refundar girant més a l'esquerra i afrontant una nova manera de fer política i de relacionar-se amb la gent. Per sortir-se'n, conclou, l'important és no quedar ancorat en la "vella política".

Predisposició

"Vull ajudar el partit en clau nacional sempre que no impliqui renunciar a l'alcaldia"

novembre del 2009. Ho feia amb un posat seriós i sense pujar a la tarima. La seva capacitat per assumir el timó del consistori en el moment més convuls que vivia la ciutat va ser aleshores posat en dubte fins i tot per membres del seu propi partit. A les eleccions municipals del 2011, les primeres que va afrontar com a candidata, va guanyar sense majoria absoluta. Aquest cop ha aconseguit deixar enrere definitivament l'ombra d'un alcalde emmanillat i empresonat.

La fórmula? Ella respon que ha sigut a base d'impulsar polítiques socials, de treballar "colze a colze" amb els veïns i afrontant els riscos de

10 RAONS

PER ESTUDIAR AL TECNOCAMPUS

1. Estudis orientats al mercat, amb alts índexs d'inserció laboral.

2. Un model únic: centres universitaris i empreses compartint ubicació.

3. ADN emprenedor: suport als estudiants amb idees de negoci.

4. Instal·lacions modernes, amb equipaments de darrera generació.

5. Situació privilegiada al costat del mar, amb excel·lents connexions.

6. Model d'aprenentatge participatiu, innovador i creatiu.

7. Relació constant i personalitzada amb el professorat.

8. Relacions internacionals gràcies a acords amb 90 universitats arreu del món.

9. Sinergies entre estudis de diverses àrees: empresa, tecnologia i salut.

10. Vida universitària: associació d'estudiants, esports, colla castellera...

BALANÇ ELECTORAL

Quant ha perdut el PP a les autonòmiques?

Variació negativa respecte al 2011 en punts percentuals

I quant ha guanyat Ciutadans?

Variació positiva respecte al 2011 en punts percentuals

Font: Elaboració pròpia / Gràfic: E. Forroll

La caiguda del PP, poc aprofitada per C's

Els populars s'enfonsen en comunitats i ajuntaments però els de Rivera no aconsegueixen ser claus

AURI GARCIA MORERA
BARCELONA

Les eleccions del maig del 2011 van elevar el PP a un punt àlgid de poder territorial a l'Estat, però les del diumenge passat l'han fet baixar de cop. Fa quatre anys, amb José Luis Rodríguez Zapatero assenyalat com a responsable d'una crisi que es resistia a reconèixer, els populars van aconseguir majoria absoluta en vuit dels tretze Parlaments autonòmics en joc, preparant el terreny per a la victòria de Mariano Rajoy, també amb majoria absoluta, al Congrés. Diumenge, però, no va poder retèner cap d'aquestes vuit majories.

La previsible caiguda del PP representava una oportunitat que no ha acabat d'aprofitar Ciutadans, un nou actor que aspirava a entrar en escena amb un paper protagonista i que s'ha quedat a mig camí. Allà on han perdut més suports els populars és on n'han aconseguit més els d'Albert Rivera, però la relació no ha sigut tan directa com haurien volgut, ja que també hi ha hagut molta transferència de vot cap a altres opcions. A la majoria de comunitats, el partit de Rivera no ha aconseguit ser clau per a la governabilitat.

L'efecte dels casos de corrupció

Mariano Rajoy reconeixia dimarts que en els resultats de diumenge "hi han influït els casos de corrupció que s'han produït o que han sortit a la llum en aquestes últimes dates". On més s'enfonsa el PP i on irromp amb més força Ciutadans és al País Valencià, que el maig del 2011 va fer president Francisco Camps i pocs mesos després va veure com dimitia esquitxat pel cas Gürtel. Però, malgrat que els populars han baixat 22

punts percentuals, C's només n'ha assolit 12 i la majoria parlamentària ha sigut per a les forces d'esquerres.

A les Illes Balears, que en l'últim mandat han vist entrar a la presó l'expresident Jaume Matas, la caiguda del PP també ha sigut molt forta, de 18 punts, i Ciutadans encara se n'ha aprofitat menys, amb 7,1 punts. Igual que al País Valencià, l'electorat ha castigat els populars, però ho ha fet virant cap a l'esquerra. En aquest cas, a més, al factor de la corrupció s'hi sumava el rebuig social a la política lingüística de José Ramón Bauzá. Ciutadans, amb un model semblant al de Bauzá, també n'ha patit les conseqüències.

Múrcia i la Comunitat de Madrid, també afectades per la corrupció, completen el grup de comunitats on el retrocés del PP ha sigut més fort, amb 21 i 18 punts respectivament. Com al País Valencià, Ciutadans hi aconsegueix al voltant de 12 punts. En aquest cas, però, els dos partits sí que sumen majoria davant dels par-

Relació
On més baixa el PP, més puja C's, però amb moltes fugues cap a altres opcions

Excepció
A Barcelona Mejías sí que capta els vots perduts per Fernández, i fins i tot més

tits d'esquerres, i Ciutadans pot permetre que el PP segueixi governant. Per si sol, però, no pot fer de frontissa, ja que no té prou força per sumar amb el PSOE sense Podem.

Situacions molt disperses

A la resta de comunitats autònomes es donen situacions molt disperses. Els populars hi han perdut entre 9 i 13 punts, però Ciutadans hi ha obtingut resultats molt desiguals. A la Rioja i Castella i Lleó, la relació entre els uns i els altres és molt directa, amb Ciutadans rondant els 10 punts percentuals, cosa que permet que els dos partits sumin majoria absoluta i que el PP tingui a l'abast continuar governant. A les altres, en canvi, el més probable és que el PP quedi a l'oposició i cedeixi els governs que tenia a coalicions d'esquerres.

Els casos més singulars són els de Castella-la Manxa i Navarra. A la primera, el PP perd 10 punts, i 8,7 van a parar a Ciutadans, que tot i això no aconsegueix representació

per culpa de la polèmica reforma electoral de María Dolores de Cospedal. Una reforma impulsada per assegurar la seva majoria absoluta -dificultant que Podem entrés al Parlament- que se li ha girat en contra, ja que Podem hi ha acabat entrant i, en canvi, Ciutadans, no. Amb la llei anterior, el partit de Rivera hauria tingut prou diputats per permetre que l'actual presidenta mantingués el càrrec.

A Navarra és on Ciutadans ha obtingut els pitjors resultats amb diferència, amb només un 2,9% dels vots. Probablement hi ha influït que durant la campanya Rivera es posicionés de manera molt contundent contra el concert econòmic. Un posicionament que no és nou, però que fins ara era poc conegut fora de Catalunya i que ha passat factura a C's en aquesta comunitat foral.

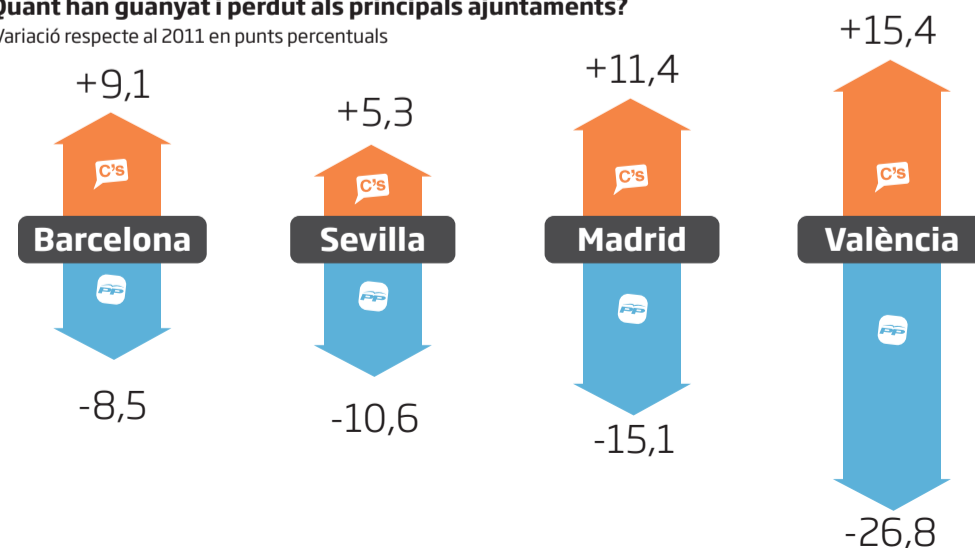
Barcelona, un avís per al 27-S

A les eleccions municipals s'han reproduït esquemes similars. La ciutat de València ha castigat amb duresa Rita Barberá, que ha perdut 26,8 punts respecte del 2011, però Ciutadans només n'ha sumat 15,4 i la suma dels dos partits no supera la de les esquerres. Com a les autonòmiques, a Madrid Ciutadans sí que ha captat la major part d'exvotants del PP. No és suficient, però, perquè Esperanza Aguirre es pugui convertir en alcaldessa.

A Sevilla, el PP ha perdut 10,6 punts i Ciutadans n'ha sumat 5,3. I a Barcelona la situació és absolutament excepcional. Carina Mejías sí que ha captat els vots perduts per Alberto Fernández Díaz i fins i tot més. El PP n'ha perdut 8,5 i C's n'ha guanyat 9,1. Un avís als populars, però també als socialistes, de cara a les catalanes del 27-S.

Quant han guanyat i perdut als principals ajuntaments?

Variació respecte al 2011 en punts percentuals

Font: Elaboració pròpia / Gràfic: E. Forroll

CATALUNYA ÉS CASA TEUA

Xavi Hernández | Futbolista
Artiga de Lin - Val d'Aran

Gemma Mengual | Medallista olímpica en natació sincronitzada
Calella de Palafrugell - Costa Brava

PAÍS BASC

Tancar ferides i aprendre a viure amb cicatrius

Víctimes d'ETA i dels GAL es troben a Madrid per avançar en la pau i la reconciliació a Euskadi

JOAN RUSIÑOL
MADRID

L'Axun empassa saliva abans de contestar la pregunta. La periodista Àngels Barceló li ha demanat que doti de contingut la paraula *tortura*, sempre lligada a alguna estadística fosca de països llunyans. El rostre de la dona de mitjana edat, de cabell curt i mirada riallera –aquella mirada que només tenen els que han hagut de vèncer l'adversitat– s'enfosqueix de cop. Comença a enumerar: els cops, la banyera, els crits “dantescos” en habitacions properes, l'aïllament, el bany sense porta, la falta d'aigua, l'odi, la bombeta encesa dia i nit... “La persona que s'ensorra i deixa de ser perquè ja s'acomiada de la vida”, resumeix. El relat s'entretalla per l'emoció i, discretament, una mà es posa sobre el seu braç per consolar-la i donar-li força. És només un segon però el gest condensa la dimensió profunda de l'acte d'ahir a Madrid: la trobada entre víctimes d'ETA i dels Grups Antiterroristes d'Alliberament (GAL).

El cognom de l'Axun és Lasa i, probablement, la pitjor tortura no és la que va patir ella el 1982, sinó la desaparició i assassinat del seu germà Joxean a mans d'agents de la Guàrdia Civil. La dona que li va acaronar el braç ahir es diu Rosa Roderó i el 1993 ETA va disparar mortalment contra el seu marit, Joseba Goikoetxea, un ertzaina nacionalista que abans s'havia hagut d'escapar de la grapa de la dictadura.

Ara que s'ha acabat la violència al País Basc, protagonistes del conflicte exploren camins de reconciliació per anar construint entre tots un relat polièdric, buscant l'empatia en el dolor de l'altre. La d'ahir era la segona trobada d'aquestes característiques després de l'experiència pilot de l'any passat a l'església *roja* de

UNITS EN EL DOLOR
Les víctimes aposten per un relat polièdric i per buscar l'empatia amb l'altre. ARA

San Carlos Borromeo. Aquest any la idea era traslladar el diàleg al Congrés, a la sala Ernest Lluch, però el PP i el PSOE ho van impedir. Finalment van trobar recer a l'auditori Marcelino Camacho, a la seu de Comissions Obreres, l'espai que també va acollir el *Lorca eran todos*, de Pepe Rubianes, quan un teatre públic de Madrid el va vetar.

La presència d'Amedo

Per a molts, la democràcia a Euskadi significa encara avui el desig de la normalitat, com va recordar Barceló, moderadora del col·loqui, fent memòria d'unes paraules que li va dir una persona quan ETA va cessar definitivament l'activitat armada. La normalitat d'aprendre a fer la

Reclamació Víctimes dels GAL demanen que se'ls doni el mateix tracte que a les d'ETA

cua al forn o al cinema al costat del teu agressor o de qui l'aplaudia, sigui del cantó que sigui. Per això era tan significativa la presència entre el públic d'un antic militant d'ETA, Josean Fernández, i de l'expolícia José Amedo, condemnat per la guerra bruta de l'Estat.

El primer va intervenir per retreure al diputat socialista i exalcalde de Sant Sebastià Odón Elorza que exigís una “condemna” de tots els terrorismes. “Jo he tornat al poble i no se m'ha exigut cap condició”, va recordar. Per a ell, que ha passat més de 22 anys a la presó, n'hi ha prou amb la llei i avançant amb trobades que pivoten sobre testimonis individuals, sobre relats divergents. Amedo no va prendre la paraula, pe-

rò en declaracions a EiTb va assegurar que era allà per demostrar que “renega” de part del seu passat.

Roderó, Lasa i Karmen Galdeano –el seu pare era un periodista d'Egin assassinat pels GAL– van coincidir a reivindicar la igualtat en el reconeixement de totes les víctimes, la gran assignatura pendent perquè no n'hi hagi de primera i de segona. Al principi es van llegir dues cartes de suport a la trobada, una de Rosa Lluch, filla de l'exministre socialista, i una altra de la neta de Carrero Blanco. La propera trobada pot ser a la tardor al Parlament de Catalunya. L'objectiu: que la societat els ajudi a tancar ferides i a convida amb les cicatrius. Ahir, a Madrid, van demostrar que amb temps és possible. ■

EL MISSATGE DEL PSOE

Sánchez acusa els sobiranistes de “manipular” els catalans

LAIA VICENS
SITGES

Carregat de retrets contra Artur Mas, Mariano Rajoy i Podem. Així va arribar ahir el secretari general del PSOE, Pedro Sánchez, a Sitges, on va participar en la trobada del Cercle d'Economia. Amb els resultats del 24-M encara en fase de digestió, va afirmar que sorpreses com la derrota de Xavier Trias a Barcelona són la prova que els catalans “no es volen separar d'Espanya”. Amb aquest argument, va exigir a Mas que “reconsideri” el seu

full de ruta i comenci a “bastir ponts”. El líder del PSOE va carregar contra els partits sobiranistes per “manipular” els catalans. “No és només una qüestió de repartiment del poder. Hi ha hagut una manipulació de l'independentisme a la societat catalana”, va deixar anar.

Davant del “neocentralisme” del PP i la “inestabilitat i la ruptura”, Sánchez va reivindicar un cop més la reforma federal de la Constitució, per blindar competències i reformular el model de finançament. Unes idees avalades pels aplaudiments i les felicitacions d'empresaris que assistien a la jornada del Cercle.

Sánchez va participar en les jornades del Cercle d'Economia, presidit per Antón Costas. T. VAN DER MEULEN

Sánchez va ser encara més contundent contra el president espanyol, Mariano Rajoy, a qui va definir com el principal “factor d'inestabilitat”, per haver impulsat la reforma laboral, l'amnistia fiscal, les retallades i també per no assumir responsabilitats tot i els casos de corrupció que esquitxen el seu partit. De fet, el dirigent socialista va furgar en les males pràctiques d'alguns líders del PP, un partit “dividit i assetjat per la corrupció”. En canvi, va afirmar que el PSOE està “unit en la diversitat”. I, en una al·lusió velada a Podem, va criticar els partits personalistes perquè “treuen riquesa al debat”.

Havent disparat contra Podem, Rajoy i Mas, Sánchez encara va tenir temps de reivindicar el seu partit com “l'única alternativa” que pot guanyar i garantir un “canvi estable i coherent” a l'Estat. ■

Elèctrica Dharma

Celebra els 40 anys d'Elèctrica Dharma
al Museu Nacional d'Art de Catalunya

Artistes convidats:

Carlos Núñez

Toti Soler

Blaumut

Nova confirmació

Rapsodes convidades:

Muriel Casals

Empar Moliner

Sílvia Bel

Montserrat Carulla

(Properament més confirmacions)

- Ja a la venda a l'Ara.cat i a ladharma.com a partir de 23 €
- Visita gratuïta a la col·lecció d'art modern del museu. Només per a assistents al concert
- Entrades amb un 10% de descompte entrant a l'Espai del Subscriptor

Vine al concert de l'ARA
a la Sala Oval el 9 de juliol a les 21.30 h

PROMO ARTS MUSIC
www.promoartsmusic.com

ara.cat

IMMIGRACIÓ

Birmània s'espolsa la responsabilitat dels refugiats per la persecució dels rohingyes

La reunió de 18 països de la regió i l'ONU no avança mentre unes 2.600 persones segueixen al mar

JORDI CALVET
BANGKOK

Birmània no accepta que l'assenyalin com a responsable de la crisi migratòria al Sud-est Asiàtic. Ni tampoc que li diguin que aturi la persecució a què sotmet la minoria musulmana rohingya, una de les principals causes d'aquest èxode. Així ho van deixar clar els seus representants a la reunió amb divuit països més i organismes internacionals que es va fer ahir a Bangkok per intentar trobar solucions a una de les pitjors crisis de refugiats a la regió. Mentrestant, milers de persones segueixen atrapades en vaixells a la deriva al golf de Bengala. La posició birmana va fer que la reunió no anés gaire més enllà de recomanar solucions policials per fer front a les xarxes de tràfic de persones i proposar mesures per rescatar els 2.600 immigrants de Bangla Desh i rohingyes que, segons les estimacions de l'ONU, encara hi ha al mar, i atendre les 3.000 persones que en les últimes setmanes han aconseguit desembarcar a Malàisia i Indonèsia.

L'Alt Comissionat de l'ONU per als Refugiats (ACNUR) havia advertit que la discriminació dels rohingyes és a l'arrel del problema, un punt de vista que de manera més o menys explícita compartien la majoria dels participants d'una reunió que, en canvi, només va poder acordar "millorar la sensació de seguretat i propietat" a les zones d'origen dels immigrants i "promoure el ple respecte dels drets humans", sense esmentar cap col·lectiu ni país en concret.

Més d'un milió de rohingyes viuen a l'estat Rakhine, a l'oest de Birmània, on no se'ls reconeix la ciutadania, se'ls obliga a viure en barris segregats amb la llibertat de moviments limitada, el dret a la propietat restringit i controls sobre el nombre de fills que poden tenir. La seva situació va empitjorar el 2012 arran de dos brots de violència amb la majoria budista rakhine, que van causar uns 140 morts i van desplaçar uns 100.000 rohingyes a camps de refugiats. Les autoritats birmanes els consideren immigrants il·legals bengalís, tot i que molts han viscut al país des de fa generacions, i ni tan sols accepten l'ús del mot *rohingya* per designar-los.

"En aquesta qüestió d'immigració il·legal i de persones atrapades en vaixells, no es pot assenyalar el meu país. Assenyalar amb el dit no servirà de res i no ens durà enlloc", va dir a la reunió el director general del ministeri d'Exteriors birmanès, Htin Linn. Va assegurar que Birmània treballa "sincerament" per combatre el tràfic de persones, va rebutjar les demandes per millorar el respecte dels drets humans al país di-

ÈXODE MASSIU
L'Anis, un jove rohingya de 18 anys, viu en un camp de desplaçats a Birmània després de fugir de Bangla Desh. JONAS GRATZER / GETTY

ent que es tracta de qüestions de "jurisdicció interior" i li va dir al representant de l'ACNUR a la cimera, Volker Türk, que s'informés millor.

Türk havia intervingut just abans del birmà per advertir que no hi haurà cap solució a la crisi si no se'n resolen les causes. "Això demana que Birmània assumeixi plenament la seva responsabilitat cap a tota la seva gent. L'objectiu últim és la concessió de la ciutadania", va dir Türk. El delegat de l'ACNUR també

Emergència
Unes 3.000
persones han
desembarcat
a Malàisia
i Indonèsia,
segons l'ONU

va reclamar la concessió de documents d'identitat i l'aixecament de les restriccions en llibertats fonamentals, sense esmentar el mot *rohingya*. De fet, tot i la centralitat d'aquest col·lectiu en la crisi ningú va pronunciar la paraula durant la reunió ni en la invitació o el document final, després que Birmània amenacés de boicotejar la trobada si algú la feia servir.

La reunió l'havia convocat Tailandia, país que va desencadenar la

crisi arran d'una campanya contra el tràfic de persones. Aquesta campanya va començar després que la policia descobrís a principis de mes diversos campaments clandestins amb fosses comunes a la frontera del sud del país on durant anys –amb el coneixement i sovint connivència d'autoritats i forces de seguretat– centenars d'immigrants han sigut retinguts, extorsionats i torturats pels traficants, mentre intentaven arribar a Malàisia. La descoberta va interrompre el circuit habitual d'aquest tràfic que surt de Birmània i Bangla Desh, i va deixar milers de persones abandonades per les màfies en vaixells.

Ajuda humanitària

El ministre d'Exteriors tailandès, el general Tanasak Patimaprakorn, va obrir la cimera dient que "el flux d'immigrants irregulars al Índic ha arribat a un nivell alarmant" i va oferir ajuda humanitària als refugiats, tot i que no refugi. Tanasak també va anunciar que Tailandia ha donat permís perquè avions de reconeixement dels Estats Units surtin del seu territori per intentar localitzar els vaixells que encara són al mar, una recerca que fins ara limitaven des de Malàisia. L'última embarcació, amb 727 persones a bord, va ser localitzada ahir per la marina birmana, després que en trobesin una altra amb 200 més. —

Crítiques a la premi Nobel Aung San Suu Kyi

La xenofòbia cap als rohingyes és un sentiment bastant estès a Birmània, on diversos grups de budistes radicals, inclosos monjos, es van manifestar dijous en contra de la repatriació dels que han quedat atrapats pel tràfic de persones i que consideren una amenaça per

La líder opositora birmana, Aung San Suu Kyi.

VEGARD GROETT / EFE

al país. Això podria explicar el silenci de la líder opositora i premi Nobel de la pau, Aung San Suu Kyi, que fins ara ha evitat reclamar que s'aturi la persecució contra aquest col·lectiu. Això li ha començat a costar crítiques com la del Dalai-lama, que en una entrevista al diari *The Australian* deia que Suu Kyi "podria fer més" en favor dels rohingyes, tot i que això fos impopular. Mentrestant, l'arquebisbe sud-africà Desmond Tutu instava la UE a condicionar les ajudes a Birmània per aturar el "genocidi lent". George Soros va comparar la situació als camps de refugiats a Rakhine amb la que va patir com a jueu a Hongria el 1944.

ESTATS UNITS

James B. Steinberg

EXSUBSECRETARI D'ESTAT DELS ESTATS UNITS

“Cal un lideratge savi als EUA i la Xina per evitar el conflicte”

SÒNIA SÁNCHEZ
BARCELONA

Va ser número dos de Hillary Clinton quan era secretària d'Estat d'Obama, i abans havia assessorat el seu marit en política exterior quan era president. El 2011 va deixar l'administració i avui és degà de la Maxwell School a la Universitat de Syracuse, des d'on segueix atentament els reequilibris geopolítics al món. Ahir participava en les jornades del Cercle d'Economia a Sitges per parlar d'aquests reequilibris entre el seu país i la Xina.

¿Creu que Hillary Clinton seria una bona presidenta?

I tant. Té molt clar el paper que els EUA han de jugar al món. Té seny i molta experiència, i està molt familiaritzada amb els reptes dels EUA.

Millor que el seu marit?

Ell va ser un president brillant. No crec que es puguin comparar, tothom té les seves pròpies fortaleses, però jo tinc molta confiança en ella.

Com a subsecretari d'Estat vostè apostava per una relació més conciliadora amb la Xina, en contra d'altres opinions internes.

Crec que hauríem de valorar la política d'Obama per les seves pròpies paraules. Ell sempre ha dit que no intenta contenir la Xina, sinó cooperar-hi. La seva visita a Pequín va demostrar que els EUA i la Xina poden treballar plegats en temes tan importants com el canvi climàtic. Però és cert que allà on la Xina traspasa líni-

es vermelles, amb activitats preocupants com les del mar Meridional, és important deixar clar que els EUA s'hi oposaran.

¿Creu que la política Obama de pivotar cap a l'Àsia és massa militar?

Aquesta és una política que Obama va posar en marxa tot just arribar a la Casa Blanca: va deixar clar que els EUA tenen un gran interès en la zona i que el seu paper és essencial per a l'estabilitat a llarg termini de l'Àsia oriental. Però també va deixar clar que volen jugar aquest paper en tots els àmbits: el de la seguretat, el polític i l'econòmic. Tendim a posar el focus en la part militar, però no és l'única.

En el marc de les disputes territorials per certes illes, ¿la intenció del Japó de reformar la seva Constitució pacifista no és una escalada?

El que proposa Shinzo Abe, almenys ara mateix dins l'acord de govern amb el partit Komeito, no és una reforma de la Constitució, sinó una reinterpretació que permeti la defensa col·lectiva. El Japó té tota la raó quan diu que vol jugar un paper més tradicional en la seguretat regional, i això no té res d'agressiu o amenaçador.

¿Les inversions xineses en infraestructures als països veïns desafien el domini dels EUA a la regió?

Crec que no s'han de veure com un desafiament. Els EUA s'hauran de preocupar si en aquestes inversions la Xina no respecta els estàndards fixats per l'OCDE, com la transparència i l'absència de corrupció. Mentre

PERE TORDERA

Transparent
“Si respecta els estàndards financers globals, hi ha espai per a un banc xinès”

compleixi els estàndards, aquestes inversions són bones per a tothom.

¿Però alguns veuen en el Banc Asiàtic d'Inversions en Infraestructures un contrapoder a l'FMI o el Banc Mundial?

En pot ser un complement i no una amenaça, sempre que es comprometi a seguir els mateixos estàndards. Si ho fa, hi ha espai per a més jugadors.

És un reequilibri de poders globals.

Històricament, poders emergents i dominants han tendit al conflicte. Hi ha seriosos riscos quan es canvia l'equilibri de poders, però el conflicte no és inevitable. Cal un lideratge savi a les dues bandes per trobar una entesa. Si la Xina vol utilitzar el seu creixement de forma positiva, pot contribuir molt a la regió. Però si vol dominar i coercir, això no és constructiu.

Però el pacte de lliure comerç amb el Pacífic que busca Obama exclou la Xina: ¿no és un intent d'assentar el seu domini davant la Xina?

És important que aquest pacte sigui obert a tothom, que era la fita en un principi, fa 20 anys. Cal entendre que seria molt difícil iniciar el procés amb un jugador tan gran com la Xina. Però un cop creat, cal deixar clar que no és un club tancat i que la Xina hi té les portes obertes.

Què n'opina de la política d'Obama en la guerra de Síria?

Els EUA haurien d'haver tingut un paper més actiu molt abans a Síria, donant suport a l'oposició. Ara cal deixar clar que Al-Assad ha de marxar com a part indispensable de qualsevol acord polític. No hi haurà pau a Síria fins que Baixar al-Assad deixi el poder. —

CONDICIONS ÚNIQUES EN EL PRIMER "PRUNA SELECCIÓ DAYS" BMW I MINI, A MATARÓ

DEL 3 AL 6 DE JUNY, TOTA LA GAMMA DE VEHICLES D'OCASIÓ CERTIFICATS BMW I MINI, L'ESPEREN EN UN ESDEVENIMENT EXCEPCIONAL.

Busques un BMW seminou amb Condicions Excepcionals? Estàs d'enhora bona. Vine als "PRUNA SELECCIÓ DAYS" que celebrem del 3 al 6 de Juny a les nostres instal·lacions, a la Via Sèrgia 2 de Mataró, i et sorprendrem amb els millors preus i una gran exposició de BMW i MINI.

PRUNA MOTOR
Via Sèrgia 2 - 08302 Mataró
Tel: 93 849 03 00 / Ext. 242

CONFIRMAR ASSISTÈNCIA

prunaseleccio@gasp.com

 BMW Premium Selection

 MINI

SALUT

Quan el càncer és un assumpte de família

Les persones amb la mutació del gen BRCA1 tenen un 60% de probabilitats de tenir tumor de mama

LARA BONILLA
BARCELONA

Quan en una mamografia rutinària a la Paula Barceló, que ara té 63 anys, li van trobar un tumor, de seguida es va recordar de la seva cosina Sílvia, a qui el càncer de mama va sorprendre amb només 31 anys. També va pensar en la seva tieta Carmen, que va morir amb poc més de 40 anys d'un tumor al pit. I també va tenir un record per a la tieta Paquita, que va morir dos anys després que la seva germana, amb 41 anys, de la mateixa malaltia. Sempre havien pensat que era qüestió de mala sort però quan la Paula va comentar tots aquests casos als metges, de seguida li van fer un test genètic per determinar si el seu era un càncer hereditari.

El càncer de mama i ovari hereditaris són els desenvolupats com a conseqüència de mutacions, sobretot, en els gens BRCA1 i BRCA2. El càncer hereditari és molt minoritari –només un 8% dels càncers ho són– però és d'aparició precoç i les persones portadores tenen un risc elevat –del 60% de mitjana– de desenvolupar càncer al llarg de la vida. Quan a la Paula li van confirmar que era portadora d'una mutació del gen BRCA1, es va posar en

marxa el protocol per determinar si les seves germanes i els seus fills també ho eren. A la germana petita, la Pilar, de 53 anys, també li van trobar l'alteració del gen, mentre que a la mitjana, la Manoli, de 61 anys, no. La Manoli reconeix que ho ha viscut amb ambivalència. Com si a ella li hagués tocat la loteria i a les seves germanes, no. “Estàs contenta perquè dones negatiu i les teves filles no hauran de passar per aquest procés però no pots dir «Bravo!» perquè les teves germanes sí que donen positiu”, reconeix.

Cirurgia preventiva

Ara saben que el pare, que també va morir de càncer, és qui els hi va transmetre. Ell no ho va saber mai i, de fet, si ho hagués sabut, l'hauria entristit deixar “aquesta herència” –reconeixen–, tot i que en els seus últims dies de vida va sospitar que la seva filla Paula, a qui acabaven d'operar per extirpar-li el pit, havia desenvolupat càncer de mama. L'any següent la Paula va passar pel quiròfan per fer-se la cirurgia preventiva per extirpar ovaris i trompes. El mateix procediment que ha seguit l'actriu Angelina Jolie.

Un cop se'ls detecta la mutació, les pacients tenen diferents opcions de tractament: fer seguiment i control de

les mames cada sis mesos per detectar a temps qualsevol tumor o bé fer-se cirurgia preventiva. És a dir, fer-se una mastectomia profilàctica per extirpar els dos pits, cosa que redueix més d'un 90% el risc de desenvolupar un tumor. En el cas dels ovaris i les trompes, si la dona ja ha tingut fills, es recomana la cirurgia preventiva, ja que “no hi ha mètodes de detecció precoç d'ovaros i trompes i se sap que impacta en la supervivència de les dones”, explica l'oncòloga Teresa Ramón y Cajal, responsable de la consulta d'assessorament de risc en càncer familiar i hereditari de l'Hospital de Sant Pau. “El que no fem és dir-li a la pacient que s'ha d'operar, però sí que convindria que s'operés”, afegeix. En el cas dels pits, no es fa una recomanació activa, ja que amb els controls, en la majoria de casos, es pot fer un diagnòstic precoç eficaç. “I això, parlant de mames, implica curació”, diu Ramón y Cajal. La decisió depèn de la pacient i de com visqui amb l'angoixa dels controls, ja que no s'ha demostrat l'impacte de la cirurgia radical en la supervivència.

Convivre amb la incertesa

La Pilar, a qui li van extirpar ovaris i trompes, no va necessitar pensar-s'ho dos cops. “És la meua vida i volia que m'ho fessin ja”, recorda. Tot i que no necessàriament havia de desenvolupar el càncer, no volia conviure amb la incertesa i que els seus fills patissin la seva malaltia. “Ho vaig veure molt clar”. També li donava força veure que la seva germana ho havia viscut bé: “Ha sigut un suport molt gran”. El pitjor han sigut els tres mesos esperant els resultats. “Sóc portadora o no?”, es preguntava cada dia. Un cop confirmat, fins i tot ho ha viscut com una “sort”, ja que “possiblement ara ho han pogut aturar perquè el dia de demà no sigui més greu”. “Els controls que em fan són la meua assegurança de vida”, afegeix la Pilar, que un dia va entrar sana a la consulta i l'endemà sabia que era portadora d'una mutació. Quan un passa per un càncer, és inevitable preguntar-se “Per què a mi?” “I quan trobem la mutació, sabem per què ha passat”, apunta Ramón y Cajal.

Confirmada la mutació del gen, la preocupació de les dues germanes era saber si també havia passat a la generació següent. “No és el mateix una persona de 60 anys que una de 30”, reflexiona la Paula. Les seves dues filles

Impacte
Només el 8% dels càncers són hereditaris però són d'aparició precoç

Tractament
Els oncòlegs aconsellen fer cirurgia preventiva per reduir el risc

no són portadores de la mutació, però el fill, de 31 anys, sí. “Normalment afecta totes les generacions i, a vegades, és només una qüestió de temps que no hagi desenvolupat el càncer”, explica aquesta oncòloga. En cas que el seu fill vulgui tenir fills, per evitar transmetre la mutació ell i la seva parella poden fer un diagnòstic preimplantacional, que permet detectar anomalies genètiques en l'embrió abans d'implantar-lo a l'úter. Però poques parelles ho fan, explica Ramón y Cajal, ja que s'ha de passar per un tractament de fertilitat i s'ha d'acceptar llençar els embrions amb aquesta mutació. La Pilar està ara pendent de saber si la seva filla, de 25 anys, i el seu fill, de 34, són portadors del BRCA1. “El que és fumut és que no hi ha un tractament que pugui arreglar aquest gen abans de tenir fills”.

Tot i la fortalesa que han demostrat durant el procés, les germanes Barceló reconeixen que, tot plegat, els ha agafat “per sorpresa”. A les famílies, tothom es fixa en qui hereta els ulls blaus de la mare o la calvicie de l'avi però “no penses que els gens també transmeten malalties”, diuen. No ho viuen malament. “Crec que hem tingut sort de saber-ho perquè molts dels càncers són mortals perquè s'agafen tard”, assenyala la Paula. Una oportunitat que no van tenir les seves tietes, que ara haurien fet 70 anys. —

UNIDES PER UN GEN
Les tres germanes Barceló: la Paula, la Manoli i la Pilar (1). L'oncòloga de Sant Pau Teresa Ramon y Cajal (2). CÈLIA ATSET

Més enllà de les cicatrius físiques

L.B.
BARCELONA

Els tumors de mama i de còlon són els càncers hereditaris més freqüents però no tothom que n'ha tingut un cas a la família s'ha de fer un test genètic. Es considera que són famílies d'alt risc aquelles que tinguin un nombre de casos determinat (tres o més familiars de primer grau afectats o dos casos entre familiars de primer i segon grau) o un cas de càncer de mama o de còlon diagnosticat a edat molt jove, per exemple. I abans que la persona es faci el test, se li fa un assessorament exhaustiu en què se li expliquen les conseqüències d'aquesta decisió.

"El càncer hereditari va més enllà de les cicatrius d'una mastectomia", reconeix la doctora Teresa Ramon y Cajal. Tot i que és dur viure constantment amb una espasa de Dàmocles a sobre, pendent de si es desenvolupa o no, Ramon y Cajal defensa la necessitat de fer aquests estudis, ja que tenen un impacte sobre la salut. "Quan demostrarem una mutació, intentem transmetre el missat-

ge que és una bona notícia perquè aquesta informació ens permet controlar el procés". El càncer hereditari és un dels temes que es tractaran en la primera jornada sobre càncer i qualitat de vida que se celebra a Sant Pau el cap de setmana que ve.

L'efecte Angelina Jolie

El cas d'Angelina Jolie, que es va sotmetre a cirurgia preventiva perquè era portadora del gen BRCA1, va posar cara al càncer de mama i ovaris hereditari. De fet, des de llavors ha crescut el nombre de dones que s'han fet l'extirpació preventiva de mames i ovaris. A Sant Pau fa vint anys que funciona una consulta d'assessorament de risc en càncer familiar, on s'han estudiat 600 famílies en cas de tumor de còlon i 1.100 famílies amb sospita de tumor hereditari de mama. Només s'ha pogut confirmar la mutació dels gens BRCA1 o BRCA2 en un 30% dels casos, ja que les possibilitats de demostrar la mutació són, depenent de la història familiar, d'entre un 20% i un 50%. Els gens BRCA1 i 2 són els més coneguts però n'hi ha d'altres que s'han identificat en els últims anys que també podri-

en estar implicats en el càncer de mama i ovaris hereditari però que encara no estan prou estudiats. També hi ha tumors hereditaris de tiroides o renals però el de mama i el de còlon representen el 90% de les consultes. El càncer hereditari representa menys d'un 10% del total de càncers i aquestes persones tenen més risc de desenvolupar-lo.

Fer vida normal

El càncer és més freqüent en el cas de les dones. En el cas de l'home, té més probabilitats de desenvolupar un tumor de pròstata i també de mama. En el cas del càncer de mama causat pel gen BRCA1 diversos estudis també apunten que és més agressiu. "L'individu està predisposat a tenir-lo des del naixement però han passat altres coses al llarg de la seva vida que són les que finalment han fet que s'hagi manifestat", explica aquesta oncòloga, que vol desestigmatitzar el càncer familiar. "És poc freqüent però no són una rara avis. Cada cert temps vius un ensurt o una confirmació d'una cosa que ja estava anticipada però moltes altres persones es fan controls i fan vida normal".

BARCELONA

El Zoo preveu iniciar la construcció del nou delfinari l'any 2016

MARIO MARTÍN MATAS * BARCELONA

Abolir els espectacles

Els responsables del Zoo de Barcelona van anunciar el març del 2014, després d'un acord entre l'Ajuntament de Barcelona, associacions animalistes i els treballadors del centre, que se substituiria l'actual delfinari per un altre set vegades més gran. L'objectiu era millorar les condicions de vida dels dofins, que viuen en unes instal·lacions força obsoletes, i de retruc que deixessin també de participar en espectacles. Entitats com Depana i FAADA fa anys que reivindiquen que les actuacions generen un estrès innecessari als cetacis, i per això la nova piscina no inclourà graderies però sí un itinerari que permetrà una visió submarina.

El projecte s'hauria d'haver començat a mitjans d'aquest 2015 perquè el nou delfinari estigués enllestit el 2017, després d'una inversió xifrada en 10 milions d'euros. Els treballadors del Zoo de Barcelona, però, han aprovat aquesta setmana un comunicat en què lamenten el retard de les obres i tornen a criticar les condicions en què es troben els dofins. En declaracions a l'ARA, el president del comitè d'empresa, Jesús Cabana, ha assegurat que com que els espectacles encara duren volen deixar clar que no assumiran "cap responsabilitat" en cas que hi hagi algun accident. "No podem esperar més", ha afegit. Actualment al Zoo de Barcelona hi viuen sis dofins, després que el 2012 va néixer l'última cria, batejada com a Nuik, tot i que actualment els cuidadors vetllen perquè no es produeixin nous embarassos. L'espècie va incorporar-se fa 40 anys.

Primeres intervencions

Portaveus del zoològic, per la seva banda, han assegurat que les primeres intervencions podrien iniciar-se "a principis del 2016" perquè l'any passat van haver de fer cales arqueològiques no previstes. El Zoo defensa que no s'han aturat mai els tràmits administratius. De moment s'ha preparat la licitació per a la redacció del projecte i la direcció de les obres, amb un pressupost màxim de prop de 479.000 euros. El contracte està previst que s'adjudiqui al setembre, han precisat les mateixes fonts. Una vegada redactat el projecte es podrien iniciar les obres. Entre els treballadors i la direcció també hi ha una altra disputa, que té a veure amb la ubicació del nou delfinari. Les instal·lacions han d'ocupar uns 2.000 metres quadrats a la plaça de la Dama del Paraigua, a prop de l'actual delfinari. Els treballadors, però, defensen que sigui a l'altre extrem del parc. —

Treballadors del Zoo de Barcelona explorant un dofí a les instal·lacions de l'actual aquari. PERE VIRGILI

BARCELONA

El dia que van trossejar el vell plàtan de Vinçon

La botiga d'objectes de disseny del passeig de Gràcia tanca després de 74 anys

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Durant molts anys al mig de Vinçon hi havia un plàtan, l'inconfusible arbre de l'Eixample. Els propietaris, la família Amat, havien decidit que l'ampliació de la botiga no significava haver-lo de tallar obligatòriament. Així doncs, va passar a formar part de la fesomia del comerç. Al costat de les làmpares, les vaixelles, les figures de decoració i els utensilis de cuina, el plàtan s'alçava al cel. Quan el pas dels anys va fer impossible mantenir-lo amb vida i la saba va deixar de circular pel tronc, el van fer a trossos i van repartir-los entre clients i amics a manera de testimoni de la seva existència, d'herència que perviu més enllà de la mort. Es tracta d'una bonica metàfora que agafa més volada que mai ara que la botiga del passeig de Gràcia enfila la drecera imprevista cap al seu tancament.

El primer cop que vaig entrar a la botiga del MoMA de Nova York em pensava que estava entrant a Vinçon. De petit em fascinava la il·luminació tènue, el fil musical elegant i la infinitat d'andròmines exposades als prestatges. La seva línia de disseny propi és mítica: l'estètica i el grafisme, cuidats fins al detall més mil·limètric. Les bosses han sigut sempre marca de la casa, amb dissenys de firmes tan prestigioses

com Xavier Mariscal i América Sánchez. Un comerç amb pedigrí d'exclusivitat, obert des del 1941, i que ara entona el rèquiem de comiat pel progressiu descens de vendes experimentat des del 2008. M'ho explica Sergi Amat, l'actual director, entristit per la dolorosa decisió. "Volíem seguir, però la situació s'havia fet insostenible. Venem la meitat del que veníem", concreta. Van meditar traslladar-se a un altre local, però finalment no ha sigut possible. La negociació de l'ERO que afecta els quaranta-vuit treballadors és ara una prioritat per a la direcció. Mentrestant, liquidació d'estoc i prestatgeries progressivament més buides a l'espera del tancament previst durant els pròxims mesos.

Beauvoir i Sartre

Els aparadors sempre han sigut un reflex emblemàtic de la personalitat de la botiga. En un hi ha dos televisors. Un amb una foto de Simone de Beauvoir i l'altre amb una de l'amor de la seva vida, Jean-Paul Sartre. Entre els dos aparells, un caminet fet amb trossos de guix i bolígrafs marca Vinçon. I un cartell revelador amb les paraules que Beauvoir va escriure per a *La cerimònia dels adéus*: "Jo navegava entre el terror i l'esperança. El meu silenci no ens va superar. La seva mort ens separa. La meua mort no ens unirà. És així, ja és bell que les nostres vides hagin pogut estar d'acord durant tant de temps". Al·l'aparador del davant són les clares paraules de T.S. Eliot les que expressen el comiat. I als de l'altra entrada, una evo-

La línia de disseny propi de l'establiment de Vinçon, obert des del 1941, és mítica: l'estètica i el grafisme estan cuidats fins al detall més mil·limètric. FRANCESC MELCION

Nova York
El primer cop que vaig entrar a la botiga del MoMA em pensava que era el Vinçon

cació de l'escena de la bossa de plàstic voleiant d'*American beauty* i uns acords melancòlics de Gustav Mahler. Les intencions estètiques de sempre vehiculades aquest cop per la imminència de l'adéu, per la punyent poètica del comiat.

Em trobo amb l'Antonio Iglesias, responsable dels aparadors de Vinçon des de fa més de vint anys. Me'ls explica amb deteniment i estimació per la seva feina. "Reflecteixen el dol". I ho fan a través del minimalisme expressiu i la composició delicada de l'objecte que parla per si sol. Anem fins a una de les sales interiors, on m'ensenya una exposició de bosses de la casa. Són el testimoni físic d'una història d'èxit. La prova? A la quarta planta del Museu del Disseny de la plaça de les Glòries n'hi ha un parell dins de les vitrines.

Camino pels passadissos ja força desangelats. Molts prestatges estan quasi buits. De petit m'encantava la

secció dels ganivets, els obridors d'ampolla, els salers i els peladors de fruita. Hi ha també la zona de les làmpares, els marcs i els àlbums de fotos. Les bateries de cuina, les llibretes i les figures d'animals decoratives. Pujo al pis de dalt i surto al preciós pati interior, un racó de calma. S'hi veu la Pedrera per darrere i hi ha un antic mosaic de ceràmica. Plantes que grimpen per les parets, sis buguenvílies injectades de color i dos plàtans majestuosos. Pense en ells mentre marxo i pujo per passeig de Gràcia. Em trobo la periodista -i amiga- Elisenda Roca, amb qui rememoro el vell plàtan al mig de la botiga, i m'explica la història del dia que el van trossejar. Ella encara en conserva un tros a casa. I ressonen les paraules d'Eliot que acabo de llegir: "Som aquells que han passat ulls fits davant teu, a l'altre regne de la mort. Ànimes violentes, com els homes buits".

JUDICIAL

L'Audiència Nacional avala l'examen d'advocacia només en castellà

LAURA SUGRAÑES
BARCELONA

L'Audiència Nacional va avalar ahir que les proves d'accés a l'advocacia es facin només en castellà a tot l'Estat, ja que "no es considera que causi cap perjudici als alumnes" que no puguin fer servir el català, el galleg i l'euskera, i va al·ludir a criteris de proporcionalitat. Segons van denunciar el Col·legi d'Advocats de Barcelona, el Consell d'Advocacia Catalana i la Societat Catalana d'Estudis Jurídics, aquest procediment és il·legal perquè vulnera l'oficialitat del català i és un acte de discriminació lingüística. Les institucions

L'ús del català en l'àmbit de la justícia és residual: ara mateix només és d'un 12,5%. MANOLO GARCÍA

reivindiquen que no utilitzar el català és una vulneració de la Constitució, que estableix l'oficialitat de les llengües, així com el deure de protegir-les i tenir-hi un especial respecte. També van denunciar que incompleix l'Estatut, que estableix el dret d'opció lingüística, i la Carta Europea de les Llengües, que estableix que els estats han de garantir "l'eliminació de tota distinció, exclusió o restricció en l'ús de llengües minoritzades".

Els exàmens dels anys anteriors es feien sempre a Madrid i només en castellà. Des del Col·legi d'Advocats de Catalunya van reivindicar l'any passat que els graduats catalans els poguessin fer a Barcelona.

Un cop aconseguit l'objectiu -l'examen que es farà avui serà a la seu del Col·legi d'Advocats de la capital catalana-, van pressionar perquè l'examen es pogués fer en català. Però si hi ha un àmbit on aquesta llengua és marginal és el de la justícia, on el català només s'utilitza en un 12,5%. "És molt greu perquè el primer missatge de la professió que reben els graduats que fan l'examen és que el català no forma part de la justícia", va explicar ahir Josep Cruanyes, president de la Societat Catalana d'Estudis Jurídics. "El que fa el ministeri és perpetuar una situació de repressió que va arrencar amb el franquisme", va sentenciar Cruanyes.

INFRAESTRUCTURES

Foment concreta 103 milions d'inversions a Rodalies

El Govern demana "celeritat" per implantar l'ERTMS i un nou sistema informàtic al centre de control

M.M.M.
BARCELONA

En una nova jornada amb incidències diverses a la xarxa ferroviària catalana, el ministeri de Foment va anunciar ahir dues inversions milionàries. En dos comunicats diferents, el departament que lidera Ana Pastor va assegurar que invertirà 103,3 milions durant els pròxims mesos. L'actuació més important seran els 92,9 milions per instal·lar el sistema ERTMS en el tram que va de l'Hospital de Llobregat a Mataró, i es destinaran 10,4 milions addicionals per renovar el sistema informàtic que utilitza el control de trànsit.

La implantació de l'ERTMS –un sistema europeu de gestió de trànsit ferroviari que permet la comunicació digital sense fil entre el tren i les instal·lacions fixes– es prolongarà durant els pròxims 21 mesos (58,8 milions d'euros), però el contracte també preveu el manteniment del sistema durant les següents dues dècades (36,1 milions). L'objectiu és aconseguir la millora de la capacitat d'aquest primer tram de 56 quilòmetres, així com uns millors paràmetres de fiabilitat en la circulació dels combois. Entre les actuacions també s'hi inclou l'adequació del control de trànsit centralitzat (CTC) al nou escenari.

Vinculat a aquesta inversió, Foment havia anunciat prèviament la inversió de 10,4 milions d'euros en la instal·lació d'un nou sistema informàtic del CTC de Rodalies i Regionals. El ministeri va aprovar, a través del consell d'administració d'Adif, la licitació del contracte per a la redacció del projecte, l'execució de les actuacions per a la instal·lació i el manteniment d'aquest nou sistema informàtic en el control centralitzat de Barcelona. Es tracta del mateix sistema que dijous de la setmana passada va patir una avaria i va generar un col·lapse a la xarxa ferroviària, amb un total de 80.000 usuaris i 200 trens afectats. Pastor confia que amb aquesta intervenció, que es prolongarà durant un mínim de sis mesos perquè s'ha de fer per fases i mentre la xarxa segueixi en funcionament, s'evitarà que es reproduïxin incidències similars. La intenció és "garantir la total disponibilitat, funcionalitat i fiabilitat" del control de trànsit, situat a l'Estació de França.

Valoració del Govern

La resposta de la Generalitat davant d'aquests anuncis no va trigar gaire, i en un altre comunicat el conseller de Territori i Sostenibilitat, Santi Vila, va demanar "celeritat" a l'Estat en l'execució de les obres. "Confio que l'acord per implantar l'ERTMS a Rodalies sigui el pas definitiu perquè Foment passi dels anuncis als fets", va assenyalar Vila, que en tot cas va mostrar la seva satisfacció per un anunci més concret

Les inversions a la xarxa de Rodalies acumulen 30 anys de retards, segons el Govern. PERE TORDERA

que el pla anunciat per Foment a principis de maig i que preveia destinar a la xarxa de Rodalies 400 milions d'euros –també per iniciar el desdoblament parcial de la R3–. De fet, aquell anunci fet per Pastor repetia una promesa similar feta la tardor del 2013.

Territori i Sostenibilitat va insistir ahir que la solució passa perquè la Generalitat assumeixi la gestió integral de la xarxa. "Venim d'un traspàs incomplet i d'una manca d'inversions injustificada, que en aquesta legislatura haurem començat a remuntar per primera vegada

en dècades", va dir el conseller. La manca d'inversions durant els últims 30 anys "castiga els usuaris i perjudica la competitivitat del país", va insistir.

Aquests anuncis van coincidir amb una nova jornada negra al transport ferroviari. Dues incidències diferents registrades a primera hora del matí –l'avaría d'un tren entre Sabadell i Terrassa i un problema de comunicació en els combois que circulaven entre Passeig de Gràcia i l'Estació de França– van provocar retards superiors als 20 minuts en la majoria de línies. —

Trajecte
La inversió més gran es farà de moment en un primer tram de 56 km

Durada
Els dos projectes trigaran mig any com a mínim per ser una realitat

El rei de copes no en té mai prou.

Ara toca aixecar la

27

Final de la Copa del Rei

Athletic Club - FC Barcelona

Aquesta nit, 21.15

3
esport3.cat

societat

Trànsit

Quatre víctimes mortals en l'operació sortida de la Segona Pasqua

Tres accidents i quatre morts. Aquest va ser el balanç negre de l'operació sortida de la Segona Pasqua, que ahir va mobilitzar prop de 540.000 vehicles, un 4,5% més que l'any passat, segons el Servei Català de Trànsit. El primer sinistre del dia va tenir lloc a les 11 del matí, quan un motorista va resultar ferit crític després de xocar amb un cotxe a la GI-531 a Sant Gregori (Gironès). L'home, de 60 anys, va morir hores després a l'hospital.

Cap a les 14 hores de la tarda va produir-se un altre accident a la N-340 a Santa Margarida i els Monjos (Alt Penedès), que va saldar-se amb dos morts i tres ferits en el xoc entre tres turismes i una moto. Les víctimes mortals van ser el conductor de la motocicleta i el seu acompanyant, que viatjava en sidecar. A les 16 hores, el Servei Català de Trànsit va informar d'un altre accident mortal a la carretera LP-7041 a Seròs (Segrià). El conductor de l'únic vehicle implicat, un turisme, va morir després que el seu automòbil sortís de la via i s'incendiés. Aquest any 2015 destaca per l'augment d'accidents de trànsit a les carreteres catalanes, ja que en el primer trimestre hi ha hagut 13 morts més que en el mateix període de l'any anterior.

Judicial

Els dos acusats a l'Audiència de Girona. ACN

22 anys de presó per als dos germans que van degollar una dona

L'Audiència de Girona va condemnar ahir a 22 anys i mig de presó Sodhi Ajit i Gurjeet Singh, els dos germans indis als quals un jurat popular va considerar culpables de degollar la dona d'un d'ells, el 24 de gener del 2012 a Olot (Garrotxa). Set dels nou membres del jurat van donar per bona la tesi del fiscal, Víctor Pillado, que va mantenir que es tractava d'un "crim d'honor", habitual a la zona de l'Índia d'on són originaris els acusats quan hi ha adulteris o es deshonra les famílies. Així, el jurat va considerar provat que els dos germans van sortir de treballar el migdia del 24 de gener del 2012 i van tenir temps d'arribar al domicili que compartien amb la víctima, Manpreet Kaur, i atacar-la mentre dormia.

El mòbil del crim, segons la sentència, va ser la relació de Gurjeet Singh amb la seva cunyada, que considera que va quedar provada amb els informes dels perits, que van trobar restes biològiques que demostraven l'existència de relacions sexuals.

HOMENATGE

La germana de Tatiana Sisquella, Abigail Sisquella, presentant les beques de St. Peter's School, que porten el nom de la periodista, durant el cinquantè aniversari del centre. CÈLIA ATSET

Beques per a alumnes entusiastes com la Tati

NÚRIA MARTÍNEZ

Quan Lourdes Barceló pensa en Tatiana Sisquella, el primer que li ve al cap, sens dubte, és el seu somriure. "La imagino divertint-se fent qualsevol cosa", explica la mestra a qui la desapareguda periodista admirava més. Barceló va ser la professora de Sisquella al St. Peter's School a BUP i COU, i va tenir-hi relació fins al final. La professora explica que "la Tati era una bona estudiant, una noia de notables", però considera que el que la feia destacable era "la seva manera de ser". Per aquest motiu, l'escola St. Peter's School ha convocat aquest any per primera vegada les seves beques a l'excel·lència, que aquest any duran el nom de Tatiana Sisquella. Cada edició es dedicarà a un alumne, i portaran el nom genèric de Maria Rosa Culler, una de les fundadores de l'escola. "La gent que triomfa a la vida és la gent entusiasta, la que s'ho passa bé, la que hi posa l'ànima. I aquest és l'esperit de la beca i el de la Tati", explica la professora. Fins al 30 de maig podran presentar-se les sol·licituds i està previst que el 30 de juny es conegui el nom dels seleccionats.

Quan el claustre de professors va reunir-se per decidir quin havia de ser el nom de la beca, no van dubtar ni un segon que fos el de la periodista. "Fugiem del clàssic bon estudiant, el que volíem eren persones vocacionals com la Tati", afegeix. Barceló explica que quan va acabar l'escola, Sisquella va estudiar un any de dret perquè creia que fent de periodista no es guanyaria la vida. "Jo li vaig dir: «Tati, tu et guanyaràs la vida facis el que facis, perquè hi poses l'ànima». I així va ser", afegeix. Aprofitant

l'acte de celebració del cinquantè aniversari de l'escola, la germana de Tatiana Sisquella, Abigail, va presentar dijous, emocionada, les beques que porten el seu nom. Abigail i Tatiana eren més que germanes: amb una semblança física més que evident, es van convertir en vasos comunicants, l'ombra l'una de l'altra des de ben petites. "Per a mi i per a la meua família és un orgull molt gran que hagin posat el seu nom a les beques", explica Abigail Sisquella. En aquest sentit, considera que a la seva germana li agradaria molt que "una escola com aquesta" obri les portes a la gent que no hi pot accedir per motius econòmics. "La Tati estaria dient: «El St. Peter's està fent això? Què m'estic deixant escapar!»", diu.

Quan Abigail parla de Tatiana se li il·luminen els ulls i li passen tots els mals. Tot i que l'amargor de la pèrdua es fa més present que mai en la família en moments així, asseguren que "sempre és dolç" emocionar-se pensant en ella. "La Tati va fer totes les coses socials possibles a l'escola. Feia teatre i presentava el canal de notícies que teníem a l'escola", recorda la seva germana. A diferència de la majoria d'alumnes de l'escola, la periodista va entrar al St. Peter's a tercer de primària. "Nosaltres veníem de l'Hospitalet, els nostres pares són de mercat, no érem el perfil habitual", expressa la germana. Per fer el discurs de presentació de les beques, Abigail Sisquella va recordar quan pujaven a peu des del mòbil fins a l'escola o com havien arribat a odiar l'uniforme. Però per sobre de tot va recordar com la Tati es va arribar a divertir en aquella escola, que dijous li va fer un sincer homenatge. —

Successos

Dos vigilants apallissen un jove per dur els pantalons "mig abaixats"

Dos guàrdies de seguretat de l'empresa Garda, que presta serveis a la xarxa de metro i tramvia de Ferrocarrils de la Generalitat Valenciana (FGV), han estat apartats del servei a requeriment de l'empresa pública després d'agredir amb la porra un jove de 20 anys a l'interior d'un comboi. FGV va obrir una investigació per aclarir els fets, que van passar dimecres a la línia 4 del metro de València, a la parada de Garbí, quan es va produir un forcejament entre els vigilants i un jove que, segons ells, portava els pantalons "mig abaixats". Els guàrdies li havien indicat que se'ls apugés i ell s'hi va negar.

Xenofòbia

El Síndic denuncia que hi un cavall batejat com a Catalán de Mierda

El Síndic de Greuges va traslladar ahir a la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) la fitxa oficial d'un cavall batejat amb el nom de Catalán de Mierda a Ciudad Real. Ho va fer perquè aquest tipus de llenguatge pot constituir un delict d'incitació a l'odi i demana al tribunal que adopti les "mesures més apropiades". El Síndic també va traslladar el document - un passaport equí amb informació d'un cavall mascle - a la defensora del poble espanyol, Soledad Becerril, perquè investigui la possible implicació d'un organisme públic de Castella-la Manxa, on està registrada la fitxa.

AYUNTAMENT DE LA GARRIGA

EDICTE

relatiu a l'expedient d'aprovació inicial de l'Estudi de Detall de la finca situada al Passatge Vil·la Romana, núm. 57,59,61,63,65,67,69,71,73 de la Garriga. En el BOP de data 25/05/15 i el DOGC de data 24/04/15 es fa públic l'acord de la Junta de Govern Local de 23/03/15 relatiu a l'aprovació inicial de l'Estudi de Detall de la finca situada al Passatge Vil·la Romana, núm. 57,59,61,63,65,67,69,71 i 73 de la Garriga promogut per Robert Hernández Coll. Simultàniament s'anuncia el tràmit d'informació pública derivat.

Meritxell Budó i Pla
Alcaldeessa
La Garriga, 26 de maig de 2015

ara.cat

PUBLICITAT a l'Ara.cat

Telèfon: 932.029.595
(de dilluns a divendres de 9h a 19h)

Correu electrònic: paper@ara.cat
(caps de setmana i festius)

CONFLICTE LABORAL

SUPORT POLÍTIC
Els tècnics porten més de 50 dies de vaga indefinida i una setmana d'ocupació. FERRAN FORMÉ

Colau defensa els ocupants de la botiga de Movistar, que el jutge ordena desallotjar

La guanyadora de les eleccions municipals reclama a Telefónica que negociï amb els treballadors

JÚLIA MANRESA
BARCELONA

Ada Colau va assistir ahir a la seva primera mobilització social en qualitat d'alguna cosa més que activista. La guanyadora de les eleccions de Barcelona, i molt probablement futura alcaldessa de la ciutat, va presentar-se ahir amb una samarreta blava del color de Movistar per donar suport als tècnics subcontractats d'aquesta companyia que ocupen des de dissabte passat la botiga de Movistar i seu del Mobile World Centre, a la plaça de Catalunya. El seu suport va arribar poques hores després que un jutge de Barcelona ordenés desallotjar el local.

L'ordre per desocupar el local de la cantonada del Portal de l'Àngel amb la plaça de Catalunya va arribar ahir després que Telefónica emetés un comunicat en què denunciava els "perjudicis que comporta l'ocupació d'aquest local" i lamentava que, per ahir a la nit, hi havia previst un concert. Així doncs, el jutge, que inicialment havia desestimat qualsevol ordre de desallotjament, va considerar que "allò que dissabte semblava una ocupació temporal motivada per un conflicte laboral, s'havia convertit en una ocupació amb indicis de per-

manència en el temps que traspasa la legalitat". Per aquest motiu, es podria acusar els treballadors d'usurpació d'un domicili d'una persona jurídica. De fet, un dels vaguistes va ser identificat ahir pels Mossos d'Esquadra i denunciat per aquest presumpte delictes com a portaveu del comitè de vaga. Al tancament de l'edició d'aquest diari no s'havia executat el desallotjament.

"Això és un conflicte laboral, no legal, que s'ha de resoldre en una taula de negociació", reclamaven ahir els tècnics. Els treballadors reclamen que Telefónica no s'ha volgut asseure encara a negociar i no serà fins que això passi que aturaran les protestes. Ada Colau i altres representants de Barcelona en Comú també van reiterar ahir que l'Ajuntament no renovaria el contracte de 3,2 milions d'euros que té amb Telefónica fins que s'asseguin a negociar i ofereixin als treballadors unes altres condicions.

Un salari per punts

"No sé ben bé ni com em comptabilitzen el sou", explica Juan José Vitoria, un dels tècnics de Movistar que fa poc més de sis mesos que hi treballa. Estava a l'atur i va optar per fer un curs de formació especialitzat per aprendre a fer instal·lacions de fibra òptica que després li garantiria feina com a tècnic. La fei-

Contractes BComú, ERC i la CUP no renovaran Telefónica si no es resol el conflicte

Precarietat Els tècnics denuncien sous de 1.000 euros bruts per 13 hores de feina al dia

na va arribar, però com a autònom subcontractat per una de les 624 empreses a través de les quals Telefónica ofereix, segons denunciïn, els serveis d'instal·lacions de telefonia i fibra òptica a les llars.

Vitoria diu que treballa unes 13 hores cada dia per poder aconseguir un mínim de punts que l'empresa subcontractada per Telefónica després converteix en una xifra

Felip Puig critica Colau: "La campanya electoral ja s'ha acabat"

El conseller d'Empresa i Ocupació, Felip Puig, es va mostrar ahir empipat per com està evolucionant el conflicte dels treballadors de Movistar i va assegurar que aquest problema s'està instrumentalitzant políticament.

Puig va criticar Colau i els altres polítics que van acompanyar els ocupants del local afirmant que "la campanya electoral ja s'ha acabat" i, per tant, "no s'ha d'aprofitar el conflicte, sinó potenciar el diàleg". Malgrat tot, Felip Puig no creu que això faci perillar la renovació del contracte del Mobile World Congress, ja que "de conflictes laborals n'hi ha a totes les grans capitals".

que no arriba a 1.000 euros mensuals. D'aquests diners, després n'ha de restar 145 d'un lloguer fix que paga per les eines que necessita i, a part, també se li ha de restar la quota d'autònom. Per a Vitoria, que Colau assistís al Mobile World Centre és una "esperança" i una prova que "les coses canviaran".

Aquestes són les condicions laborals que denunciïn els tècnics i per les quals ja fa més de 50 dies que estan en vaga indefinida. "Cal que Movistar negociï amb aquests treballadors en el que és una reivindicació legítima", va dir ahir Colau dins el local insígnia de Telefónica.

"No pot ser que una ciutat que vol ser escandinava tingui els seus treballadors com si fossin xinesos", va argumentar Joan Tardà, diputat d'ERC al congrés de Madrid i present ahir durant més de tres hores al local per donar el seu suport als tècnics. Hi van anar representants de totes les forces que van firmar el *Compromís de les escales*: Barcelona en Comú, ERC, la CUP, Guanyem Badalona i Guanyem Cornellà. Diuen que no renovaran contractes amb Telefónica fins que no se solucioni el conflicte.

Des d'ahir, doncs, els vaguistes esperen dins la seu del MWC que els desallotgin. Asseguren que la desocupació serà pacífica, però que no marxaran per iniciativa pròpia. —

TROBADA DEL CERCLE D'ECONOMIA

Imaz pronostica la fi del petroli barat en un any

Martin Wolf alerta que Europa s'està convertint en "un gran Japó" i que "aquesta enorme crisi encara la tenim entre nosaltres"

XAVIER GRAU
SITGES

Josu Jon Imaz, expolític del PNB i ara flamant conseller delegat de Repsol, va estrenar-se ahir a la trobada anual del Cercle d'Economia. En el seu debut, l'hereu d'Antoni Brufau –que segueix a la petrolera, però com a president no executiu– va parlar sobre els nous riscos econòmics i polítics. Després de saludar i parlar una estona en català, Imaz va referir-se a allò del que més entén: el petroli. I va deixar anar que preveu una pujada dels preus del cru a mitjà termini, potser en nou mesos o un any.

Si la situació es manté com ara, la pujada portaria el petroli a situar-se entre 80 i 85 dòlars el barril (ahir va tancar en 65 dòlars), sobretot a causa de la recuperació que s'espera de la demanda. Però també hi intervé la geopolítica. Els preus van caure de cop la segona meitat de l'any passat després que l'Aràbia Saudita decidís mantenir la producció. Una situació que ja ha començat a crear problemes als nous operadors nord-americans, que extreuen petroli "no convencional" a través del *fracking* i que amb el preu barat comencen a no ser rendibles.

I també crea problemes a molts estats productors, com Rússia, l'Iran i Veneçuela, que fan els seus pressupostos suposant que el preu del barril estarà molt per sobre dels 100 dòlars, o fins i tot la mateixa Aràbia Saudita, que per tenir equilibri pressupostari necessita que el preu del petroli se situï a prop dels

100 dòlars per barril. Aquesta necessitat de quadrar els comptes dels països productors, més l'augment de la demanda per la recuperació, pot crear tensions en l'equilibri entre oferta i demanda i fins i tot portar a una "pujada sobtada de preus", segons va avisar Imaz.

En qualsevol cas, el conseller delegat de Repsol no veu "sostenible" un preu del barril a 70 dòlars en el llarg termini. És més, va apuntar que els preus baixos actuals són una bombolla artificial i tenen com a objectiu el fracàs de les desenes de petites empreses extractores de petroli que han aparegut els últims anys als Estats Units. I les dues regles bàsiques d'una bombolla, segons va dir, és que "dura el que s'aconsegueix mantenir-la en el temps, però acaba esclatant".

Deu anys perduts

Abans de la intervenció d'Imaz el protagonista de la jornada havia sigut Martin Wolf, el respectat i influent editor associat del *Financial Times*. Wolf va assegurar que Espanya ha fet els deures i va pronosticar que el PIB nominal d'Espanya recuperarà l'any vinent el nivell que tenia abans de la crisi. Ara bé, el PIB per càpita –és a dir, la riquesa mitjana dels ciutadans– no s'igualarà a la d'abans de la crisi fins al 2017 o el 2018. "Una dècada perduda", va constatar.

Wolf va indicar que, excepte a Espanya, el creixement de la productivitat a Europa durant la crisi ha sigut molt menor que abans de la crisi. Per això l'atur no ha sigut tan elevat a Europa. En canvi, a Espanya

Diplomàcia
Villar Mir assegura que Carmena pot ser una "gran alcaldessa" de Madrid

Dimensió
El president de Puig diu que el risc que l'empresa no creixi és la desaparició

l'atur s'ha disparat i això va fer créixer la productivitat des d'un punt de vista estadístic.

Mirant cap al futur, Wolf va explicar que el creixement de l'economia espanyola dependrà del creixement de la productivitat. "¿Es podrà mantenir? És el gran interrogant", va dir.

Malgrat tot, Wolf va afirmar: "Aquesta enorme crisi encara la tenim entre nosaltres. No estem en una situació de normalitat –va assegurar–. Fins que els tipus d'interès dels grans bancs centrals no estiguin al 2% i el creixement sigui sostingut, no estarem en una situació de normalitat", va indicar. De fet, va assegurar que l'eurozona, amb el baix creixement i la baixa inflació, s'està convertint en "un gran Japó".

Creixement empresarial

La política, una de les grans protagonistes en la trobada empresarial d'aquest any especialment pels resultats de diumenge passat, va seguir present durant la jornada d'ahir. "Ara hi ha una situació una mica inquietant", va admetre el president del Círculo de Empresarios, Javier Vega de Seoane. "Necessitem un marc institucional estable i de qualitat –va afegir–. Amb un marc estable i de qualitat el país té les condicions per a un sistema productiu competitiu".

No va ser l'únic participant que va expressar les seves pors després dels resultats de les eleccions municipals i autonòmiques, però sí el que ho va fer més clarament.

A la situació política, en aquest cas de Madrid, també s'hi va referir el

president de la constructora OHL, Juan Miguel Villar Mir. El veterà empresari, que dimecres havia alertat contra la irrupció del "comunisme", va ser més diplomàtic i ahires va mostrar convençut que Manuela Carmena pot ser "una gran alcaldessa" de Madrid. Va dir que té una "gran tranquil·litat" davant la possibilitat que arribi al càrrec.

Villar Mir, que en la seva ponència va proclamar la necessitat dels valors en l'empresa, es va defensar

José Juan Ruiz

ECONOMISTA EN CAP DEL BANC IBEROAMERICÀ DE DESENVOLUPAMENT

"La mitjana empresa té camp per créixer a Llatinoamèrica"

X.G.
SITGES

José Juan Ruiz (Tarancón, Conca, 1957) és l'economista en cap i gerent del departament de recerca del Banc Iberoamericà de Desenvolupament (BID). Té una llarga trajectòria a Llatinoamèrica, on va treballar una dotzena d'anys per al Banco Santander. També té experiència en l'administració, on ha ocupat càrrecs com el de secretari general d'economia inter-

nacional i competència del ministeri d'Economia.

¿Com ha viscut la crisi Llatinoamericana?

Els estan doctorats en crisis. Les seves elits han detectat moltes semblances en la crisi europea. El que ha passat a Europa és una cosa que ja han viscut: una aturada de l'entrada de capital per desconfiança, desequilibris. La seva reacció va ser dir: "A Europa li anirà molt malament". Però hi ha dues diferències. La crisi a Europa és en

Ruiz creu que Llatinoamèrica no farà ajustos que suposin perdre els avenços socials. TJEK VAN DER MEULEN

països amb 20.000 dòlars de renda per càpita. L'altra diferència és la fortalesa de les institucions.

¿El continent tornarà a registrar creixements elevats com abans?

Llatinoamèrica té un creixement tendencial d'un 3%, però ara és d'un 1% perquè hi ha tres grans països en recessió: Veneçuela, el Brasil i l'Argentina.

Quan en sortiran?

Al Brasil ja es preveu creixement per a l'any que ve. L'Argentina anirà més lenta perquè té unes eleccions a la vista. I a Veneçuela li costarà més, però haurà de fer alguna cosa perquè el pas del temps no soluciona els problemes.

¿Hauran de fer ajustaments tan forts com els que s'han fet aquí?

en breu

PUNT DE TROBADA
Empresaris i polítics de tota mena debatent ahir a Sitges. TJERCK VAN DER MEULEN

de les acusacions de corrupció que se li han fet des de Mèxic, on directius de la seva empresa han sigut gravats en situacions comprometedores. “Ens hem trobat amb la sorpresa que al Codi Penal no és delictu ni la injúria, ni la notícia falsa, ni el desprestigi, ni la calúnia. Abans s’agafa un coix que un mentider”, va dir per rebatre les acusacions.

En un altre ordre de coses, l’habitual debat sobre la dimensió em-

presarial també va estar-hi present. El president del grup Puig, Marc Puig, va recordar que a l’Estat tenien més de vuit competidors fa 20 anys, i ara ja han desaparegut. El risc de no créixer és, segons va dir, “desaparèixer”.

Per la seva banda, el president del Círculo de Empresarios, Javier Vega de Seoane, va indicar que les empreses espanyoles no tenen prou dimensió i això els provoca un desavantatge a l’hora de competir. —

El que no farà Llatinoamèrica són ajustaments que suposin anar enre en el procés de modernització institucional i social que ha aconseguit. El tema no és ajustar a l’engròs, sinó que hi hagi ajustaments intel·ligents.

¿Quan es posi al dia serà una zona atractiva per a les empreses d’aquí que hi vulguin invertir?

Es poc probable que les empreses espanyoles tinguin presència al món sense tenir un pes important a Llatinoamèrica. I els americans també han descobert Espanya. Ara ja hi ha inversions seves aquí. I hi ha molts executius d’aquí a les empreses espanyoles de Llatinoamèrica, que són els que van saber reaccionar quan va arribar la crisi, fins i tot abans que el govern.

¿Per a les empreses d’aquí, Llatinoamèrica és una oportunitat?

Hi ha moltes grans empreses que ja hi són. Crec que hi ha un tipus de mitjana empresa espanyola, no em refereixo a les petites, que en certa mesura té un molt bon camp per córrer. Llatinoamèrica evolucionarà, no es quedarà en els 12.000 dòlars de renda per càpita i en un 30% de classes mitjanes. Hi haurà una evolució com la que es va viure aquí i això suposarà oportunitats per a les empreses d’aquí.

En quins sectors?

En infraestructures i en material de transport. A Llatinoamèrica crec que tenen un dèficit d’infraestructures i només per posar-se al dia s’hi haurien d’invertir entre 5 i 6 punts del PIB durant els pròxims 20 anys. I no són trens d’alta velocitat. Hi ha un greu problema d’infraestructures urbanes. —

Polèmica

Ana Palacio posa Podem al mateix nivell que l’Estat Islàmic

L’exministra d’Afers Estrangers amb José María Aznar Ana Palacio va intervenir en una taula sobre els riscos econòmics i geopolítics, però no va dubtar a deixar anar la seva interpretació dels resultats de les eleccions. Va dir que ara hi ha moviments polítics que miren endarrere perquè domina la nostàlgia. Sense comparar-ho, va posar en el mateix sac Ada Colau, Podem i l’Estat Islàmic. Per a Palacio, Colau i Podem tenen “nostàlgia d’una Arcàdia Felicitat”, igual que l’Estat Islàmic la té del califat del segle XI.

La que va ser ministra del PP entre el 2002 i el 2004, i després eurodiputada i fins i tot vicepresidenta del Banc Mundial, va dir que la nostàlgia que va atribuir a Ada Colau, Podem, l’Estat Islàmic, Le Pen a França i el UKIP al Regne Unit està latent en el món actual. També va aprofitar per criticar l’actual ministre d’Exteriors, José Manuel García-Margallo, per la seva oposició a les quotes de l’estratègia europea d’immigració. “Estem obligats a rebre refugiat”, va dir.

MARC ROVIRA

La inflació ja gairebé no cau per la pujada de la benzina i dels aliments

Els preus ja són a un pas de tornar a créixer després d’onze mesos de descensos. Segons va avançar ahir l’INE la inflació va caure al maig un -0,2%, quatre dècimes menys del que va caure a l’abril. Des de la caiguda del -1,3% registrada al gener, i coincidint amb les mesures aplicades pel Banc Central Europeu, els preus s’han anat allunyant de la deflació. Al maig el fre en la caiguda dels preus es va explicar principalment per la pujada de la benzina i dels aliments.

MARK RALSTON / AFP

El PIB dels Estats Units cau per tercer cop des del 2009

L’economia dels Estats Units es va contreure un 0,2% en el primer trimestre de l’any, fet que suposa el tercer descens del PIB que registra la primera potència mundial des de la fi de la Gran Recessió l’any 2009. Tot i que els experts creuen que aquest sotrac probablement ha sigut temporal i que hi haurà una recuperació durant el segon trimestre, aquestes dades podrien endarrerir la pujada de tipus que la Reserva Federal podria anunciar els pròxims mesos.

ANGEL DIAZ / EFE

L’Estat publicarà finalment la llista amb els noms dels grans morosos

El consell de ministres va aprovar ahir un avantprojecte que permetrà donar a conèixer les sentències condemnatòries a morosos i defraudadors de la hisenda pública. Segons Soraya Sáenz de Santamaría, els condemnats podran evitar que es publiqui el seu nom si fan efectiu el pagament del deute abans que la sentència sigui ferma. Diversos òrgans consultius han posat en dubte la constitucionalitat d’alguna de les mesures que inclou aquest avantprojecte.

LA BORSA Sessió de divendres, 29 de maig del 2015

Íbex-35
11.217,60 PUNTS -1,45% VARIACIÓ

*Ahir cap valor va pujar

Els que baixen més

	% VAR.	EUROS
OHL	-4,66	17,100
MEDIASET	-3,74	11,455
IAG	-3,54	7,694

RADAR EMPRESARIAL

ACN

Farmacèutica
Grifols construirà una nova fàbrica i estudia si la ubica a Catalunya

La multinacional catalana Grifols estudia obrir una planta de fraccionament de plasma sanguini i Catalunya apareix a les travesses a l'hora d'escollir una ubicació. El president de Grifols, Víctor Grifols, ho va anunciar ahir durant la junta d'accionistes de la companyia. La nova planta, que entraria en funcionament el 2022, també podria construir-se als Estats Units (on Grifols ja té més d'una planta) o bé en un mercat nou. La tria d'on es construirà la nova fàbrica es farà pública el gener de l'any que ve. Els periodistes van preguntar al directiu sobre les possibilitats que Catalunya acabí sent l'escollida i Grifols va respondre: "Estem en el debat".

La junta d'accionistes de Grifols va decidir ahir destinar un dividend de 30 cèntims per acció a partir del 8 de juny a càrrec dels beneficis del 2014. Entre aquest pagament i el de 25 cèntims per acció que va abonar al desembre, la companyia farmacèutica destinarà 188,1 milions d'euros a aquest pagament durant l'exercici 2015.

També es van aprovar canvis al consell d'administració amb els nomenaments de Carina Szpilka i Iñigo Sánchez-Asiain com a consellers independents i de Raimon Grifols com a conseller dominical. A més, van reelegir com a membres del consell Anna Veiga i Tomás Dagá, en qualitat d'independent i extern, respectivament. ARA

Fuld, exconseller delegat de Lehman, va reaparèixer ahir per primer cop. REUTERS

Bankia, condemnada per vendre preferents de Lehman Brothers

La fallida de Lehman Brothers encara porta cua, fins i tot a Espanya. L'Audiència de Madrid va condemnar ahir Bankia a indemnitzar 25 clients perquè Altae Banco, una entitat valenciana integrada a Bankia, va col·locar-los participacions preferents i bons a 35 anys del banc d'inversió americà. Ara l'entitat nacionalitzada haurà de pagar 3,4 milions d'euros en total als 25 demandants. El jutjat va revocar així la sentència d'absolució que inicialment havia dictat el jutjat de primera instància.

El tribunal recorda a la sentència emesa ahir que els demandants van subscriure amb Altae un contracte d'assessorament financer de mobilització de valors i, en algun cas, de mediació, per a l'adquisició de productes financers.

En compliment d'aquest acord, els afectats van adquirir aquestes participacions preferents i els bons entre els anys 2005 i 2007. "El valor d'aquests instruments es va veure seriosament reduït després de la fallida de l'entitat emisso-

ra", destaca la sentència, que incideix en el fet que els productes contractats eren "complexos", una característica que l'entitat coneixia i per la qual havia de donar una especial protecció als seus clients.

Reapareix l'exconseller delegat

Casualment ahir va reaparèixer en un acte públic Richard Fuld, conseller delegat de Lehman Brothers quan el banc va fer fallida. Segons va informar *The Wall Street Journal*, Fuld -de 69 anys- va assegurar que se sentia satisfet amb la seva actuació perquè va fer "tot el possible" per salvar la firma, que donava feina a 25.000 persones quan va esclatar.

Fuld, a més, va assegurar que el banc va ser "conduït a la fallida" i va defensar que podria haver sobreviscut a la crisi financer. El veterà exmandatari va afirmar que l'any 2008 la ràtio de capital del banc era de l'11%, clarament per sobre del que s'exigia. Per tot això, va explicar que no es penedia de la seva actuació al capdavant de l'entitat. JORDI VELERT

Asseguradores
Catalana Occident comprarà el 51% que li falta de Plus Ultra

El grup Catalana Occident executarà l'opció de compra que té sobre el 51% de Plus Ultra Seguros, segons va informar ahir l'asseguradora a la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV). Amb aquesta operació, l'empresa catalana completarà l'adquisició total de la companyia el 19 de juny. Fa tres anys, l'empresa catalana va comprar el 49% de Plus Ultra a la francesa Groupama. Per aquell paquet d'accions va pagar 400 milions. ARA

Associacions
El Congrés de Comptabilitat reuneix 700 professionals

La sisena edició del Congrés Català de Comptabilitat i Direcció va reunir ahir 700 professionals a Barcelona. La cita la va organitzar l'Associació Catalana de Comptabilitat i Direcció (ACCID), que va atorgar els seus premis anuals. La cooperativa catalana L'Olivera va ser una de les guardonades per l'ACCID a la millor informació financera en català. ARA

Micromecenatge
Crowdcube tanca una ronda d'inversió de 91.250 euros

La plataforma de *crowdfunding* Crowdcube va tancar ahir una ronda d'inversió en què ha aixecat 91.250 euros. Un total de 51 inversors privats han aportat fons a la plataforma per trobar feina ProHireMe, que ha superat els 80.000 euros que necessitava per tirar endavant el seu projecte. Cada inversor va donar 1.789 euros per desenvolupar l'aplicació *online*. ARA

ÉS INSPIRADORA

ÉS CONTAGIOSA

ÉS REVELADORA

L'ENERGIA ÉS EL QUE TU FAS AMB ELLA

A ENDESA UTILITZEM LA NOSTRA INNOVANT PER FER-TE LA VIDA MÉS FÀCIL

ONE - INFOENERGIA - MOBILITAT ELÈCTRICA
TELEGESTIÓ - CIUTATS INTEL·LIGENTS

CREIEM EN L'ENERGIA D'AQUEST PAÍS

Barcelona ara

Augmenta el nombre de sales per als estudiants nocturns

El servei de sales d'estudi nocturnes ofereix més espais per estudiar durant la nit coincidint amb les PAU i els exàmens finals de la majoria de centres educatius i universitaris

ARNAU ROMANÍ

Un any més arriben les temudes proves PAU -conegudes popularment com a selectivitat-. Milers d'alumnes s'examinen de les competències apreses durant el batxillerat per aconseguir una nota que serà clau per saber en quina carrera i en quina universitat volen passar els pròxims quatre anys. Les proves, que tindran lloc els dies 9, 10 i 11 de juny, coincideixen amb l'època d'exàmens finals de la gran majoria d'universitats, instituts i altres centres educatius.

Per això les biblioteques de Barcelona posen a disposició de tots els que ho desitgen un servei de sales d'estudi nocturnes. El servei ofereix un espai als joves -i no tan joves- en què poden concentrar-se i estudiar amb tranquil·litat durant la nit.

Accés gratuït a wifi

De fet, durant tot el curs escolar ja hi ha habilitades vuit sales d'estudi repartides per diferents punts de la ciutat, però amb l'arribada del període d'exàmens (des del mes de maig i fins al 19 de juny) el servei es reforça amb l'habilitació de vint sales d'estudi nocturnes més, amb la qual cosa hi ha 28 sales disponibles per a tots els estudiants. Totes disposen d'accés gratuït a internet a través d'una xarxa wifi.

Les sales estan obertes des de les 21.00 h fins a la 1.00 h de dilluns a divendres. A més, les sales obriran el cap de setmana anterior a les proves de selectivitat (els dies 6 i 7 de juny) des de les 16.00 h fins a la 1.00 h. Aquest servei de reforç dels espais d'estudi ja va funcionar durant el període d'exàmens de final de semestre del gener i febrer d'aquest any, amb resultats força positius.

Les sales d'estudi estan distribuïdes estratègicament a diferents punts de la ciutat perquè tots els estudiants barcelonins puguin trobar-ne una a prop de casa.

És per això que cada districte disposa almenys d'una sala d'estudi, tot i que alguns districtes, com Nou Barris i Sarrià-Sant Gervasi, tenen quatre espais diferents en què els joves poden anar a estudiar durant les nits. A més, les sales estan situades en punts de la ciutat pròxims a parades de metro, de bus o de Bicing, per poder-hi arribar amb facilitat.

La sala d'estudi nocturn de la Biblioteca Vila de Gràcia s'omple amb l'arribada dels exàmens finals. AJUNTAMENT DE BARCELONA

Grups de conversa d'idiomes

El servei de sales d'estudi nocturnes es complementa amb uns tallers d'idiomes que es duen a terme en sis dels vuit espais oberts durant tot el curs lectiu. És un servei que ofereix reunir-se periòdicament per conversar en algun idioma estranger amb altres participants -la majoria joves, tot i que hi ha perfils de totes les edats.

De 21.30 h a 23.00 h s'organitzen en aquestes sales i de manera totalment gratuïta diversos grups de conversa i d'intercanvi d'idiomes. Els grups de conversa són reduïts per poder aprofitar tant com sigui possible l'ocasió per practicar un determinat idioma estranger, de manera que l'oferta va totalment lligada a la demanda, dependent de la gent que vulgui parlar aquell idioma. Així doncs, tot i que l'idioma que més grups de conversa aglutina és l'anglès, també hi ha grups de conversa de francès, alemany, català, italià, xinès, portuguès i àrab.

D'altra banda, també s'han obert uns tallers de formació complementària, encarats a aspectes més concrets de l'idioma, com poden ser les entrevistes de feina.

UNA DEMANDA DE SERVEI PERQUÈ ELS JOVES PUGUIN ESTUDIAR

Principalment l'habilitació d'aquestes sales d'estudi en període nocturn, que es coordina des de la Direcció del Programa d'Adolescència i Joventut en col·laboració amb els districtes de la ciutat i el Consorci de Biblioteques de Barcelona, està destinada a tots els joves que estan estudiant batxillerat, cicles formatius i graus universitaris, si bé el servei està obert a qualsevol ciutadà.

La posada en marxa d'aquest servei sorgeix després de les reclamacions que feien molts joves, que demanaven un augment del nombre d'espais on poder estudiar de nit. El director del Programa d'Adolescència i Joventut, Ramon Morell, ho explicava fa uns mesos: "Mitjançant processos de participació virtual en què hi havia joves i associacions de la ciutat, vam veure que una de les peticions més sol·licitades era que s'ampliés l'oferta de sales d'estudi nocturnes durant l'època d'exàmens". Morell destacava l'esforç pressupostari del consistori per poder ampliar el nombre de sales habilitades i oferir espais que no solen tenir aquesta funció de zona d'estudi nocturn, com és el cas d'"alguns casals o instituts". És per això que podem trobar sales d'estudi en espais tan heterogenis com al Centre Cívic Urgell de l'Eixample o a l'Institut Sant Andreu. La llista completa de sales d'estudi nocturnes habilitades durant aquestes tres setmanes de juny es pot consultar a la pàgina web Bcn.cat/joventut.

AJUNTAMENT DE BARCELONA

ara
bcn

arabcn@ara.cat

L'hora de la rehabilitació

Millorar el parc d'habitatges de Barcelona és un dels reptes principals d'aquest nou mandat, però els professionals del sector adverteixen que el manteniment és l'assignatura pendent

CLAUDIA FRONTINO

Eficiència energètica, destrucció de barreres arquitectòniques, espais autosuficients, manteniment d'edificis antics... En una paraula: rehabilitar. Barcelona se segueix posant guapa, però, com deia Maria Buhigas des de la llista d'ERC i en campanya, ara ho ha de fer cap a dintre. La rehabilitació d'edificis ha sigut una constant en els últims anys, però tot indica que el camí a seguir passa també per un replantejament del model actual d'intervencions que valori el manteniment.

A la campanya de les últimes municipals tots els partits polítics van apostar per incloure als seus programes electorals diversos projectes de rehabilitació d'edificis a Barcelona. Així, independentment del color polític que governi aquesta àrea, queda clar que la

rehabilitació serà un dels grans motors de la intervenció urbanística i també de creació de feina dels pròxims anys. Les formacions emfatitzaven la necessitat de trobar fórmules per millorar l'eficiència energètica dels habitatges, fer-los més accessibles i, de retruc, generar ocupació en el castigat sector de la construcció. Altres propostes en la mateixa línia recomanaven la renovació o incorporació d'espais verds en el paisatge urbanístic actual, la instal·lació de sistemes d'autosuficiència –plagues solars, per exemple–, o la creació de plans de rehabilitació consensuats amb el veïnat.

Ajuts a la rehabilitació

Les obres derivades d'un pla de rehabilitació suposen una gran despesa per a la comunitat de propietaris. És per

50%

SUBVENCIÓ ENERGÈTICA

La subvenció a la rehabilitació d'edificis pot arribar a ser del 50%, fins a un màxim de 60.000 euros, si inclou mesures d'eficiència energètica. Si no és així, la subvenció és només del 25%. Tot i així, en casos greus de patologies estructurals no hi ha un import límit a les ajudes. En algunes zones, com el barri de Canyelles, l'ajut arriba fins al 85% del cost total.

això que hi ha subvencions per a les actuacions als edificis. Tot i que possiblement augmentarà el pressupost en els pròxims anys o mesos, aquest any el Consorci de l'Habitatge de Barcelona ja compta amb gairebé 37 milions d'euros de pressupost destinat a ajudes per a la rehabilitació, dels quals 25 seran per al parc d'habitatges de la ciutat, i els altres 12 estan destinats a actuacions especials als barris de Canyelles, a Nou Barris, i a la zona sud-oest del Besòs, a Sant Martí, on la subvenció és més gran. D'aquests prop de 37 milions, el 71% de l'aportació prové de l'Ajuntament de Barcelona i el 29% restant de la Generalitat.

Des del Consorci de l'Habitatge calculen que, d'aquestes ajudes, se'n podrien beneficiar uns 44.000 habitatges, una xifra notablement superior

La rehabilitació de façanes es mantindrà però agafaran més pes les reformes interiors dels edificis.

FRANCESC MELCION

als 2.068 habitatges que se'n van beneficiar l'any 2014. D'entre tots els tipus d'obres, els treballs que incorporin millores en termes de rehabilitació energètica opten a una subvenció de fins al 50%.

Malgrat els programes d'ajudes i la voluntat institucional, sovint les obres de rehabilitació d'edificis s'efectuen quan els danys ja estan molt avançats o l'immoble pateix greus deficiències. Per no arribar a aquest punt en què les comunitats de propietaris reben un informe tècnic negatiu i fan front a despeses molt elevades, des del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC) i des del Col·legi d'Aparelladors, Arquitectes Tècnics i Enginyers d'Edificació de Barcelona (CAATEEB) aconsellen treballar en la conservació i el manteniment dels edificis com a mesura preventiva.

"El parc d'habitatges de Barcelona necessita feines de manteniment importants", assegura Enric Mir, membre del Grup de Treball de Rehabilitació del COAC. Destaca també la "manca de pedagogia en aquest camp" i assegura que cal "canviar la mentalitat actual per trobar noves formes de rehabilitar". En el mateix sentit, des del CAATEEB consideren que "el manteniment és l'assignatura pendent a Barcelona", i atribueixen l'estat actual dels immobles a una "falta de manteniment preventiu i programat".

GUIA D'AJUDES PER A LA REHABILITACIÓ D'EDIFICIS

Quines ajudes hi ha?

Rehabilitació energètica: Reduir el consum i millorar l'eficiència amb la rehabilitació de façanes, cobertes, mitgeres, terrats verds, energia fotovoltaica, etc.

Accessibilitat: Instal·lar ascensors i suprimir les barreres arquitectòniques.

Patologies estructurals: Obres per a la reparació de danys greus a l'estructura com fissures, aluminosi, etc.

Rehabilitació d'elements comuns: Millores dels espais i elements comunitaris com terrats, patis interiors, entrades, etc.

Qui ho pot demanar?

Les ajudes per rehabilitar edificis les pot demanar únicament el president de la comunitat de propietaris, l'administrador o el propietari de l'immoble. El període per sol·licitar les ajudes finalitza el 31 de desembre del 2015 i per internet es poden consultar les diferents subvencions segons l'actuació que es vulgui dur a terme.

Com les puc tramitar?

Les sol·licituds d'ajudes per a la subvenció d'obres s'han de presentar a una de les deu oficines d'Habitatge de Barcelona.

Condicions a complir

- Edificis anteriors al 1981, destinats majoritàriament a habitatge.
- Acord de la comunitat de propietaris.
- No iniciar les obres fins a tenir l'informe tècnic inicial, lliurat després de formalitzar la sol·licitud.
- Aportar el comunicat d'inici d'obres o llicència d'obres; iniciar-les dins dels 3 mesos des de l'emissió de l'informe tècnic inicial.

Quina subvenció rebo?

Pot ser del 50% (màxim de 60.000 euros) o del 25% en el cas d'obres que no incorporin millores en l'estalvi energètic. Inclou el pressupost declarat en la llicència d'obres, i els estudis i treballs tècnics, les taxes i els tributs.

www.bcn.cat/consorcihabitatge

TIPUS D'AFECTACIONS EN EDIFICIS I DIVISIÓ SEGONS LA GRAVETAT

L'estat de salut dels edificis es pot veure condicionat per tres factors: l'antiguitat de l'immoble, la qualitat de la construcció i l'estat de conservació. Com a resultat d'aquestes tres variables es poden observar diverses afectacions en els edificis, entre les quals destaquen les humitats, fissures i esquerdes, els desprendiments de revestiments, o les deficiències relacionades amb l'estructura. Les humitats poden ser per filtració, de capil·laritat o per condensació, i cadascuna es manifesta de manera diferent. Els desprendiments del revestiment són difícils d'observar a simple vista, i les deficiències relacionades amb les estructures es manifesten amb la separació del sòcol o deformacions en el paviment. Les afectacions dels edificis es categoritzen segons si són molt greus, greus, importants o lleus, i l'estat de l'immoble el determinarà un equip tècnic després de redactar un informe detallat. Algunes deficiències requereixen una intervenció immediata, fins al punt de desallotjar l'edifici.

TIPUS D'OBRES EXISTENTS PER REHABILITAR

Façanes i mitgeres. El tractament singular de façanes inclou la recuperació dels seus colors i esgrafiats, dels elements decoratius i la creació de murals que simulin els elements arquitectònics desapareguts. La remodelació de mitgeres preveu la integració d'aquestes parets -divisòries- dins del paisatge urbanístic de la ciutat.

Locals comercials. Els comerços de Barcelona també formen part del teixit urbà i poden requerir de les següents intervencions: renovar la imatge exterior, millorar l'accessibilitat, adequar els rètols a la normativa vigent, netejar i mantenir les persianes i aparadors, insonoritzar l'activitat comercial i millorar les condicions higièniques i sanitàries.

Habitatges. Altres actuacions per millorar les condicions dels edificis: Instal·lar ascensors: contribueixen a millorar la qualitat de vida de les persones, especialment de la gent gran. Restaurar els vestíbuls i escales: milloren l'aspecte general i contribueixen a millorar els accessos fent desaparèixer les barreres arquitectòniques. Recuperar els terrats: inclou endreçar elements com les antenes o els aparells d'aire condicionat. També es fomenta la instal·lació de plaques solars als terrats per fomentar l'ús d'energies renovables. Restaurar façanes interiors, celoberts i patis de ventilació, sovint malmesos pel pas del temps o per actituds incíviques.

ILLA EFICIENT: UN MODEL SOSTENIBLE DE REHABILITACIÓ COL·LECTIVA

Barcelona podria convertir-se en un model a seguir en termes de rehabilitació sostenible i energètica. Un exemple per aconseguir-ho és el projecte de l'Illa Eficient, una iniciativa innovadora que ha dut a concurs la rehabilitació energètica de l'illa de cases ubicada entre la Gran Via, Viladomat, Diputació i Calàbria. Dels 27 projectes inicials, un jurat format per professionals i presidents de les comunitats de propietaris n'han escollit 14. Ara s'espera que el guanyador -que obtindrà un premi de 15.000 euros i el finançament del projecte executiu- permeti la rehabilitació integral dels habitatges, on viuen més de 740 persones. Aquest tipus d'iniciatives, a més d'impulsar la renovació energètica d'un conjunt concret d'habitatges, poden servir de model per a altres comunitats de propietaris. El paper de la comunitat de veïns i propietaris és fonamental en aquests casos, i amb projectes com Illa Eficient es promou la inclusió dels ciutadans en el procés de canvi dels seus habitatges, fent-los partícips de les decisions.

Les terrasses s'obren als barcelonins

Prop de 60 hotels engalanen els seus terrats per oferir actuacions musicals, tallers de cuina, tastos de còctels, espectacles de màgia i exhibicions de natació sincronitzada

SELENA SORO

Els xefs Nandu Jubany i David Romero cuinaran en públic al Majestic amb motiu de la Setmana de les Terrasses, i al Catalonia Eixample i a l'Ohla Hotel s'hi oferiran espectacles de natació sincronitzada. ARA

Del 5 al 14 de juny les terrasses dels hotels s'obren als barcelonins per celebrar la vida nocturna, les vistes panoràmiques i el clima immillorable de la capital catalana. Durant 10 dies, prop de 60 hotels de Barcelona estrenaran l'estiu amb més de 250 activitats per a tots els públics: tallers de cocteleria i cuina, tastos de vins, maridatges i *showcooking*; classes de zumba, *swing*, ioga; música en directe i sessions de DJ, tallers infantils de màgia, trenca-closques o pintura, i fins i tot exhibicions de natació sincronitzada amb vistes a l'*skyline* de la ciutat.

L'entrada és lliure i gratuïta –en la majoria de casos cal inscriure-s'hi prèviament–, i alguns hotels presentaran la seva pròpia oferta gastronòmica. El Villa Emilia (c/ Calàbria, 115), per exemple, servirà cada dia a partir de les 21 hores la seva tradicional paella de mar i muntanya a l'estil valencià. El Miramar (plaça de Carlos Ibàñez, 3) oferirà una fusió de música brasilera i cuina japonesa, i les tapes àrabs seran les protagonis-

tes de la proposta del Hilton Diagonal Mar (c/ del Taulat, 262-264) per al dissabte dia 6, que substituiran per les asiàtiques i sud-americanes el diumenge 7. El Gallery Hotel (c/ del Rosselló, 249) aposta pel factor sorpresa, i el dimecres 10 oferirà un tast de tapes per a parelles a cegues. Una proposta que també fa el dijous 11 el Vincici Gala (ronda de Sant Pere, 32), que hi afegeix un tast de vins. Per als amants del formatge és imperdible la cita al l'Hotel DO (plaça Reial, 1), que oferirà una selecció de formatges Reixagó, també regats amb vi.

'Showcooking' i ioga a l'aigua

Encara dins les propostes gastronòmiques, destaquen els *showcookings*, una modalitat de cuina en què els xefs preparen els àpats davant dels comensals. L'Hotel Bagués (la Rambla, 105) en farà un de tàrtars; el DO d'arrossos, i el Majestic (passeig de Gràcia, 68-70) prepararà diversos plats a càrrec dels xefs Nandu Jubany i David Romero. Tampoc faltaran els tallers de gintònics, mojitos i còctels, que oferiran els hotels

Granados 83 (c/ Enric Granados, 83), H10 Metropolitan (rambla de Catalunya, 7), Duquesa de Cardona (passeig de Colom, 12) i el Silken Gran Hotel (Gran Via de les Corts Catalanes, 647), que tindrà com a estrella convidada Alberto Pizarro, millor cocteler del 2014.

Les actuacions musicals estaran presents en la pràctica totalitat dels hotels, que la majoria complementaran amb classes pràctiques de diferents disciplines. A l'H10 Casanova (Gran Via de les Corts Catalanes, 559), per exemple, hi haurà tallers de salsa i *bachata*; a l'H10 Portvell (pas de Sota Muralla, 9) de zumba, i a l'H10 Metropolitan (rambla de Catalunya, 7) en faran de *swing* i *ki-zomba*, una divertida dansa de fusió africana i portuguesa que consisteix a picar rítmicament amb els palmells. Destaca també la proposta del Majestic, que el dissabte 13 farà una sessió de ioga dins de la piscina que té al terrat, que combina *hatha ioga* i *aqua ioga*.

També dins de l'aigua transcorre un any més la cita estrella de la Setmana de les Terrasses: les actuacions de natació

sincronitzada. Aquest any, aquest particular espectacle tindrà lloc a la piscina del Catalonia Eixample (c/ Roger de Llúria, 60) el dijous 11, i a la de l'Ohla Hotel (Via Laietana, 49) el divendres 12.

Màgia i tallers infantils

Tampoc faltaran, durant aquests deu dies, les activitats dirigides als més petits de la casa. Així, convé apuntar-se a l'agenda l'observació dels planetes Júpiter i Saturn al H10 Marina (av. del Bogatell, 64), on també faran un espectacle de màgia i oferiran massatges craniofacials. Al Duquesa de Cardona s'hi farà un taller de puzzles infantils, i el Mandarin Oriental (passeig de Gràcia, 38-40) acollirà un xou de màgia. L'H10 Port Vell oferirà una sessió de decoració de *cupcakes* i galetes, i també una de maquillatge senzill i elegant per als adults més presumits. Per a tota la família, destaquen també la fira d'intercanvi d'objectes a l'Hotel Barcelona Cathedral (c/ dels Capellans, 4) i el Petit Hippiechic Market amb DJ *vintage* al Silken Gran Hotel Havana. —

Charo Ortiz i Sol Rodil, assegudes a la taula, han quedat primeres en la classificació del Bridge Turó. MARC JAVIERRE

Bridge a tocar del Turó Park

Crònica d'una tarda de joc de cartes en un club barceloní que sobretot aglutina dones per fer anar el cervell i enfortir les amistats

JESÚS MARTÍNEZ

“**I** vaig comprendre per què havia dit que confiava en mi, que sabia que jo no la traïria”. La protagonista de l'última novel·la d'Ana María Matute, *Demonios familiares* (Áncora i Delfín, 2014), intenta dilucidar el veritable sentit de l'amistat fora dels murs del convent on havia sigut enclaustrada. Història tendríssima en els anys trenta d'aquest maleït país que només ha conegut desgràcies. El valor de l'amistat el conreen dues dones victorioses, perquè vencen sense proposar-s'ho i per això es diverteixen. Durant la llevantisca tarda del divendres 22 de maig del 2015, Charo Ortiz (Cadis, “no cal que posis l'any”) i Sol Rodil (Barcelona, 1949) han guanyat la partida de *bridge* del Bridge Turó (abans Bridge Santaló, fundat el 1996), el club que hi ha al costat dels parterres d'heura del Turó Park, a Barcelona.

Han quedat primeres en la classificació general (un 59,58% dels punts), a la qual han participat 16 parelles. Això no mereixeria una crònica. L'amistat, sí.

“Jo vaig arribar aquí perquè una amiga hi va insistir: «Vine, dona, vine,

que t'ho passaràs bé i et distrauràs». Jo acabava de perdre el meu marit i la meua empresa se n'havia anat en orris. I vaig arribar a aquest club... D'això ja fa deu anys”, s'adona la juganera memòria de Sol Rodil, emprenedora, gentil, aprimorada com les estrelles al programa *Late show* del veterà David Letterman (NBC).

La Sol és l'est; és a dir, ocupa la posició est en el joc del *bridge*, almenys en aquesta *pool* (partida), perquè els jugadors seuen seguint les fletxes dels punts cardinals.

Fer de mort

La seva amantíssima sòcia, la companya, és la Charo. “Jo vaig arribar aquí perquè una amiga hi va insistir”, comença la Charo en un calc cartesià, però la seva veu s'obre com una rosa despresada, damascena i natural: “Jo vaig venir de pura casualitat. Una amiga em va dir: «Vine a jugar, que faràs de mort [les cartes del mort les juga el *dealer* o qui fa cartes].» I sóc aquí, viva”.

Totes dues, la Sol i la Charo, est i oest, s'entenen a la perfecció. No es fan l'ullet, com en el mus. No cal. Les seves

senyes es noten en l'estat d'ànim, en la complementació de les actituds emocionals, perquè quan una té set, les dues saliven. “Que què té el *bridge* que no tingui un altre joc de cartes? Que és més interessant. La sort no hi influeix gens. És com els escacs però en parelles”, explica la Charo, que combina les seves mans amb els gestos secs i les carícies al clatell dels dits. És com si les seves mans estiguessin unides en matrimoni.

“El *bridge* exercita la concentració, la memòria, i ja és assignatura optativa en algunes universitats”, deixa caure la Sol. Les mans dicten anglicismes propis del tapet i de les seves convencions: *bid-dings* (subhastes), *down* (penalitzar), *coffeehousing* (confondre l'oponent)...

Divendres i diumenges, de cinc a vuit del vespre, aquestes dues dones es creuen els asos de trèvol. De la sort.

“No fan trampes. Jo vigilo. Vaig fent voltes i resolc en les disputes”, es presenta Marisa López (Barcelona, 1946), l'àrbitre en aquesta tarda mediterrània en què ha començat a refrescar. Cobra els “drets de taula” (5,50 euros per fer la partida, de tres hores de durada). Dóna els canvis (set canvis de parella).

Posa ordre (“Continueu amb la subhasta”). Marisa López exerceix d'àrbitre des del 1990: “M'encanta aquesta feina”, es complau, seriosa i eixordadora quan ho requereix, amb la caiguda d'espatlles dels dissenys d'Elie Saab al Festival de Canes.

Deu euros de premi

“Jo era l'administradora en cap d'un banc, però quan em van prejubilat vaig venir aquí. A mi sempre m'ha agradat jugar, fins i tot al parxís. I si tens un problema, el problema se'n va jugant al *bridge*”, explica.

S'acaben el suc de pomelo. Les dones són clara majoria entre el centenar de socis, que paguen uns 15 euros de quota mensual i que s'asseuen a fer la partida. La Marisa recull les cartes de la baralla francesa (52 cartes). Es fica a la garita. Introdueix les dades al programa informàtic WinRegul Pro. Imprimeix. Es col·loca a un costat de la saleta, com un agutzil. Canta: “Campiones: Charo i Sol”.

Elles obren el sobre del triomf. A dins hi ha un bitllet de 10 euros. L'amistat no es paga amb diners. ■

LES XIFRES

40,3%
VALLBONA VOTA COLAU

Barcelona en Comú, el partit que encapçala Ada Colau, va guanyar diumenge les eleccions després d'imposar-se en 54 dels 73 barris de la ciutat. El seu feu més important va ser el districte de Nou Barris, on va desplaçar el PSC. Al barri de Vallbona és on va obtenir un percentatge de vot més elevat: el 40,3%.

45%
TRES TORRES VOTA TRIAS

CiU va ser la força més votada diumenge en quatre districtes de la ciutat -un menys que a les municipals del 2011- i en 19 barris -17 menys que fa quatre anys-. La zona on la candidatura de Xavier Trias va obtenir més suports va ser el barri de les Tres Torres, amb un 45% dels vots, seguida de Sarrià, on va aglutinar el 43,1% dels vots.

L'IMPERDIBLE

HOMENATGE ALS BARRAQUISTES

Barcelona ressegueix el seu passat barraquista. A finals dels anys cinquanta del segle passat unes 100.000 persones vivien en barraques, i la ciutat no vol deixar caure en l'oblit aquesta part de la seva història. Demà a les 12.00 h, davant del grup d'habitatges de Raimon Casellas, es descobreix la placa commemorativa que homenatja els antics barraquistes del Carmel. La placa celebra l'esforç col·lectiu i la llarga mobilització veïnal al barri. Aquesta lluitava fer possible el reallotjament d'una part dels barraquistes a la mateixa zona on vivien.

L'ENTREVISTA

Oriol Barba i Anna Subirats

Autors de 'Gestió comunitària i transformació social'

“Barcelona és la ciutat europea referent en gestió comunitària”

De Can Batlló, a Can Vies, passant per l'ateneu La Flor de Maig, al Poblenou, o per la casa Orlandai, a Sarrià. Barcelona -immersa en un moment de transformació política i social- ha incorporat en els últims anys la gestió comunitària d'espais en el seu relat de ciutat. A *Gestió comunitària i transformació social* -un llibre amb les tapes de cartró i amb una portada amb les rajoles de Barcelona pintades a mà- els polítics Oriol Barba i Anna Subirats analitzen quina és i quin hauria de ser la relació de l'administració amb la ciutadania a través de la gestió d'espais. Consideren que la implicació de la ciutadania en aquest tipus d'activitats és una via de transformació social i una manera de construir un nou model de ciutat.

¿Barcelona és referent a nivell mundial pel que fa a la gestió comunitària d'espais?

A nivell europeu, sens dubte. Té una capacitat brutal per crear un discurs al marge de l'administració. Ciutats com Londres tenen un moviment social molt potent, però no tenen la capacitat de fer relat de Barcelona. La capital catalana té la gran virtut de construir, però també de saber explicar què construeix. Els mateixos moviments socials creen els documentals explicant què es fa als casals, ateneus o centres de gestió comunitària de Barcelona.

¿La gestió comunitària forma part de la marca Barcelona?

No. Actualment sembla que només projectem al món el turisme, el concepte de *smart city* i que som una ciutat per consumir-la. Barcelona no té cap model de ciutat. En el seu moment en va tenir, però ara ja no. El model ha degenerat en marca.

Quin model hauria de tenir, doncs?

Cal dissenyar un projecte de ciutat on el protagonisme ciutadà sigui el més important. Un model de participació que vagi més enllà de votar cada quatre anys. Els moviments socials que formen part dels espais de gestió col·lectiva no discuteixen la presència d'un poder públic, sinó que discuteixen si la relació ha de ser més gran o més petita. I aquí és on cal definir el model de ciutat i gestionar aquest conflicte. Una ciutat sense conflicte no existeix.

I a nivell local, ¿els barcelonins són conscients d'aquest potencial que té la ciutat?

L'articulació d'un model de ciutat no és una cosa de què la gent parli quan va a fer un cafè. Ara bé, la gent es comença a sentir identificada amb aquest model. El que és important és que els moviments estan aglutinant una part molt important de gent molt diversa.

FRANCESC MELCION

Qui forma part d'aquests moviments?

En els últims temps hi ha hagut diversos cicles de mobilització que s'han polititzat. El moviment veïnal als anys 70, el moviment okupa a principis dels 90, el moviment antiglobalització a principis del 2000 i, després, la generació dels *indignats*. Als espais de gestió comunitària s'estan ajuntant aquestes generacions que s'estan retrobant i s'estan articulant a través d'espais de barri. Can Batlló és un exemple molt clar d'aquest model: hi fan vida l'associació de veïns, els antics okupes de Sants i també els membres del 15-M. Passa el mateix a l'ateneu La Flor de Maig del Poblenou.

I què hi busquen, en aquests espais?

La gent no se sent representada per res i llavors utilitza els espais veïnals com a llocs de militància. El 15-M va tenir un efecte molt fort sobre aquesta dinàmica. Molta gent va començar a veure la gestió d'espais com una forma de transformació més enllà de la manifestació. Han vist que el canvi social també es pot fer a través de l'acció i no tan sols des de la protesta, com havia passat fins ara. Aquest és el gran canvi de paradigma que s'ha produït a Barcelona.

I com s'ha teixit aquest canvi?

Des de fa uns anys, l'espai públic ha deixat de ser un espai de trobada. En conseqüència, els centres de gestió comunitària estan fent la funció que haurien de fer els espais públics. Aquestes dinàmiques que abans podien semblar de barri ara estan esdevenint dinàmiques de ciutat. Aquí rau l'interès de tot això. S'està articulant una transformació a través de la gestió d'equipaments. La gent està dient que vol participar en la gestió del que és públic.

Núria Martínez

EL LECTOR OPINA

■ SÍ ■

Més enllà de si s'enllesteix o no la línia 9 del metro, Marc Roda elogia la qualitat del transport públic barceloní, sobretot pel seu nivell d'adaptació a persones amb mobilitat reduïda. “Barcelona és a anys llum de ciutats com Roma”, remarca, i celebra que ja s'hagi adaptat l'estació de Poble-sec de la línia 3.

■ NO ■

El bloqueig de carrers “en hora punta” que fan els vehicles de recollida de brossa i de neteja de carrers. Aquest és un dels punts que, segons denuncia Isabel C., la ciutat podria millorar perquè diu que això passa quan molts veïns van a treballar i es podria fer en altres moments.

L'ENQUESTA

¿CREUS QUE BARCELONA ÉS UNA CIUTAT BEN PREPARADA PER A LA PRÀCTICA DE L'ESPORT?

Només per a alguns esports 42%

Sí 40%

No 18%

LA PREGUNTA D'AQUESTA SETMANA

¿CREUS QUE A BARCELONA HI HA PROU AJUDES PER A LA REHABILITACIÓ D'EDIFICIS?

Entra a l'Ara.cat i participa-hi

LA PLAÇA

CRISTINA PUIG

PLAÇA DE LES GLÒRIES

Dels cotxes a les persones

És inabastable al primer cop d'ull i has de mirar-la per trossos. L'anell viari ja ha desaparegut però els cotxes encara hi són molt presents

Com explicar una plaça que no ho sembla? De fet, la majoria de persones que s'hi refereixen parlen directament de "les Glòries" obviant el concepte *plaça*. Segurament el motiu són les dimensions d'aquest lloc. És un espai gegant. I quan dic gegant vull dir de la vora de 130.000 metres quadrats que fins fa dos dies eren un gran anell viari elevat del terra. Avui, tot i ser una plaça encara inacabada, ofereix diverses àrees per triar i malgrat que l'Ajuntament n'ha prioritzat l'ús per als vianants, la presència de vehicles encara és important. Per fer-nos una idea de com n'és de gran: des d'on la miris no en veuràs el final a l'altra banda. Si et col·loques a la part on hi havia hagut l'antiga Fira de Bellcaire (els Encants de tota la vida, que ara s'ubiquen en un mercat de disseny a la mateixa plaça), la perspectiva que ofereix és la de la torre Agbar, l'edifici Disseny Hub Barcelona (aquell que alguns havien batejat com la Grapadora, per la seva forma), el centre comercial Les Glòries, l'edifici de Media-Pro, el de RBA i l'Hotel Diagonal. És a dir, el 22@ més financer.

Si ens col·loquem a l'altre costat, queda al descobert l'antiga Farinera del Clot i la Meridiana. I pel mig, la Gran Via, que travessa la plaça de banda a banda i ho farà fins que no estiguin soterrats els carrils. I perquè això passi em diuen que encara queden un parell d'anys. Per tant, és un espai on no es pot anar confiat i cal fer cas als semàfors –que en té– si no vols que t'atropelli un cotxe o un tramvia. A més, si sumem les grues que encara hi treballen, avui les Glòries és de tot menys un lloc silenciós. De fet, en aquesta plaça hi conflueixen els tres eixos viaris més importants de la ciutat: la Diagonal, la Meridiana i la Gran Via. "Glòries, territori inspirador", lleigeixo en una lona gegant. Miro d'inspirar-me, doncs.

Un gimnàs a l'aire lliure

La superfície és tan gran que segons per on arribis et trobaràs una cosa o una altra. Per tant, es tracta d'anar caminant i anar-te trobant espais sabent que quan l'hagis caminada tota et semblarà haver fet una maratón. Començo per la banda de la Meridiana, la zona habilitada per a la pràctica d'activitats espor-

tives. Davant dels antics Encants hi ha una mena de pista d'atletisme de sis carrils pintada de color blau, un altre carril per a les bicicletes, una zona per muscular el cos amb barres metàl·liques, que quan jo arribo estan fent servir un parell de nois catxes, i també hi ha diversos parcs infantils amb gronxadors, tobogans i tirolines, que a aquesta hora del migdia ocupen un grup d'adolescents que volen tornar a ser nens per una estona.

Certament qui vulgui practicar esport té una gran varietat d'opcions, perquè si caminem uns quants metres més, fins a la Diagonal, que ha quedat habilitada per als vianants i tancada al trànsit, hi ha una pista de bàsquet, dues de voleibol, taules de ping-pong, petanca i la possibilitat de jugar a escacs.

El més bonic d'aquest recorregut són els arbres. N'hi ha molts de plantats en jardineres gegants, i cadascuna porta la lletra *G* de Glòries i un número. G56, G108, G115 i així fins a molts, perquè a ningú a qui he preguntat m'ha sabut dir quants n'hi havia. Pels números que veig és evident que més d'un centenar. La majoria són dins de l'anomenat

jardí d'acimatació i són una mostra dels exemplars de diferents espècies que hi haurà al futur Parc de les Glòries quan estigui acabat.

Tot i els arbres, i mira que n'hi ha, el Lucio Peinado hi troba a faltar verd. "A mi m'agradava més la d'abans", em diu davant la meua sorpresa, però de seguida matisa: "La d'abans que fessin l'anella viària, quan això era un espai verd". És a dir, que em parla de la plaça de fa 40 anys. Me'l trobo ajagut en una de les hamaques que hi ha a l'esplanada de davant de la parada de metro i del Museu del Disseny, sobre un asfalt que, amb el sol que està caient, sembla que s'hagi de posar a bullir en qualsevol moment.

I les cadires aquestes, ¿de quin bar són?, li demano. "Aquí de bar no n'hi ha cap –em diu amb resignació– i això sí que donaria vida a la plaça". I m'explica que cada dia un parell de noies les treuen d'una mena de contenidor i les reparteixen. El primer que arriba, el primer que seu, com diria el Basté. I la veritat és que n'hi ha ben poques, de lliures. Vist l'èxit, em penso que és qüestió de temps que el bar que reclama el Lucio sigui una realitat. ■

LLOCS, TENDÈNCIES, SORTIDES

LLIBERT FERRI

Tramuntana al costat de Santa Caterina

Esther Benito va obrir Tramuntana el dia de Sant Jordi del 2012, al carrer de Giralt el Pellisser, davant mateix del mercat de Santa Caterina. Feia així realitat el seu somni d'obrir un espai per als llibres d'ocasió, descatalogats i de segona mà, i amb vocació de servei al barri. L'Esther, castellana de Burgos, es va fer periodista a Bilbao, va aterrar a Barcelona fa set anys i s'hi va quedar. A l'entrada de Tramuntana destaca una oferta de postals i guies turístiques. "Tenir-ne i vendre'n m'ajuda a tirar endavant la llibreria, però reconec que ho vaig decidir a contracor", reconeix l'Esther. Al prestatges i al taulell jeu una especial selecció de novel·les, assajos, llibres d'art, de cuina, de viatges, d'il·lustracions, de contes per a nens: *La rateta que escombrava l'escaleta* i *El gegant del pi* no passen desapercebuts. L'Esther confessa que la fascina el llibre descatalogat –si no el té, te'l busca– i sobretot el de segona mà, per tota la història que acumula: perquè és un tros de vida, de vegades dedicat, que passa d'una persona a una altra, com els de les parades improvisades de Fulton Street a Nova York. En un racó l'Esther té el seus llibres preferits, com ara un diccionari d'hongarès-català / català-hongarès, el clàssic *Cómo disfrutar de la vida y del trabajo*, de Dale Carnegie, i la joia de Jack Kerouac *En el camino*.

(c. Giralt el Pellisser, 20)

A Pròleg no s'albira cap epíleg

A Pròleg sempre se l'ha conegut com la "llibreria de les dones", des que va obrir el 1991, aviat farà 25 anys. Però en fa sis que va haver de marxar del seu local al Barri Gòtic –la pujada de lloguers i la sacsejada turística– i es va establir al carrer Sant Pere Més Alt. Un casa de tons silenciosos i càlids que acull tallers, seminaris i debats. Però, esclar,

CÈLIA ATSET

Llibres i films sorprenents entre carrers estrets

Els barris de Sant Pere i Santa Caterina acullen una insospitada oferta de llibres i films. Una alternativa incipient però clara a la cultura embolcallada en plàstic fílmic o rígid que es distribueix a grans superfícies o que s'amuntega en quioscos de premsa. Hi va haver un temps –fa unes quatre dècades– que la cultura –barrejada amb molta subcultura– es podia trobar a les parades de barri que en deien “de fora la plaça” que envoltaven els mercats. A sobre de taulells improvisats Zane Grey i Corín Tellado cohabitaven amb Emily i Charlotte Bronte, mentre contes i àlbums de cromos de Disney i tebeos del Capitan Trueno penjaven de llistons i cordills, subjectats amb agulles d'estendre. Ben a la vora, sovint s'hi albirava una papereria amb un racó de prestatges per a la narrativa, la filosofia, els contes o la història. El mateix que ara ofereixen especialitzadament, a barri i a ciutat, Tramuntana, Pròleg, Espai Contrabandos, Abracadabra i Ciclic.org.

menys coneguda i accessible que l'històric espai on Pròleg va néixer. "Però que ningú no es pensi que renunciarem a continuar. Som resistents i irreductibles", deixa clar la gerent, Núria Monrós. I ben a la vora, Àngels Grases, la fundadora de la llibreria, afegeix: "L'intent de retallades a la despenalització de l'avortament i l'augment de maltractaments i assassinats de dones ens assenyalen que estem en un procés involutiu al qual cal fer front. Més que mai es necessita un espai de cultura com el nostre en què les dones puguin venir a informar-se i ser escoltades". A Pròleg, doncs, hi ha un rearmament moral i no s'albira cap epíleg. Als taulells i a la prestatgeria: Doris Lessing i Virgina Woolf fan companyia a Rosa Montero, Patricia Gabancho, Anna Frank, Marina Tsvietàieva i Hilary Mantel. En un racó, una frase recorda tota una manera de donar sentit a la vida: "La revolució serà feminista o no serà".

(c. Sant Pere Més Alt, 46)

Espai Contrabandos: pensament crític

Des del 2013 l'anomenat Forat de la Vergonya –el lloc emblemàtic dels moviments reivindicatius de Ciutat Vella– té de veí Espai Contrabandos, on es pot trobar tot el que es busca i més en ciències socials i humanitats. La raó d'existir d'aquest espai, que evita definir-se com a llibreria, és fomentar el pensament crític. De fet, Espai Contrabandos és una cooperativa anomenada Pol·len en què editorials petites i mitjanes –28 en total– porten els llibres per vendre'ls al marge d'intermediaris i distribuïdors. "Cada editorial té assignat el seu lloc, les seves estanteries. Com que no depèn de cap gran grup editorial, Pol·len garanteix per a tots uns beneficis raonables que fan possible la continuïtat d'Espai Contrabandos", explica Eric Piquet, representant de la cooperativa.

La selecció sobre moviments socials, crisi, immigració, jihadisme, ecologia, feminisme i gènere és acurada. No hi falten els clàssics que tornen a inspirar: *El capital*, de Karl Marx; l'antologia d'Antonio Gramsci, o *Déu i l'estat*, de Bakunin. I també assajos que fan la crítica d'antigues icones: *La lección de Althusser*, de Jacques Rancière o *El orgullo de pensar*, de Hannah Arendt. A Espai Contrabandos hi va gent del barri i de tot Barcelona. Perquè qui el descobreix hi torna.

(c. Arc de Sant Cristòfol, 11)

Abacadabra: oferta per a nens i nenes

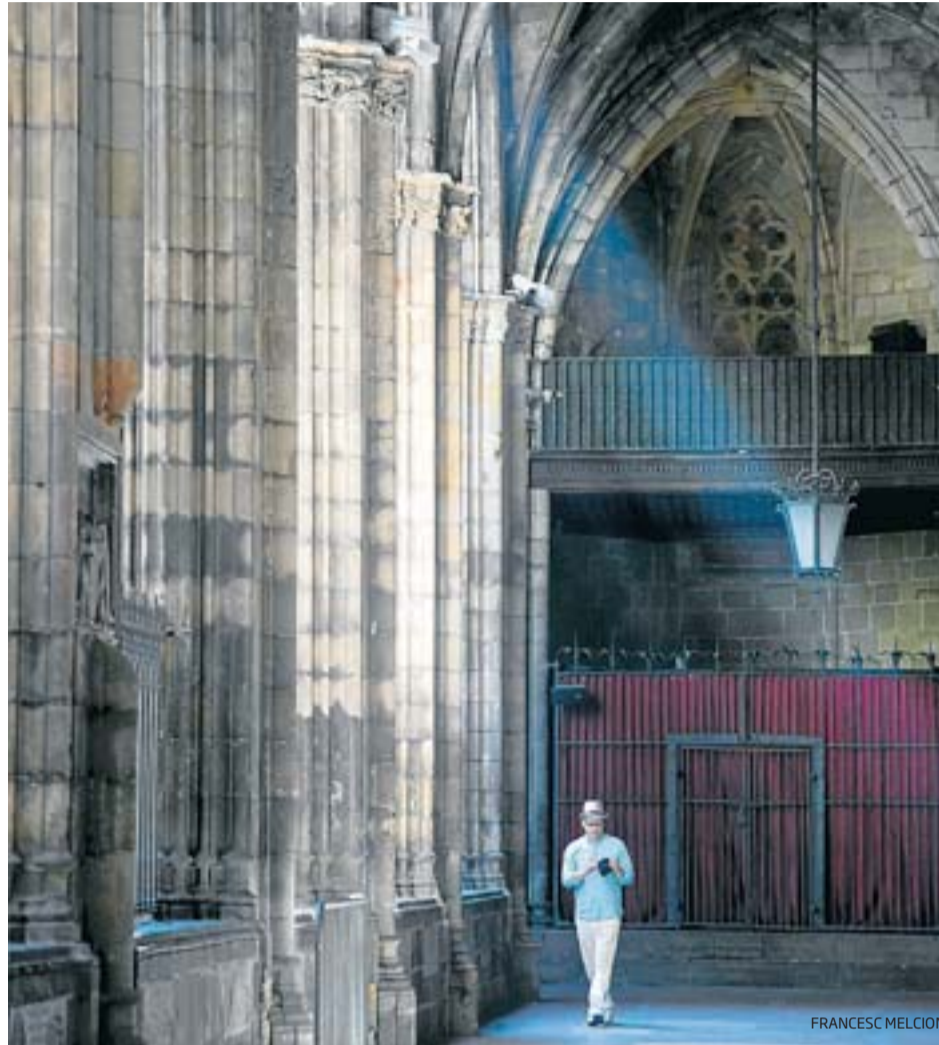
Abracadabra és un esclat de colors, de sensibilitats, de vides, de països, d'històries. I una oferta de joguines didàctiques i d'oportunitats d'exposicions i tallers creatius. Tot per al públic infantil i juvenil des de l'any 2009 a cent metres del mercat de Santa Caterina. Ricardo Rendón és l'ànima d'una llibreria que intenta fugir de tot allò comercialment massificat. A Abracadabra sobresurten els llibres d'editorials petites dissenyats amb cura: contes en català, castellà, anglès, francès, neerlandès, italià i portuguès, que compren veïns del barri però també gent de tot Barcelona i de tot Catalunya. "Que què m'estimo més de la meua llibreria? Doncs que està enfocada als valors. Que pot contribuir a generar el bon gust estètic en els nens", diu Ricardo Rendón, que ha dedicat als adults un apartat amb títols com el polèmic *Insubmissió*, de Michel Houellebecq, o relats de Stefan Zweig. ¿I Disney? Doncs Disney no hi és. El Peter Pan d'Abracadabra és el de James Matthew Barrie, i el Pinotxo, el de Carlo Collodi. A més dels relats originals de Grimm, Andersen i Perrault. "Disney massifica i tendeix a superficialitzar situacions humanes" assenyala el Ricardo. Tot i que no amaga que malgrat tot li atreu: "Disney és un fenomen estètic que difícilment es pot ignorar".
(c. General Álvarez de Castro)

Ciclic.org: films que són icones

Walt Disney, invisible a Abracadabra, omple a Ciclic.org ben bé un pany de paret. Però qui primer saluda qui entra en aquesta videoteca de més d'11.000 títols és la imatge de Philip Seymour Hoffman en el paper de Truman Capote. Ben a la vora, un pòster del film *El capital*, de Costa Gavras, també dona la benvinguda i de passada algunes claus de l'esperit que mou Ciclic.org. David Cabrera, que el va obrir el 2004, deixa clar que el seu espai no és una simple botiga de vídeos. Aquí és possible trobar clàssics europeus i nord-americans que els entesos consideren icones. El David anuncia que ben aviat obrirà una sala de projeccions per a documentals i cinema experimental. La videoteca de David Cabrera ha sigut catalogada com a rara i, fins i tot, friqui, però ell té la resposta: "Friqui no vol dir rar, vol dir coneixedor. Passa, això sí, que el que de debò és rar és ser un coneixedor".
(c. Rec Comtal, 7)

R A S T R E S

XAVIER THEROS

Joc de dames

De la varietat de marques a les finques venerables, com el claustre de la Catedral, destaquen els taulers de joc

Els edificis antics són com les persones, amaguen les seves cicatrius en els plecs de la pell. Normalment els visitants no se'n adonen. Tanmateix, les velles pedres estan atapeïdes de signes provocats per la mandra o l'avorriment, de missatges escrits en llenguatges que ja no sabem llegir i marques d'artesans. Aquesta pigmentació de la paret tatuada sempre m'ha fascinat. Facin la prova, surtin a passejar amb calma per l'hospital de la Santa Creu. Això s'ha de fer sense presses, entrin pel carrer del Carme i es trobaran un univers de símbols, lletres, missatges i dibuixos fets per unes mans anònimes que cobreixen els murs d'aquell edifici.

A la veïna església de Betlem, a la seva mateixa façana, a tocar de la Rambla i de les rierades de turistes que la creuen, encara s'hi poden veure petites creus votives i forats de metralla. Siguin grafitis adolescents, mostres de pietat popular o senyals de la proximitat d'un pou, aquestes inscripcions als murs acaben dissimulant fins a fer-se invisibles per a l'espectador, poc avesat a desxifrar petits enigmes com aquests.

Entre la considerable varietat de marques de les nostres finques més venerables destaquen els taulers de joc, record de quan els infants (i els no tan infants) només havien de guixar amb un punxó o un ganivet sobre la superfície de l'empedrat del terra per improvisar un tauler on jugar als diferents jocs de taula que hi havia a l'antiguitat. Entre els més coneguts figurava el joc de l'alquerc o joc del marro, emparentat amb les dames; una mena de tres en ratlla que amb diverses modalitats va ser molt popular a tot Europa.

L'èxit d'aquesta mena d'entreteniments es pot il·lustrar tant pels taulers que s'han localitzat com per les nombroses fitxes de diversos materials trobades en diferents

excavacions arqueològiques. Potser els més fàcils de veure estiguin al Museu d'Història de Barcelona (MUHBA), on es poden veure jocs romans a les seves vitrines o gravats en lloses de pedra que després es van fer servir per a la construcció i van quedar incorporats –verticals i inserbibles– en algun mur del primitiu palau episcopal. Un altre lloc on s'han excavat taulers i fitxes de joc ha sigut a les obres del Mercat de Santa Caterina, antigament un convent del mateix nom.

A vegades les inscripcions són prou evidents, com a Santa Maria del Pi i les de la seva façana principal, on hi ha una fletxa molt visible, un cercle i el que semblen unes lletres, i un tauler molt deteriorat al terra de la nau. O a Santa Maria del Mar, on el Servei de Patrimoni de la Generalitat va localitzar un alquerc molt ben conservat a la barana del sostre que dona al carrer de Sombrerers. Fins i tot al jaciment del Born els arqueòlegs van fer troballes similars, que Julia Beltrán i Núria Miró van recollir en un article fascinant dins del llibre col·lectiu *Jocs, trinquets i jugadors*.

Si podeu, entretingueu-vos al claustre de la catedral. S'hi pot accedir de franc en determinats horaris. Aquest petit espai (com en general tot l'edifici del qual forma part) està cobert de marques de totes les èpoques. Caminant a poc a poc s'hi poden descobrir creus d'estils diversos sobre les pedres, inscripcions mig esborrades, regates fetes en esmolar-hi objectes de tall, inicials, lletres i signes de picapedrer.

Entre aquest batibull de dissenys populars, sobreviu algun tauler de marro gravat sobre els murets que tanquen el pati, entrant per la placeta de Garriga i Bachs, a l'esquerra. Són com un recordatori que la vida quotidiana, igual que la pols, acaba ficant-se per tot arreu, fins i tot als llocs més sagrats. I al final és l'única cosa que perdura. ■

Mirades Una marea de flamencs

Fotografia: Martin Bureau / AFP

La badia Walvis, a Namíbia, és un dels llocs més privilegiats del món per poder veure flamencs en el seu àmbit natural. Les platges de la zona s'omplen cada dia d'estampes tenyides del rosa llampant d'aquests animals, convertits en tot un reclam turístic per als que visiten el país africà.

ara.cat

30-05-2015

El millor fotoperiodisme al teu iPad. Descarrega't l'aplicació gratuïta de [l'aramirades](http://aramirades)

Fotogaleria
a Ara.cat

DIRECTOR
CARLES CAPDEVILA

DIRECTOR ADJUNT
IGNASI ARAGAY

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ, CATALINA SERRA,
JORDI CORTADA, SÍLVIA BARROSO

DIRECTORA D'ART
CRISTINA CÓRDOBA

EDICIÓ PAPER
ROSA RODON
EDICIÓ DIGITAL
ISAAC SALVATIERRA
POLÍTICA FERRAN CASAS
INTERNACIONAL MARC VIDAL
ECONOMIA ÀLEX FONT
SOCIETAT ALBERT SOLÉ
CULTURA LAURA SERRA
COMUNICACIÓ ÀLEX GUTIÉRREZ
ESPORTS TONI PADILLA

DELEGACIÓ A MADRID
JOAN RUSIÑOL
DELEGACIÓ A BRUSSEL·LES
LAIA FORÈS
LLINGUA ALBERT PLA
FOTOGRAFIA XAVIER BERTRAL

EDICIÓ DE PREMSA
PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT
FERRAN RODÉS
CONSELLER DELEGAT
SALVADOR GARCIA RUIZ
DIRECTOR AUDIOVISUAL
ANTONI BASSAS
DIRECTORA FINANCERA
FOIX VALDÉ
DIRECTOR DE MÀRQUETING
ORIO LLEVAT
DIRECTOR COMERCIAL
SERGI GERMÁN
DIRECTOR DE NEGOCI
ORIO LLEVAT
DIRECTOR SISTEMES I PRODUCCIÓ
SERGI RUIZ
DIRECTOR DE TECNOLOGIA
MARC CAMPRON

C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.
TELÈFON: 93 202 95 95.
ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR: 902 281 110
subscriptions@ara.cat

TEXT LEGAL
Edicions de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: La primera pel·lícula que es va projectar al Comèdia va ser *Un grito en la niebla* i no *Un grito en la noche*, com es deia per error ahir a la informació sobre aquesta sala de cinema.

La presència del passat

ROGER COHEN

PERIODISTA

THE NEW
YORK TIMES

TRADUCCIÓ:
LÍDIA FERNÁNDEZ
TORRELL

Com més grans ens fem, més allargada esdevé l'ombra del passat. En tenim més. El passat està ple de possibilitats.

És infinitament mudable, una marea agitada per remolins i sotmesa a les ràfegues –i les llacunes– de la memòria.

El futur, en comparació, potser ens sembla menys atractiu i, a més, tots nosaltres sabem més o menys com acaba. Amb “una explosió o un sanglot”, per citar T.S. Eliot, ens espera aquella “cosa distingida” de què parlava Henry James.

Un amic em va preguntar l'altre dia: qui vol arribar als 90 anys? I la resposta és: algú que en tingui 89.

Com li agradava dir a la meua àvia, la vellesa no és per als gallines. Però l'altra opció tampoc.

I així anem fent, acumulant el passat amb una despreocupació temerària, com nens que s'atipen de caramels.

Però, com deia Faulkner: “El passat no mor mai. Ni tan sols és passat”.

O com va afirmar una vegada un comunista iugoslau desenganyat: “El més perillós per a un comunista és pronosticar el passat”.

El passat té molta força i és susceptible de manipulació. A les guerres s'utilitza gairebé sempre la memòria per convertir-la en mite incendiari.

Sóc periodista. Miro d'entendre el present, evocar-lo i presentar-lo d'una manera vívida. I això no és possible si no s'entén el passat. Som la suma dels moments viscuts. Val la pena invertir la fletxa del temps.

Sempre havia volgut explicar històries, l'una dintre de l'altra, i en l'íntima s'amagava la universal. M'agradava ser l'observador que s'ho mirava des de fora.

Acostumaven a ser històries de vides arrasades pels vendavals de la història: els nens de Beirut que, el 1983, no es podien adormir sense el soroll dels trets, per a ells familiar i tranquil·litzador; el sacerdot polonès de mitjana edat que acabava de descobrir que era jueu i que els seus pares, assassinats pels nazis, l'havien confiat a una família catòlica; els bessons argentins que un oficial de la Junta Militar sense fills va robar en el moment del part a la seva mare, una estudiant assassinada; aquelles famílies bosnianes mixtes dividides per assassins serbis borbaxos que injectaven el virus de l'odi sectari a Sarajevo; l'alemanya que no volia veure els seus propis ulls, blaus i molt bonics, perquè li recordaven el comandant d'un camp de concentració nazi: el seu pare.

Miratges, ombres, espectres: la matèria de la memòria. La nostra manera de recordar, com a nacions i com a persones, és fonamental.

Vaig començar a prendre'm seriosament la força violenta del passat quan feia de corresponsal de guerra durant la destrucció de Iugoslàvia. Als serbis que van expulsar de casa seva centenars de milers de musulmans els havien encès d'exaltació nacionalista. Un líder carregat de cinisme els va convèncer que aquells musulmans bosnians laics, que fins feia ben poc havien format part –indestruable– d'un mateix país anomenat Iugoslàvia, eren la reencarnació dels turcs de temps pretèrits, els otomans dels nostres dies decidits a posar la mitja lluna de l'islam a les agulles de les esglésies de l'Europa cristiana.

Quan s'elimina el passat, la memòria esdevé explosiva. Bosnians, serbis i croats van recrear, en la dè-

GETTY

El passat el tenim aquí. L'hem d'entendre: el nostre, el de la nostra societat i el de la nostra nació

cada del 1990, els horrors de la guerra civil dels anys 40, la menció dels quals es va convertir en tabú sota el control ferri imposat per la dictadura comunista de Tito durant la postguerra.

Quan el passat es cultiva d'esquena al present, la memòria es converteix en un carreró sense sortida. Les claus d'aquells horts palestins d'oliveres que es van perdre fa molts anys només obren ara la porta a més violència.

Quan el passat és aclaparador, pot transformar la víctima en un opressor protegit per un escut anomenat *Mai més*.

La història il·lumina. També pot encegar.

El món es pot dividir a grans trets entre regions captives del seu passat –per exemple, el Balcans i el Pròxim Orient– i regions programades de cara al futur, com ara els Estats Units i gran part de l'Àsia. Europa, crec, és entremig.

Un dels meus fills viu al Vietnam. Quan visito aquest país, m'omplen d'admiració les tombes entre els arrossars. Són un símbol eloqüent de la coexistència entre vius i morts, entre present i passat. És la imatge de l'acceptació. Ningú vol parlar de la Guerra del Vietnam, que va acabar fa 40 anys.

Crida l'atenció la diferència amb els morts del Pròxim Orient, venerats com a màrtirs, màrtirs d'un islam que exigeix el sacrifici de més vides. Aquestes verges celestials hauran de respondre de moltes coses.

M'agraden molt uns versos del poeta israelià Yehuda Amichai que diuen que la pau només arribarà a Terra Santa quan un guia de Jerusalem digui als turistes: “¿Veieu aquell arc de triomf del període romà? No és important. Però al costat, a l'esquerra i una mica més avall, hi seu un home que ha comprat fruites i verdures per a la seva família”.

Les fruites i les verdures, a diferència d'un arc de triomf antic, alimenten el futur.

El passat el tenim aquí. L'hem d'entendre: el nostre, el de la nostra societat i el de la nostra nació. Per eliminar-lo cal pagar un preu. I aquest preu acostuma a ser el vessament de sang. Però tampoc ens podem deixar devorar pel passat: no podem tornar a lluitar a les antigues batalles ni sucumbir a l'esterilitat de la venjança.

No recordar és igual de perillós que viure aclaparat pel pes del record.

Només amb una visió equilibrada del passat, conscient però no obsessiva, serem capaços de defugir el victimisme, acceptar relats nacionals divergents, deixar-nos guiar per l'honestat, complir amb les nostres obligacions quotidianes i mirar al futur.

No sabem què ens ha passat a Barcelona

Assisteixo a una sessió pública en què un dirigent de Convergència analitza els resultats electorals. Sintèticament, la seva visió és la següent: “A les poblacions mitjanes i petites, on ja governàvem, el factor personal ha estat dominant i ens ha permès millorar els resultats; a la corona metropolitana, on no governàvem, la marca, identificada amb la corrupció i les retallades, ens ha fet mal i hem reculat; a Barcelona no entenem què ens ha passat, perquè hi hem treballat molt i bé”.

Al marge de la valoració que cadascú pugui fer de l'obra de govern de l'equip liderat per Xavier Trias, crec que val la pena posar de manifest que hi ha motius objectius per justificar la impotència del polític per entendre els resultats.

La política econòmica del PSOE, del PP i de CiU (però no del PNB) ha estat i està dominada per dues prioritats: crear ocupació i crear riquesa, identificant aquesta última amb el PIB. Ahir mateix vaig sentir Artur Mas manifestar que la seva prioritat és que es creïn llocs de treball, i tot-hora sentim Rajoy i els seus ministres vantar-se que el PIB espanyol està creixent per sobre del 3% anual i que s'estan creant centenars de milers de llocs de treball.

Aquestes polítiques han tingut un èxit extraordinari, i molts dels nostres problemes provenen del fet que considerem que han estat un fracàs.

Considerem els últims vint anys, un període que coincideix amb el boom turístic que ha transformat la

Barcelona postolímpica. El PIB català ha crescut, en termes reals, més d'un 50%, una proporció que és extraordinària. En aquest període, el PIB alemany, per exemple, només ha crescut la meitat (27%). Pel que fa a l'ocupació, i encara que ens sembli el contrari, on abans teníem 100 treballadors ocupats, ara en tenim 140 (incloent-hi precaris). A Alemanya només en tenen 112 (incloent-hi *minijobs*).

Sospito que quan el dirigent convergent diu que s'ha treballat bé, vol dir, entre altres coses, que a Barcelona s'ha seguit generant molta activitat i s'han seguit creant molts llocs de treball. Per aquest motiu, és natural que molts considerin que els resultats electorals posen en perill un model d'èxit.

Ara bé, mentre que el PIB català ha crescut aquell 50%, el PIB per cà-

MIQUEL PUIG

ECONOMISTA

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

pita –que mesura a quant toquem– ho ha fet molt menys, de manera que, si l'endemà dels Jocs Olímpics tocàvem al 91% d'un alemany en termes de poder de compra, ara toquem a un 86%: de mitjana i en termes relatius, hem reculat. Com que els ingressos estan més mal repartits ara que fa vint anys, el resultat és que

ara hi ha gent que se sent molt pitjor que abans.

No sols això, sinó que, encara que s'hagin creat tants llocs de treball, el nombre d'aturats és cada cop més alt: eren 538.000 i ara són 760.000. Mentrestant, a Alemanya (que és onze Catalunya) el nombre d'aturats ha passat de més de tres milions a poc més de dos. No puc entrar a explicar la paradoxa (estic enllestint un llibre sobre això), però és lògic que on uns hi veuen feina ben feta altres hi vegin una estafa.

A la ciutat de Barcelona aquesta contradicció es manifesta d'una manera més aguda que enlloc. En primer lloc, perquè a les capitals es concentren molts dels triomfadors i molts dels perdedors i, en segon lloc, perquè el turisme, que justifica bona part del dinamisme de la ciutat, té un efecte degradador sobre barris que no són precisament els dels triomfadors.

Ningú no dubta que el turisme genera riquesa, però ningú no hauria de negar que també comporta costos i pèrdua de personalitat de l'entorn. Ara bé, costos i beneficis estan lluny de repartir-se equitativament. Els principals beneficiaris de l'èxit turístic d'un barri són els propietaris immobiliaris, perquè els preus s'hi disparen, mentre que els perjudicats són els veïns, que en pateixen les molèsties. Els veïns hi són, els propietaris potser no.

Abans del turisme la gestió urbanística de Barcelona havia perseguit (contra la dinàmica del mercat) l'homogeneïtzació dels districtes. Des del turisme, la sensació ha estat que la gestió de la ciutat ha estat al servei dels interessos dels hotelers i dels propietaris, i que el resultat ha estat la conversió de certs barris en parcs temàtics.

Colau ha insistit (no sempre amb encert) en la necessitat d'intervenir. A Trias l'han votat molts dels que creuen que Barcelona va bé.

Com que no tinc confiança en la capacitat de gestió de la gent aplegada al voltant d'Ada Colau, faig vots perquè el dirigent convergent compregui que el que cal no és seguir insistint en l'augment del PIB i en la creació de llocs de treball de qualsevol manera, sinó de manera que els resultats estiguin més ben repartits, la qual cosa exigeix estar disposats a defensar el ciutadà dels interessos del capital. De fet, d'això va la política.

SUSANA SUBIRANA

Com que els ingressos estan més mal repartits ara que fa vint anys, ara hi ha gent que se sent molt pitjor que abans

La catarsi que ve, o no

◆ Segur que ha passat moltes vegades que una nit d'estiu, en un jardí de la part alta de Barcelona, un grupet de persones ha tingut una agradable conversa sota un arbre, i que la nit ha sigut suau, i la convocatòria s'ha fet amb motiu de l'aniversari d'una institució barcelonina o una cosa similar, i que els interlocutors vestien amb l'elegància obligada de l'alt perfil professional, o de lli els que han volgut passar abans per casa –que n'hi ha–, mentre el cava i els embotits anaven i venien, transportats per un servei uniformat i discret. El que no sé si ha passat tantes vegades és el que vaig veure i sentir fa uns quants anys en una nit com la que descriu, just en el moment en què jo passava, uniformat i discret, al costat del grupet que conversava i bevia en harmonia sota una magnòlia: Iñaki Urdangarin s'inclinava des de la seva *altesa*, i, amb veu continguda i un mig somriure, regalava a la resta d'integrants del cercle aques-

ta confidència: “*Esto no lo sabe mucha gente, pero... en las entrañas del mundo del deporte hay mucho interés creado*”.

◆ És cert: jo era el cambrer i ho vaig sentir i veure, i ell era Urdangarin i no era el duc imputat, encara. I va dir allò en un moment en què, si els càlculs no em fallen, la seva carrera de malfactor ja es trobava en una certa plenitud. Però aquella confidència, culminació del cinisme corrupte, va quedar flotant en l'ambient, innòcua, neutralitzada per la seva *altesa* i per la nit d'estiu, la magnòlia, el cava. Anys després, el que flota en l'ambient són –a banda del cas FIFA– els casos Bárceñas, Palau, EROs d'Andalusia, Nóos, fins a 1.700 causes amb més de 500 imputats o investigats, els aeroports buits i els AVE innecessaris, la

TONI GÜELL

COORDINADOR DE LA SECCIÓ DE DEBAT

Si fóssim a França o a Itàlia, uns dirigents refundarien el país. Però som a Espanya

lleï mordassa, el comportament pestilent de certa premsa i del ministeri de l'Interior contra projectes democràtics legítims com el sobiranisme, la xivata reconeguda però no castigada a la cèl·lula jihadista que investigaven els Mossos d'Esquadra.

◆ Els fets que cal processar són tants i tan greus que tot plegat és indigerible. Si fóssim a França o a Itàlia, hi hauria uns dirigents que refundarien el país i donarien lloc a l'enèsima república. Però som a Espanya, un país amb un fet diferencial: que la catarsi col·lectiva l'ha d'empènyer la gent a empentes i rodolons, i que, per tant, no podem tenir garanties que cap dels intents en marxa pugui quallar. Els governs d'esquerres sorgits de les eleccions de diumenge passat miraran de ventilar la

vida pública, però ho faran en condicions precàries, amenaçats per una difícil cohesió interna i pels atacs dels poders fàctics. El procés constituent espanyol que vol Podem, segons diuen les enquestes, no es podrà engegar. I el sobiranisme català, amb un sòlid 40% o 45% de suport electoral, està condicionat per uns partits que ni mostren unitat ni pensen posar el projecte de país negre sobre blanc fins després de la votació clau del 27-S.

◆ Davant d'aquestes dificultats hi ha la temptació del pessimisme: de veure, amb melancolia, el fracàs escrit en els gestos entusiastes del manifestant. Però estic segur que qui avui encara parli des del cinisme corrupte que he descrit a l'inici de l'article, o qui es rigui del sobiranisme, o de Manuela Carmena i d'Ada Colau, comença, íntimament, a no tenir-les totes. I tem que tot plegat no hagi fet més que començar.

Ai, Europa!

Si l'independentisme diu *no* a Espanya però *sí* a Europa, l'unionisme diu *Espanya sí* i *Europa també*. No deixa de ser curiosa, la coincidència; encara més tenint en compte que tant el 1714 com el 1936 i el 1944 –és a dir, sempre que ha calgut– Europa va afavorir més Espanya que Catalunya.

Segurament no estem parlant de la mateixa Europa; o, en tot cas, no hauríem de fer-ho. També d'Europes n'hi ha dues, com passa a Espanya i potser a tot arreu. Per començar, mentre que Europa és un mosaic de pobles i cultures, la Unió Europea és, des del seu inici, un afer d'estats i un negociat harmonitzador en benefici del mercat únic. Podem, doncs, tenir molt clara la nostra ubicació al mosaic europeu però, segurament, caldria definir-la molt millor pel que fa a la UE i no pas conformar-nos a pensar que n'hi haurà prou esdevenint estat. D'entrada, perquè tampoc aquesta vegada no ens ho posaran fàcil. Per continuar, perquè també al consell d'estats europeu hi ha estats i estats. Hi ha els centrals, amb França i Alemanya com a pares de l'invent per deixar d'esbatussar-se i, potser, per satisfer la seva expansió repartint-se el continent; i hi ha la perifèria, més o menys tinguda en compte segons si és més o menys a prop del centre, ja sigui geogràficament o conceptualment. I és aquí on cal definir un perfil propi.

Per exemple: ¿volem la mateixa unió fiscal europea que aquests dies defensa la Moncloa, és a dir, una unió fiscal que al capdavall suposi uns dèficits fiscals recurrents que, com bé sabem, sagnen unes regions i congelen en l'endarreriment les altres? ¿Podem no creure en una Espanya federal i defensar alhora una Europa fe-

deral? ¿No seria molt millor un esquema confederal, amb un principi de subsidiarietat sagrat i una gestió dels afers comuns doblement tutelada pel Parlament europeu i els Parlaments nacionals?

Mirem de què li serveix a Grècia ser estat i formar part del Consell d'Europa! Revisem, per exemple, a qui convenien els baixos tipus d'interès que fixava el BCE quan hi havia la bombolla de crèdit. I mirem com la Gran Bretanya s'acosta i s'allunya de la UE segons com li convingui. Els grecs van lliurar-se confiadament; els britànics, en cap moment. ¿Nosaltres no devem estar sent massa cànids en l'aproximació a la UE?

Malgrat que té pendent formalitzar-ho, Catalunya ha deixat anar les amarres amb Espanya i els seus ciutadans i empreses transiten per altres horitzons; tot i així, encara estem més atents a la formalització de l'adéu a Espanya que a fixar el rumb i el port

JORDI ANGUSTO

ASSESSOR AL PARLAMENT EUROPEU*

La UE actual no permet albirar un futur tan prometedor com quan Espanya hi va entrar

espai on sobretot regna la competència en tots nivells: per atreure talent i rebutjar refugiats polítics, apel·lant si cal a una excepció dels Tractats, o per atreure capital i empreses fent servir, si cal, acords de privilegi fiscal (*tax rulings*) o estratègies de dúmping social. Entrar, doncs, en aquesta UE, i no veure's com avui es veu Grècia, demana estar en condicions de competir; és a dir, de ser prou competitiu. I això, tant si es vol construir i mantenir un estat social, tal com volem nosaltres, com si es volgués ser plataforma d'arribada de *maquillas* o destinació

d'arribada, tot i que, de fet, la formalització definitiva de l'adéu depèn de la visibilitat que tingui el futur que dibuixem!

I la UE, tal com és avui, no permet albirar un futur tan prometedor com ho semblava quan Espanya hi va entrar. De fet, la UE actual és encara molt poc més que un mercat únic; és a dir, un

turística, com alguns es poden veure obligats a ser.

Aquest és, precisament, el drama grec actual. Syriza té tota o molta raó, però no té els diners; el deute potser es pot ajornar i fins i tot reduir, però difícilment pot augmentar. Inversament, la *troïca* potser no té raó però té els diners. És injust, cert, però la relació entre països, ¿quan ha estat presidida per la justícia i no per les relacions de poder? També les revoltes i les emancipacions nacionals han hagut de comptar amb prou diners i prou força; mai ha estat suficient tenir raó! És un aspecte que l'esquerra radical a casa nostra també ha de tenir en compte; les retallades de Mas i de Rajoy, tot i que les poguessin aplicar de gust, tenen origen en l'austeritat decretada a Europa, una austeritat justificada per la nostra acumulació de dèficits exteriors fins a conformar un deute exterior colossal.

Hi ha alternatives, esclar, es poden mutualitzar els deutes i establir un mecanisme per reciclar els superàvits, com proposa Varufakis; però qui convenç els creditors? I encara més: ¿és de debò un esquema consistent a mitjà i llarg termini? ¿No és l'esquema del qual volem sortir?

Catalunya ha de començar a fer sentir la seva veu a Europa i la UE, i no tan sols per demanar ajuda i reconeixement; també per participar en la seva construcció. I ho ha de fer des del Parlament i des de la societat civil. De la mateixa manera que hem trencat amarres hem de començar a configurar el nostre port d'arribada. Altrament, potser no hi arribarem.

*L'autor és president de la Comissió d'Innovació del Col·legi d'Economistes

FRANÇOIS LENOIR / REUTERS

CARTES I MISSATGES

Compte embargat

Per tributs endarrerits, la Diputació de Barcelona m'ha embargat del meu únic compte corrent la renda mínima d'inscripció, que és l'únic ingrés que tinc fa mesos. Fa un mes vaig fer el recurs, ja que la RMI és, per llei, inembargable, i avui encara espero que em tornin els diners.

¿Com és possible que la persona que s'està encarregant d'aquest tràmit no tingui en compte l'estat d'extrema necessitat que, per força, passa un receptor de la RMI? ¿Com és possible que l'administració catalana per una banda ajudi el ciutadà i per l'altra (via Diputació) l'escanyí? Espero respostes i rebo menyspreu.

PERE JOSEP MORA
BARCELONA

Resposta de la Diputació

En resposta a la carta del senyor Pere Josep Mora, efectivament, la Diputació de Barcelona va fer l'embargament que manifesta. Aquesta ordre d'embargament s'envia a partir de la informació bancària que ens faciliten les entitats financeres, on

mai consta l'origen dels ingressos. Per tant, la Diputació no tenia coneixement que es tractava d'un PIRMI.

Quan el senyor Pere Josep Mora va presentar el seu escrit, el termini d'alçament ja havia vençut i es va iniciar el reglamentari procés de devolució. D'aquí pocs dies rebrà la resposta al seu escrit, que en casos com aquest comporta sempre la devolució immediata de la quantitat travada més els interessos de demora reconeguts. Atentament,

SÍLVIA CANO ARTESEROS
GERENT ORGANISME DE GESTIÓ
TRIBUTÀRIA, DIPUTACIÓ DE BARCELONA

Els colors de Badalona

El meu color preferit és el blau. Blau marí, blau cel, blau elèctric, blau turquesa... m'agraden tots. Però a Badalona hem viscut quatre anys monocromàtics. Els tríptics de l'Ajuntament eren blaus; durant les Festes de Maig els globus que es repartien eren blaus i els mocadors també; la decoració dels carrers es feia en tons blavosos i fins i tot era blau l'arbre de Nadal.

El torn de Vinçon

Un cop més, ens trobem davant d'una altra botiga emblemàtica que pot desaparèixer; aquest cop la desafortunada situació es dona a la botiga d'objectes de disseny Vinçon. Una pensa en la multitud de vegades que tants de nosaltres ens hem aturat a contemplar els seus aparadors, contínuament renovats, sempre sorprenents i innovadors; i en quants de nosaltres ens hem passejat pel seu interior. La crisi ha fet que les vendes hagin baixat, cosa que ha forçat a presentar un expedient de regulació per a tots els treballadors.

L'espai té una llarga història relacionada amb la pintura. Seria una autèntica llàstima perdre ara aquest establiment, que va ser Premi Nacional de disseny l'any 1995, i que és, segurament, paradigma del disseny funcional a la ciutat de Barcelona.

Cal posar d'una vegada aturador a aquesta contínua pèrdua de comerços que han conformat i encara conformen el paisatge propi i més característic de la nostra ciutat.

EULÀLIA ISABEL RODRÍGUEZ PITARQUE
TORROELLA DE MONTGRÍ

Tinc l'esperança que en els pròxims quatre anys a Badalona li tornin a sortir els colors. Que recuperem una ciutat on els mocadors tinguin tot l'espectre de l'arc de Sant Martí, on l'arbre de Nadal sigui verd, el dimoni vermell, el bàsquet verd-i-negre i el mar sigui d'un blau intens. I on el meu color preferit sigui el blau.

FRANCESC OLIVERAS NOLIS
BADALONA

La desaparició de PxC

La peculiar jornada electoral de diumenge passat ha donat peu a un gran nombre de comentaris: fragmentació del vot, aflorament de nous partits, fi del bipartidisme, etc. Doncs bé, jo d'aquestes eleccions en destacaria la victòria ètica del conjunt de la nostra societat, ja que Plataforma per Catalunya pràcticament ha desaparegut del panorama polític català.

Penso que aquesta formació política, que té la seva raó de ser en un plantejament xenòfob, no hauria de tenir cabuda en cap consistori municipal. A més, com a vendrellenc m'avergonyeix profundament que la meua vila hagi sigut considerada un dels feus

Els museus

NARCÍS COMADIRA

ESCRITOR I PINTOR

Fa uns dies el món va celebrar el Dia Mundial dels Museus. De museus n'hi ha de moltes menes. Però per mi els de debò són els que guarden obres d'art. Potser és una visió limitada, ara que tothom fa museus de tot, de pagesia i de joguines, de confitures i d'escarabats. Però a mi m'agrada l'art. I m'agrada perquè m'increpa d'una manera molt més profunda que qualsevol altra cosa. Una visita a un museu d'art és una sessió de contemplació, de reflexió, de plaer i de creixement espiritual i intel·lectual. Per això està bé que els museus siguin llocs tranquils, amb pocs visitants. Les masses distreuen de qualsevol reflexió profunda sobre l'art perquè et decanten cap a reflexions sobre la societat i el gènere humà. Però per a això no calen els museus. N'hi ha prou anant a la platja.

Ja sé que la meua opinió és antiga. Jo sempre he cregut que un museu és un magatzem on es conserva, s'estudia i es mostra allò que m'agrada dir-ne "les restes del naufragi". És a dir, totes les obres d'art que el pas assolador de la història ha tret dels seus llocs d'origen i l'atzar ha salvat d'una manera o altra. Retauls i quadres d'esglésies i palaus, escultures d'altars, frontals, o bé, i també, pintures de salons i salonets burgesos que s'han quedat sense casa perquè hereus impietosos les han venut i així han passat a domini públic i les conservem per al nostre plaer, la nostra educació, la nostra reflexió i com a fonament de la creació contemporània i garantia de futur. Cal dir que aquests magatzems que jo crec que són i han de ser els museus necessiten unes condicions d'habitabilitat extremament con-

fortables, temperatura i humitat afinades, il·luminació justa i conservadors savis que cuidin les peces per tal que el pas del temps no hi afegixi més desgast que l'indefugible per raó de la caducitat de tot. Aquestes peces cuidadosament conservades s'han de poder veure i estudiar i contemplar i gaudir. Això haurien de ser, per mi, els museus.

Però ara els museus s'han convertit en parcs temàtics. Objectiu de les masses de turistes que vagaren pel món i que fan enormes cues, hores i hores de cues, per entrar-hi i poder fer-se una *selfie* davant d'una obra famosa que ni tan sols es miren. L'objectiu és poder dir que hi han estat. I res de contemplació, plaer, reflexió, enriquiment espiritual i intel·lectual. El "tot per l'audiència" ha desvirtuat els museus i el seu ús. I els museus, que es pensen que l'èxit de les seves instal·lacions són les masses, fan el que sigui per atreure-les. No saben, o no volen saber, que l'èxit d'un museu és un èxit ocult, el de la influència sobre les generacions futures del país, i no pas unes xifres de visitants que no aporten altra cosa que diners. Els museus públics no haurien de voler ser rendibles, en principi. De fet, no ho poden ser. I no haurien de buscar

com a primer objectiu els diners ni l'afluència multitudinària.

Tampoc no estic d'acord amb una tendència moderna d'exposició de les obres dels museus. És el que en podríem dir *exposició-assaig*. L'exposició de les obres de les col·leccions permanents no ha d'estar subjecta a cap discurs assagístic. Crec que ha de ser com més neutra millor. És el visitant qui ha de fer les seves interpretacions. El museu simplement ha de mostrar les millors obres de la seva col·lecció en bones condicions de visió, il·luminació i conservació i estalviar-se qualsevol mena de temptació didàctica i sobretot ideològica. Ajudar lleugerament el visitant sí, però fer-li llegir textos excessivament extensos no. Un museu és un conjunt d'obres, no és un llibre. Una altra cosa són les exposicions temporals, que, crec, és perfectament legítim que responguin a una voluntat assagística, interpretativa, didàctica i ideològica. Però un museu, no. Un museu mai no hauria de caure en aquestes vel·leïtats, ni que sigui per atreure més gent.

Tampoc no crec que els museus hagin de fer una suplència de les aules escolars o universitàries. És a l'escola i a la universitat on s'ha de formar la gent, i els museus han de col·laborar a aquesta formació, facilitant tot el que calgui, però no anant pel seu compte. Ja sé que tot això ara no es porta. Ara els museus són parcs temàtics per atreure turistes i volen ser universitats lliures. Les masses deixen diners i poca cosa més. A la suplència universitària li manca una cosa essencial, la disciplina. Els museus no haurien de contribuir a aquesta conxorxa actual de rebaixar-ho tot. La de només buscar l'èxit superficial i inútil.

Ídols

SÍLVIA SOLER

Ara són vellets, molt vellets. Estan plens de xacres, sordegen i caminen molt a poc a poc. Ell l'ajuda a ella a baixar l'esglaó de la vorera perquè ella, que va tenir un ictus fa un parell d'anys, ha perdut mobilitat i coordinació. Ella li llegeix a ell el diari perquè l'home ha de fer-ho amb una lupa i se n'anava cansant. Em reben amb molta alegria, m'ofereixen un te i unes pastes i, just després d'interessar-se per la meua família, comencen a preguntar-me sobre l'actualitat política, les darreres eleccions, el procés català, el fenomen de Podem. La conversa –més lenta i dispersa, amb reiteracions i confusions– és tan interessant com sempre, tan brillant com sempre, com quan ells eren més joves i jo era una nena petita que els escoltava embadalida.

Aquesta parella de vells entranyables van ser els meus ídols, els éssers més enlluernadors de la meua infància, uns herois que de tant en tant venien a seure al sofà de casa meua i ens oferien el món en petits regals i un exemple de vida lliure, intensa, culta, apassionant. Eren amics dels meus pares i ens visitaven aproximadament un cop a l'any. La seva visita era motiu de festa grossa a casa.

Ella era una arqueòloga de prestigi. Metre seixanta d'empenta, intel·ligència i exigència. Ens relatava la seva experiència arreu del món, amb un discurs que s'aturava en grans pauses, anava d'una cosa a l'altra i barrejava idiomes. Deia paraulotes i proferia insults, ens escandalitzava i divertia, era radical en el discurs i cordial en les formes. Tenia un sentit de l'humor punxegut.

De tant en tant venien a seure al sofà de casa i ens oferien el món en petits regals i un exemple de vida lliure, intensa, culta

Ell era periodista. Corresponsal en diversos països per a un diari anglès. Coneixia realitats i cultures diverses des de la seva impertèrrita flegma britànica. Els germans rèiem per sota el nas perquè no sabíem com reaccionar davant de les seves maneres excessivament formals. I per la seva pronúncia estranya. I pels pèls de les seves celles, llargs i salvatges.

Van ser un estímul magnífic en aquells anys ensopits del final del franquisme. Una finestra a l'exterior, on la gent era més culta i més lliure. Ara els veig, encongits i arrugats com una pansa, he d'alçar la veu perquè em sentin. Ella encara deixa anar alguns estirabots o una paraula malsonant. Ell l'hi fa repetir –i no sé si sordeja o és una manera de renyar-la–. Ella hi torna i aleshores tots dos dibuixen un somriure còmplice. Ella li ofereix una mica més de te. Ell l'hi agraeix amb compliments. Hi ha un petit silenci. Em pregunto si aquesta és l'última vegada que els veig.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

@diariARA ■ [facebook.com/diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) ■ cartes@ara.cat ■ Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona ■ Fe d'errades: opinio@ara.cat

d'aquest partit. Per sort, aquesta vegada la consciència col·lectiva ha reaccionat obviant aquesta mena d'incitació social tan deplorable i deixant de banda aquesta formació.

RAÛL MEDINA SEGURA

EL VENDRELL

Forcades: tot o res

Teresa Forcades ha deixat ben clar que voldria encapçalar una llista a les eleccions catalanes previstes per al 27-S. ¿No és una mica estrany que algú ambicioni arribar a la presidència de Catalunya sense haver-se presentat mai abans personalment a unes eleccions de cap mena?

HENRY ETTINGHAUSEN

LA PERA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

BLOG DEL DIA

La separació de poders i la universitat

Montesquieu defensava que per evitar que una nació caigués en mans de la tirania s'havien de separar i delimitar els tres poders dels quals és responsable l'Estat: el legislatiu, el judicial i l'executiu [...] A Catalunya es va voler posar especial èmfasi en un quart poder: l'universitari. Així doncs, des de la caiguda del franquisme s'ha construït un model d'èxit que dona grans quotes de sobirania a les universitats davant dels poders polítics. Malgrat que són entitats subvencionades, la seva direcció la decideix tota la comunitat universitària. Però el mes de març passat el rectorat de la UPF va decidir tirar endavant un reglament on la mesa del claustre tindrà total llibertat per desestimar les mocions que se sotmetran a votació, cosa que talla de soca-rel l'esperit originari de l'autogovernança. Estem vivint una incessant reforma dels òrgans de govern per donar més poder a ens no controlats directament per la universitat [...] Només mitjançant el diàleg i el consens entre la comunitat universitària i el poder polític podem arribar a resoldre els reptes que ens prepara el dia a dia. És per això que més que mai hem de garantir que els òrgans de govern de la universitat siguin representants fidels de la voluntat de la universitat. La universitat serà independent o no serà.

Extracte del blog 'Llum als ulls i força al braç', a càrrec de Marc Herrera Cuffí. El text complet a <http://blogspersonals.ara.cat/llumalsullsiforcaalbrac/>

ESTILS

Ferran Adrià fitxa per Disney per promoure hàbits saludables

El prestigiós xef català Ferran Adrià ha fitxat per Disney per dur a terme una campanya conjunta per fomentar la cuina saludable entre els nens. El projecte comença amb un llibre, i s'hi afegirà una aplicació per a mòbils, una web, un e-book i un programa de televisió. El llibre –editat per Pen-

guin Random House– inclou més de 40 receptes inspirades en diverses pel·lícules de Disney, Marvel i Star Wars. Adrià creu aquests personatges “tenen la capacitat d'arribar a totes les generacions”, i va afegir: “Ens permetrà unir la família perquè cuinin junts, aprenguin i es diverteixin”.

Amb el gos som multitud

Als Estats Units un 45% dels amos de gossos dormen amb ells al llit. ¿És una pràctica saludable o cal evitar que se'ns fiquin entre els llençols?

DAN CRANE
THE NEW YORK TIMES

La nit que la meua xicoteta es va adonar que no seria la meua única companya de llit es va quedar perplexa. “D'on jo vinc només dorms amb gossos al llit si ets solter o si tens la calefacció central espatllada”, va dir després de trobar la Whisky, la meua terrier spaniel, de gairebé set quilos, confortablement instal·lada al meu llit, amb el cap sobre el coixí.

Però allò era una naixent relació a distància, i ella acabava de travessar més de 8.000 km des de Londres fins a Los Angeles per veure'm, així que ho va deixar passar. Des de llavors, i tot i que ella adora la Whisky (o almenys això diu), insisteix que “la gent normal” no comparteix el llit amb els gossos. Després que ella em fes notar, mentre treia la seva cara jaqueta de sota la Whisky roncadora, que la meua companya canina semblava perfectament contenta dormint gairebé a tot arreu, em vaig

començar a plantejar aquesta qüestió. Sóc la part poc raonable? Qui està decidint realment on dorm la Whisky, jo o ella? La meua xicoteta és britànica i em pregunto si deixar dormir el gos al meu llit és un costum típicament americà, com el Dia d'Acció de Gràcies o la Super Bowl. “No vull que m'entenguis malament –em va dir ella una tarda–. Trobo molt atractiu que siguis capaç de cuidar un animal. M'encanta. Però això és anar massa enllà. És com tenir una altra persona al llit”.

He descobert que la pràctica de compartir llit amb gossos no és moderna. A l'obra *Cinegètica*, un tractat de caça, l'historiador grec Arrià de Nicomèdia va escriure: “No hi ha res com un llit suau i càlid per als llebrers, però el millor per a ells és dormir amb els homes, perquè s'hi acaben acostumant i els agrada el contacte amb el cos humà”. Tampoc és una peculiaritat única dels americans, això de compartir l'habitació amb un gos. Segons el llibre *Pets by royal appointment: the royal family and their animals*, de Brian Hoey, el rei Eduard VIII –que va regnar només durant 326 dies– permetia que el seu terrier Cora dormís al llit reial “seguint els costums dels seus pares,

Un viatge per vuit arbres de la Mediterrània

El Jardí Botànic de Barcelona organitza demà un recorregut per conèixer vuit arbres de la Mediterrània. Una educadora serà l'encarregada d'ajudar les famílies i els nens a descobrir els boscos d'eucaliptus a Austràlia, les punxes de les acàcies africanes, els falsos pebrers de Xile o quin arbre és el drago.

La 3a edició del Tocs de Vi arriba a Girona

Una quinzena de cellers de la DO Empordà i una quinzena de restauradors de la plaça de la Independència de Girona participen la 3a edició de la Fira Tocs de Vi aquest cap de setmana. L'objectiu és maridar vins empordanesos amb les degustacions culinàries dels restaurants i bars de l'emblemàtica plaça.

AL LLIT O A TERRA?
El debat està servit. N'hi ha que volen el gos al llit i n'hi ha que hi estan totalment en contra. GETTY

els seus avis i la seva besàvia Victòria, que no només permetien la presència dels gossos a l'habitació sinó que era benvinguda”.

Als Estats Units, segons una enquesta de l'American Kennel Club, aproximadament entre un 42% i un 45% dels propietaris de gossos asseguren que comparteixen el llit amb ells. Així mateix, Caroline Kisko, secretària del Kennel Club del Regne Unit, creu que és relativament comú que els gossos dormin amb els seus amos allà. “Hi ha una escola de pensament que diu que no s'ha de fer -explica-, però nosaltres no ho subscrivim”.

Preferències personals

César Millán, l'estrella del programa *El encantador de perros*, diu que convidar el gos a dormir al llit pot ajudar a confirmar el teu rol com a líder de la manada, i assegura que es tracta d'una qüestió de preferències personals. “El que hem d'evitar és que el gos pensi que aquell és el seu llit -escriu-. Això passarà si no poses el límit invisible, reivindicant el llit com a teu i després convidant el gos a anar-hi”. Però, què pensava el meu gos de tot això?

“Si un dels dos membres de la parella no encaixa bé que el gos es fi-

qui al llit -diu Millán-, el gos ho notarà, de manera que el llit ja no li semblarà un lloc segur. Ha de ser una decisió mútua i unànime”.

Clive Wynne, professor de psicologia de l'Arizona State University, que estudia el comportament caní, diu que les vides dels gossos estan “íntimament lligades a les dels humans”. Les seves investigacions suggereixen que el comportament dels gossos entre els homes és anàleg al dels seus avantpassats, els llops. “Si agafes els recursos socials dels llops i els poses en un context humà tindràs un animal increïblement sensible a tot el que fa la gent”, diu. Molts gossos, apunta, són feliços quan se'ls deixa dormir amb els amos. “D'altra banda, no farem cap mal al gos si no el deixem dormir amb nosaltres”, afegeix.

El doctor Stanley Coren, autor del llibre *The intelligence of dogs*, creu que el fet de compartir llit amb els gossos és un benefici mutu i una necessitat inherent. Coren diu que als gossos els agrada “pel caliu i pel confort de la companyia, i també per un tema de seguretat”. “Saps que un gos se sent totalment segur amb tu quan pot dormir donant-te l'esquena”, explica. En la mateixa línia, el doctor

Motivació Els gossos busquen el confort i la companyia del seu amo

Coren creu que els éssers humans tenen una “predisposició a estar amb gossos i dormir confortablement al seu costat”. Però reconeix que la seva dona no comparteix aquest sentiment i que utilitza la seva “puntada d'expulsió de cadells” per protegir la seva part del llit.

Els humans que escullen dormir amb el seu gos poden estar en perill. “No crec que mai volgués dormir amb un gos al llit”, diu el doctor Bruno Chomel, professor del departament de medicina veterinària de la Universitat de Califòrnia i especialista en malalties zoonòtiques emergents. El doctor Chomel ha estudiat la relació entre tenir gossos a l'habitació i l'augment de casos de *pasteurella*, tinya i fins i tot pesta bubònica, que es poden transmetre a través de les puces. “La nostra conclusió és que no recomanem, de cap manera, aquesta pràctica per a gent que té nens petits o gent que està immunodeprimida, gent gran, per exemple”.

Més malalties

Estava sentint una barreja d'opinions, i no va ser fins que vaig parlar amb Donna R. Pall, una psicoterapeuta de Los Angeles especialitza-

da en teràpia de parella (una revelació total: estava veient la doctora Pall com a pacient), que vaig arribar a una conclusió. “Quan entra algú nou a la teva vida has d'estar preparat per treure el gos del llit -va dir-. Si heu agafat el gos junts, aleshores és una decisió de parella. Però quan ets un noi solter i tens el gos al llit el missatge que dones és: aquesta és la meva principal relació”. Segons Pall, els gossos poden convertir-se en un impediment i uns substituïts per a la intimitat i molt sovint generen gelosia en la parella, ja que a vegades és més fàcil demostrar amor cap a un gos que cap a un ésser humà. “Tot l'afecte que una persona no et dona el rep el gos -segons Pall-. Aquesta es converteix, en certa manera, en la relació emocional més intensa. Això és dolent i és molt fàcil que passi”.

I, d'aquesta manera, vaig rendir-me i vaig fabricar un llit a terra per a la Whisky fent servir un coixí vell i la meva dessuadora preferida. Haig de confessar que sembla bastant feliç estirada al seu nou llit al terra de l'habitació. La meva xicota ha començat a valorar la idea de convidar el gos al llit per a unes carícies ocasionals. “Després de tot -diu-, la Whisky és bastant maca”.

CULTURA

El Museu Diocesà de Solsona trenca el tabú de la mort

Memento mori (recorda que has de morir) és la nova exposició del Museu Diocesà de Solsona, que es podrà veure fins al 16 d'agost. L'objectiu és, segons el director del museu, Jaume Bernades, "dessacralitzar" el tabú de la mort. "La mort ha substituït el sexe com a tabú", diu. L'exposi-

ció mostra com la humanitat, des de la prehistòria fins a mitjans del segle XX, ha entès el fenomen de la mort i com ha anat canviant de rituals. El visitant podrà conèixer ritus com la momificació a l'antic Egipte, la incineració a Grècia i Roma i la vetlla i el procés de dol a l'Edat Mitjana.

Patti Smith, glòria indignada

El públic del Primavera Sound aclama la cantant nord-americana en la interpretació de 'Horses'

XAVIER CERVANTES
BARCELONA

L'endemà d'un àpat al Cellar de Can Roca, Patti Smith va pujar a uns dels escenaris gegants del Primavera Sound per interpretar el disc amb què va debutar l'any 1975. Abans de l'actuació va sonar pels altaveus *I shot the sheriff* de Bob Marley, potser per marcar el to indignat. El públic coneixia el guió, i va mantenir un silenci expectant. Sabia que aquell disc, *Horses*, arrenca amb unes notes de piano, les que introduïxen *Gloria*. I el silenci va ser un crit quan va arribar l'esgarrapada de la tornada: "G-L-O-R-I-A". La connexió ja va ser indestructible durant tot el concert. No calia explicar gaire, perquè aquelles cançons que ella va escriure "per als que no tenien veu, per als exclosos de la societat" continuen vigents i perquè Patti Smith, als 68 anys, les transmet amb credibilitat. La creus quan crida "*We are free people*", tot i que ho digui en un festival, un entorn, on el missatge indignat reconforta i sona menys perillós que en una concentració de vaguistes o en una manifestació.

Smith, acompanyada d'una banda on hi ha dos dels músics amb qui va enregistrar el disc, Lenny Kaye i Jay Dee Daugherty, no va dir que estava tocant *Horses* fins que va presentar *Break it up*. "És la segona cançó de la segona cara", va explicar sobre el tema que va dedicar a Jim Morrison. I abans ja havien sonat *Redondo beach*, *Free money* i *Birdland*, durant la qual va haver de consultar algunes parts de la llarguíssima lletra. Va ser declamant *Birland* que va començar a ser una fera ferotge, i fins i tot va escopir.

A la segona part, i tret del somriure en cantar *Kimberly*, el to va ser cada vegada més rabiós i el públic hi va respondre. Era la Patti Smith capaç d'escopir un antiavalots i d'exigir la fi del capitalisme amb una veu poderosa i ahir també emotiva. La visita a *Horses* va acabar amb *Elegie*, una composició que va escriure per recordar Jimi Hendrix i que ahir va convertir en un rèquiem pels amics morts en aquests quaranta anys: Johnny Ramone, Dee Dee Ramones, Johnny Thunders, Lou Reed, Jim Carroll i el seu marit, Fred Sonic Smith, entre d'altres. Ja fora de guió, va agafar la guitarra elèctrica per acabar el concert amb la ràbia punk de *Rock and roll nigger* (del disc *Easter*, del 1978), que va acomi-

01

02

ENTUSIASME AL FÒRUM

01. Patti Smith va començar a Barcelona, i davant d'una multitud, la gira de commemoració del 40è aniversari de la publicació del disc *Horses*, l'àlbum amb què va debutar el 1975. 02. El públic pràcticament va desbordar l'espai de l'escenari on va tocar el grup escocès Belle & Sebastian. MANOLO GARCÍA

Record
Patti Smith
va dedicar
'Elegie' als
amics morts
en els últims
40 anys

adar amb una recomanació explícita: "*Be fucking free!*". Després, molta gent va caminar fins a l'escenari ATP per veure Belle & Sebastian. Tanta, que l'espai pràcticament es va desbordar mentre el grup escocès ofería la cara més sòlida i engrescadora del seu repertori pop.

El prodigi de Rocío Márquez

La jornada d'ahir va començar a l'Auditori del Fòrum amb la cantora de Huelva Rocío Márquez, una veu que cal recomanar obertament. Com ha fet en el disc d'homenatge a Marchena (*El Niño*), va ensenyar qui és, d'on ve i tot el camp que té per córrer. Va engegar sòbria, cantant la milonga del cometa amb Pepe Habichuela a la guitarra. "*Pedazo de maestro*", va dir ella. Plegats van obsequiar el públic amb peces en què va quedar palesa l'afinació de la cantora i el control que té de les dinàmiques de la veu, que va projectar amb força sense perdre una dicció clara com el cristall. Tot feia pensar que seria inoblidable, i encara ho va ser més perquè després d'Habichuela va sortir Raül Fernandez, *Refree*, pri-

mer per tocar la guitarra i després per dirigir una banda amb baix, saxo, bateria, teclats. El concert, amb el llegat de Marchena com a far, va entrar en el territori indòmit del flamenc progressiu dels 70 i de la llibertat de Morente. De prodigi a prodigi fins al prodigi final: la col·laboració del Niño de Elche, el cantautor llibertari, a *Los esclavos*. Amb el públic primer bocabadat i després entusiasmat, Márquez i el seu equip de valents van rematar amb una saeta intimidant, brutal i continguda, amb cada nota a lloc. I tot l'Auditori dret.

Cadascú beu de la seva tradició, i si la de Márquez és la forja del flamenc, la del duo britànic que va obrir l'escenari ATP, The KVB, és la foscor rítmica de Joy Division i el soroll melòdic de The Jesus & Mary Chain. Per als nord-americans Disappears, la crueta del rock experimental. I per a Julian Casablancas, qui ho sap. El cantant de Nova York, que avui actua al capdavant de The Strokes, ahir va oferir un concert més lamentable que excèntric: volent ser lliure va ser autoindulgent i paròdic. —

AVUI AL FÒRUM

Joan Miquel Oliver (17 h)
El mallorquí obre un escenari per presentar les cançons del disc *Pegasus*.

Tori Amos (20.30 h)
La cantant i pianista nord-americana arriba al festival amb *Unrepentant Geraldines*.

Einstürzende Neubauten (21.40 h)
La Primera Guerra Mundial és el tema de l'àlbum *Lament* (2014), de la banda alemanya.

Interpol (22.20 h)
El grup de Nova York vol que el disc *El pintor* sigui una mena de nou començament.

The Strokes (23.45 h)
Catorze anys després de debutar amb *Is this it*, tanquen un escenari gran del festival.

Benedict Cumberbatch serà Thomas Edison

Després del gran èxit que va assolir amb la seva interpretació del matemàtic anglès Alan Turing, a *The imitation game*, Benedict Cumberbatch es posarà a la pell de Thomas Edison a *The current war*. El film explicarà la vida de l'inventor i se centrarà sobretot en la rivalitat d'Edison i George Westinghouse.

S'obre una 'cúpula' de circ estable a Santa Susanna

La Cúpula del Mar, una carpa amb forma de polígon de 16 costats i un disseny revolucionari, es va inaugurar ahir a Santa Susanna (Maresme). En la seva primera temporada presentarà *Super Circus* i *Olé!*, amb la direcció artística dels creadors del Festival Internacional del Circ de Figueres.

The Black Keys es desdoblen al Parc del Fòrum

Els nord-americans convencen a mitges la nit de James Blake i Tyler, The Creator

BORJA DUÑO AIXERCH
BARCELONA

L'experiència d'un festival com el Primavera Sound està feta de retalls, de moltes petites sensacions que s'amunteguen les unes sobre les altres i que tenen molt a veure amb les expectatives dipositades, l'emoció generada pel moment, la ubicació que triïs davant d'un escenari, els amics que t'acompanyen, el públic que t'envolta o els concerts que acabes de veure i els que tens previst veure després. Amb una oferta tan exorbitant, la ruta triada per cadascú (10 minuts d'aquest, 20 de l'altre, treure el cap aviam com sona, veure'n un de dalt a baix) resulta determinant, tant com la inevitable sensació d'estar-se perdent un munt de concerts que ja no es podran repetir.

En la franja nocturna de dijous –primer dia fort de festival– es barrejaven encara les expectatives (i possibles dubtes) d'un quinzè any amanit pel bon temps, però ja es començaven a acumular impressions, petites memòries incipients encara per assimilar, com la magnètica presència escènica de Yasmine Hamdan, el carisma de Benjamin Booker venent la resistència d'un públic massa sorollós, les arrels nord-americanes d'uns Giant Sand enlluernats pels últims raigs de sol, la grata sorpresa d'uns Replacements perfectament endollats o el regust agredolç de saber que t'estàs perdent el concert de Panda Bear a l'Auditori (anar-hi és un sacrifici que requereix reservar entrades i fer llargues cues) o de donar per perdut el recital de *math rock* dels Battles a l'escenari amagat.

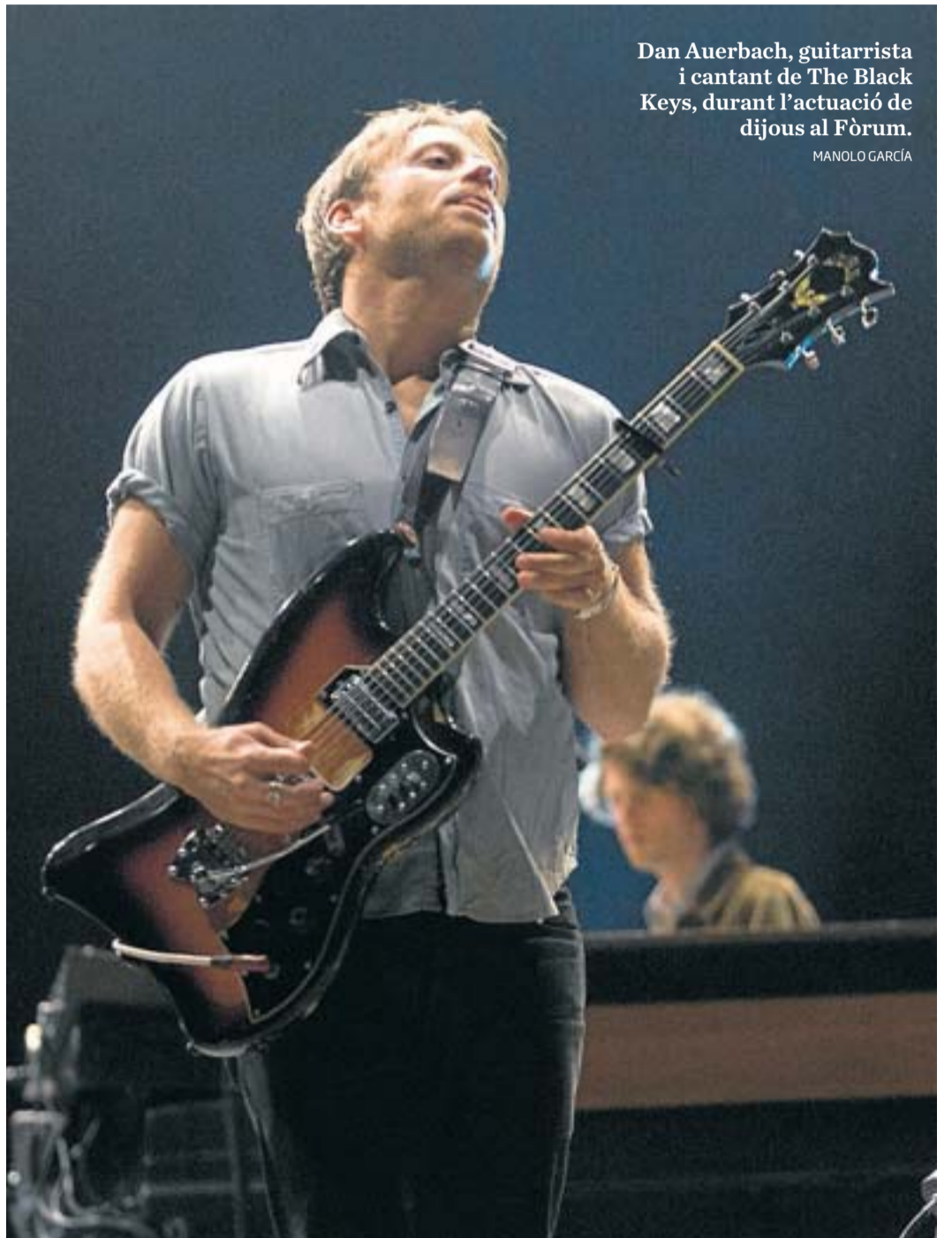
Amb tots aquests *inputs* encara lluitant dins la closca per mirar de trobar un sentit, una lògica narrativa inevitablement subjectiva, tocava abandonar amb resignació la sublim actuació d'Antony and the Johnsons amb l'OBC per endinsar-se en el magma sonor de Spiritualized. Amb la paraula *spaceman* a la cinta de la guitarra –que recordava els seus Spaceman 3– i una samarreta de MC5 amb el lema contracultural “Tots

som il·legals davant dels ulls d'Amèrica”, Jason Pierce liderava la seva nau espacial, com si el temps no hagués passat des d'aquell mític i curatiu *Ladies and gentlemen we are floating in space* del 1997, que es venia empaquetat com un producte farmacèutic. Gòspel blanc i psicodèlia medicinal per levitar a través de llarguíssims i repetitius desenvolupaments instrumentals, que s'oferien al públic com la versió més amable del *shoegaze* i que s'elevava molt especialment gràcies a les esplèndides veus de les dues coristes.

Rap d'última generació

Malgrat que el gran reclam de la nit –The Black Keys– estava a punt de començar, la presència del raper californià Tyler, The Creator, obligava a fer marrada i passar per l'escenari Pitchfork. Sota la pèrgola fotovoltaica, el líder del col·lectiu Odd Future aplegava un públic entusiasmada, participatiu i amb moltes ganes de ballar. El seu *look* de bon nen –shorts de color groc, samarreta blanca i gorra de visera– contrastava amb l'agressivitat del seu *flow* i d'uns *beats* digitals rocosos que queien com bombes enmig del paisatge de llums de colors fluor. Armats només amb un MacBook –els tocadiscos ja són història–, el trio format per dos MC i un DJ va omplir l'escenari amb balls i gesticulacions exagerades que no permetien que el xou decaigués en cap moment. No era moment de reflexionar sobre el missatge, sinó de gaudir de l'aspecte físic d'un espectacle molt ben tractat, amb poc rastre de Stevie Wonder –la seva gran inspiració–, però sí amb algunes veus femenines que, a mode de karaoke, amorosien de tant en tant el conjunt.

S'acostava l'hora més esperada per molts: l'expectació pel concert de The Black Keys era més que palpable. Una hora abans ja hi havia gent agafant lloc a les primeres files, un espai que aquest any està separat amb tanques de seguretat i l'accés del qual estava restringit durant el concert. El duo format per Dan Auerbach i Patrick Carney gaudeix d'un estatus privilegiat: hi ha molt

Dan Auerbach, guitarrista i cantant de The Black Keys, durant l'actuació de dijous al Fòrum.

MANOLO GARCÍA

Collage
El cartell de dijous va deixar una composició de sensacions diverses

pocs grups que combinin l'èxit massiu amb el respecte de la crítica. No obstant això, com es va veure en la seva actuació, els d'Ohio són dos grups en un. D'una banda, el duo de blues brut i greixós que gravava amb el segell Fat Possum. De l'altra, el que ha produït Danger Mouse, el dels Grammy i els discos de platí. Aquest últim, el del *groove* irresistible de *Lonely boy*, els aires disco de *Fever* i el pop eteri de *Weight of love*, semblava que era el que havien vingut a veure la majoria de seguidors. Va ser la versió de The Black Keys que va rebre els aplaudiments. Els altres, els més garatgers, van partir per diverses raons. Malgrat una perfecta execució i el reforç sobre l'escenari del baix i els teclats, el duo no és prou carismàtic per suplir la falta de ganxos melòdics d'aquesta part del repertori, una realització en vídeo poc lluïda –un problema per als que s'ho miraven de lluny– i un so

que, segons alguns espectadors situats als laterals, no era prou bo.

En aquella hora, alguns assistents ja acumulaven cansament i s'asseien a terra per veure començar el concert de James Blake. El britànic, amb un afinadíssim estil de *crooner* electrònic que ja ha creat escola –l'australià Chet Faker feia una cosa molt semblant moments abans en un altre escenari–, no semblava la proposta més engrescadora per a aquelles hores, en què ja es prioritza la festa. N'hi havia que preferien sotmetre's a la descàrrega de *drone metal* dels Sunn O))), vestits de monjos i mig a les fosques, i d'altres desfilaven cap als sons més amables dels Jungle. Els britànics van omplir l'escenari de l'amfiteatre fins a vessar, gràcies a un disco funk molt agraït després de tanta melancolia i foscor. A més, era la primera nit forta i convenia reservar forces per a l'endemà. ■

TRANSMÈDIA

Les grans cites de la cultura digital s'agrupen al Digital Juny

LAURA SERRA
BARCELONA

Fins a dotze cites –congressos, jornades, festivals o premis– s'agrupen a partir d'aquest any sota un nou paraigua, el Digital Juny. És una marca que concentra al llarg d'aquest mes iniciatives que ja se celebraven a Barcelona centrades en el món digital, la innovació i la tecnologia. L'objectiu és crear un marc de referència per articular el sector dins del país i alhora inventar un segell per vendre al món, de la mateixa manera que als anys 90 es va fer amb el disseny Barcelona. El referent és, als Estats Units, el festival South by Southwest, un certamen que engloba festivals de diferents disciplines i que tot sovint poden compartir públics. El Digital Juny, però, no és un festival, sinó que està pensat per a un públic professional i especialitzat.

El tret de sortida serà el mercat de projectes d'animació Cartoon 360. Sota aquest paraigua s'hi englobaran, per ordre: la fira de videoart Loop; el festival de cinema *online* Atlàntida Film Fest; la trobada de professionals dels efectes especials B'ARS; la jornada de reflexió èTIC; el congrés transmèdia paral·lel al festival musical del Sónar+D; la convenció Cine Europe, on es presenten noves tecnologies, productes i films; la fira del videojoc Gamelab, els premis *indies* Burguer Awards, i el laboratori de projectes Learn Do Share. Tots junts van sumar, l'any passat, 219.575 espectadors. En un futur es podria crear un abonament conjunt.

La conselleria de Cultura va crear l'àrea de videojocs i cultura digital el 2013 i l'any següent va crear el primer pla de Cultura Digital per millorar la competitivitat de les empreses del sector i arrossegar cap a les noves tecnologies els sectors tradicionals. L'àrea dedica 746.500 euros en ajudes als participants al Digital Juny i 2,5 milions més en forma de préstecs reintegrables per a empreses digitals. —

El conseller F. Mascarell provant les Oculus Rift. CONSELLERIA DE CULTURA

MÚSICA

La banda australiana, malgrat l'edat, segueix rockejant com sempre, i el públic l'hi va reconèixer. CRISTINA CALDERER

AC/DC oficien un ritual rocker d'alt voltatge a l'Estadi Olímpic

Els australians fan vibrar els més de 50.000 assistents amb un xou demolidor

Crònica

HUGO DE COMINGES
BARCELONA

Aconseguir entrar a l'Estadi Olímpic Lluís Companys de Barcelona va ser una autèntica odissea per als més de 50.000 espectadors que van esgotar les entrades poques hores després que es possessin a la venda, ja fa mesos. Si sumem el caos inherent a aquesta massa de gent amb les celebracions, a l'avinguda Maria Cristina, dels seguidors de l'Athletic de Bilbao, finalista de la Copa del Rei, podem dir, parafrasejant els australians, que l'accés a l'estadi va ser una autèntica "autopista a l'infern"...

Contundència i ritual

Els teloners, Vintage Trouble, tot i la seva bona actitud escènica, van passar sense pena ni glòria entre la massa de presents amb banyes de dimoni lluminoses (un negoci rodó, per cert). L'escenari no presentava gaires peculiaritats: un arc coronat per les banyes marca de la casa i una passarel·la no gaire profunda que s'endinsava a la pista.

Però la posada en escena va ser el menys important, perquè un concert d'AC/DC, que celebren 40 anys d'existència, és un ritual. I els rituals sempre es repeteixen. Si tenim en compte que dels membres fundadors del grup només en que-

da el guitarrista Angus Young, podríem arribar a creure que el so dels australians ha evolucionat. Una paraula que no existeix en el credo d'aquesta banda de *hard rock*. Tant és que, com els Rolling Stones, només toquin tres temes del seu últim àlbum, *Rock or burst*, com el que dona nom al disc, que va servir per engegar l'actuació amb unes projeccions del que semblava l'arribada de l'home a la Lluna... o al planeta AC/DC. La inconfusible gorra de Brian Johnson i el vestit vermell d'escolanet d'Angus Young són dues constants que donen sentit a l'espectacle.

Amb el segon tema de la nit, *Shoot to thrill*, es va certificar el bon estat de forma d'aquests venerables dinosaures, que ja tenien el públic banyut a la butxaca. El seu repertori està pensat per ser una autèntica

Retronants
Sembla que els integrants hagin signat un pacte amb el diable per sonar igual

feita. A un volum eixordador però sense perdre qualitat, els australians van anar repassant tots els seus èxits, que són molts, amb un clar desequilibri a favor dels primers anys de la seva carrera. En un discret segon pla, la base rítmica formada pel contundent bateria Chris Slade (que substituïx Phil Rudd pels seus problemes amb la justícia) i per l'efectiu baixista Cliff Williams donava suport a l'omnipresent guitarra d'Angus Young.

Un dels primers punts àlgids de la nit va ser una celebradíssima *Back in black* que feia preguntar-se si el grup havia signat un pacte amb el diable per continuar, a la seva edat, rockejant d'aquesta manera. Amb *Thunderstruck*, un altre *hit* inapel·lable, va continuar la comunió entre els presents a baix i a dalt de l'escenari. Com a part obligada del ritual, no van faltar canones, campana i bola gegants, i la inevitable pirotècnia. Previsible? Totalment. Però tan eficaç com sempre. Fins i tot un tema recent, *Rock'n'roll train*, del seu anterior elapè, *Black ice*, va sonar amb prou entitat per equiparar-lo als seus clàssics. I és que AC/DC són una màquina de fer himnes rockers, però també d'interpretar-los. Potser serà la seva última visita a la ciutat, però per la seva vitalitat no seria forassenyat tornar-los a veure d'aquí uns anys... exactament igual. —

CINEMA

“La pel·lícula està dedicada als catalans intel·ligents”

La seqüela d'“Ocho apellidos vascos”, que s'està rodant a Girona, aspira a millorar la primera part

JOSEP PASTELLS
LLAGOSTERA

“Serà una comèdia més elaborada, més perfeccionada i amb més presupost”. El conseller delegat de Mediaset España, Paolo Vasile, resumeix així els trets principals de la seqüela d'“Ocho apellidos vascos”, que encara no té títol oficial i que des de l'11 de maig s'està rodant en escenaris gironins. En una multitudinària roda de premsa celebrada a Can Llabí, una masia del segle XII situada a pocs quilòmetres de Llagostera, el director de la pel·lícula, Emilio Martínez-Lázaro, i sis dels protagonistes revelen ben pocs detalls d'una trama que transcorre majoritàriament a Catalunya, però sí que queda clar que el llistó està molt alt. “Ha de ser millor que la primera. Beethoven va fer nou simfonies i sempre havia de superar la precedent”, diu Vasile, que també té una opinió força elevada dels efectes de la primera part: “Ha il·luminat el panorama del cine espanyol i ha reconciliat dues parts d'Espanya”, afirma. Més sobri, Martínez-Lázaro admet que el “factor sorpresa” s'ha perdut: “Serà molt complicat repetir l'èxit del film precedent”.

Abans de sentir aquestes declaracions, la vuitantena de periodistes convocats al primer dia de rodatge a Can Llabí fan tornos per presenciar, des de les finestres laterals del primer pis, sobre l'escala i l'entrada, una seqüència que amb prou feines dura 15 segons que dona alguna pista de l'argument. El Pau (Berto Romero), amb barba postissa per fer de hipster, arriba a la masia on viu la seva àvia Roser (Rosa Maria Sardà)

acompanyat de l'Amaia (Clara Lago), el Rafa (Dani Rovira) i la Judith (Belén Cuesta). “Cuando veáis a la iaia lo vais a entender todo. Veréis lo contenta que se pone”, diu mentre el Rafa li comenta alguna cosa a l'Amaia i ella rondina. Després, ella puja corrent les escales i abraça efusivament el noi. En acabat, Mediaset reparteix una nota que contextualitza una mica l'escena: “Les alarmes d'en Koldo (Karra Elejalde) s'ence-

L'equip que forma part de la seqüela d'“Ocho apellidos vascos” a Can Llabí (Girona).

MEDIASET

nen quan s'assabenta que la seva filla Amaia, després de trencar amb el Rafa, s'ha enamorat del Pau. Davant aquest sacrilegi, creua la frontera d'Euskadi cap a Sevilla per convèncer el Rafa que han de viatjar a Catalunya per rescatar-la, al preu que sigui, dels braços del jove català i del seu entorn”.

Mentre esperen que els actors els atenguin, els periodistes s'agrupen a l'exterior del mas, situat al peu de les Gavarres. Té un jardí extens, amb plàtans i un pou de pedra. Més tard, condueixen el grup al capdell d'unes escales perquè doni un cop d'ull a la planta baixa, que és espaiosa, amb el terra de rajoles i cartells d'Anís del Mono a les parets. Ja a la roda de premsa, el director de la seqüela –els rumors i la claqueta apunten que es titularà *Nueve apellidos vascos*– insisteix: “No és la mateixa història però ara a Catalunya. El fet diferencial català té el seu espai. És una comèdia i esperem que ningú se senti ofès perquè no és la intenció”, assegura. “La pel·lícula està dedicada –segons Martínez-Lázaro– als catalans intel·ligents, que em sembla que són tots”. I afegeix: “La gent té molts menys prejudicis que els que sorgeixen de les primeres pàgines dels diaris”. —

Girona és la fi del món, i Berto Romero, un català de Cardona

J.P.
BARCELONA

Can Llabí de Llagostera, la plaça Jaume I de Monells –rebatejada com a plaça Pep Guardiola–, el castell de Vulpellac, la comissaria dels Mossos a Palafrugell i l'estació de tren i el Barri Vell de Girona són alguns dels escenaris de la seqüela d'“Ocho apellidos vascos”, que majoritàriament estarà ambientada a terres gironines. “Aquí als confins de Girona tenim la sensació de ser a la fi del món”, comenta el productor Gonzalo Salazar-Simpson (La Zona) abans d'aclarir que intentaran que tot quedi “tan bonic com sigui possible”. El director del film admet que després de dubtar entre situar la seqüela a Bilbao o a Catalunya s'han decantat per la segona opció. “L'actualitat també manava i el tema no podia estar més de moda. Hem triat Girona perquè és on hi ha un nucli catalanista més important, és el centre de la identitat catalana”, remarca Emilio Martínez-Lázaro.

A la roda de premsa, Dani Rovira esquivava una pregunta sobre la seva experiència al rodatge amb la colla castellera Minyons de Santa Cristina d'Aro dient que ha fet d'enganeta. Quan li pregunten com s'ho farà el seu personatge per reconquerir l'Amaia (Clara Lago, la seva parella a la vida real) respon: “És

Dani Rovira serà casteller dels Minyons de Santa Cristina. MEDIASET

molt espanyol, això de reconquerir”. Algú qüestiona que els catalans tinguin sentit de l'humor. “Esclar que en tenim, podem parlar en clau de comèdia de les coses més dramàtiques”, diu Rosa Maria Sardà. “Som un poble que posa un senyor fent de ventre al costat de Jesús al pessebre, amb això ja està tot dit”, intervé Berto Romero. “¿I tu per què parles d'això? La catalana sóc jo!”, li etziba Sardà. “I jo també. Sóc de Cardona!”, salta Romero. “Ai, perdona, no en tenia ni idea”, admet ella. —

COMPRA D'ENTRADES
www.tnc.cat

TEATRE NACIONAL DE CATALUNYA

SALA GRAN
FINS AL 28/06

L'HORT DE LES OLIVERES

UNA ÒPERA DE CATALUNYA

NARCÍS COMADIRA
Direcció: **Xavier Albertí**

SALA PETITA
FINS AL 14/06

INCERTA GLÒRIA

JOAN SALES
Adaptació i direcció: **Alex Rigola**

PATROCINADOR

PROTECTORS

Per què encara

◆◆◆◆◆ Jordi Nopca

La jornada acadèmica dedicada a Eugeni d'Ors (Barcelona, 1881 - Vilanova i la Geltrú, 1954) pot ser vista com un bon intent d'aproximar-se – i fins i tot de reivindicar – el llegat polièdric del filòsof i escriptor català, però també com una manera discreta de superar el tràmit.

Fa molts anys que pràcticament tot el que envolta D'Ors té una cara i una creu. Qui observi amb bons ulls la trobada veurà que a la publicació que l'acompanya, *Eugeni d'Ors. Potència i resistència*, hi han col·laborat una trentena d'investigadors amb aportacions d'interès. Qui busqui tres peus al gat recordarà que fa tres anys l'Arts Santa Mònica anunciava la preparació d'una mostra dedicada a l'autor de *La Ben Plantada*, en la línia de les que anteriorment havia dedicat a Quim Monzó i Joan Salvat-Papasseit. Però a diferència de l'ambiciosa exposició dedicada a Salvador Espriu al CCCB la tardor del 2013 o de la discreta mostra sobre Joan Teixidor al Museu d'Història de Catalunya – que es va poder veure simultàniament a la d'Espriu –, l'obra i la figura d'Eugeni d'Ors finalment no seran revisades en cap centre expositiu. Se n'havia d'ocupar Xavier Pla, coordinador de les jornades i del volum: "Vicenç Altaió m'havia encarregat el comissariat, però tot de cop ens vam quedar sense director del Santa Mònica i, encara que havíem dedicat esforços al projecte, a causa de les retallades va quedar escapçat. Si aquesta jornada ha sigut possible és gràcies a la insistència de Laura Borràs, directora de la Institució de les Lletres Catalanes".

D'Ors ja no és actual?

Un autor hàbil amb el llenguatge però amb alguna idea caducada

Un dels assagistes i professors que ha col·laborat a *Potència i resistència* és Joan Ramon Resina, cap del departament de literatura espanyola i catalana de la Universitat de Stanford. "Davant la degradació actual del català i les pretensions de rebaixar-ne l'exigència amb propostes simplificadores, D'Ors és un model d'exigència", explica des dels Estats Units. Resina va descobrir D'Ors a la primera meitat dels anys 80: li va agradar "l'habilitat amb el llenguatge" de les *Gloses*, publicades a *La Veu de Catalunya* entre el 1906 i el 1921 – hi ha una edició en curs del *Glosari* a càrrec de Quaderns Crema, de la qual han sortit set volums i en queden dos, encara sense data de publicació prevista –, i el va "impressionar l'abast de la seva cultura i el fet de detectar un pensament coherent darrere la dispersió temàtica de les gloses". El professor recorda que quan va parlar de D'Ors amb un "escriptor que dirigia la secció cultural d'un important di-

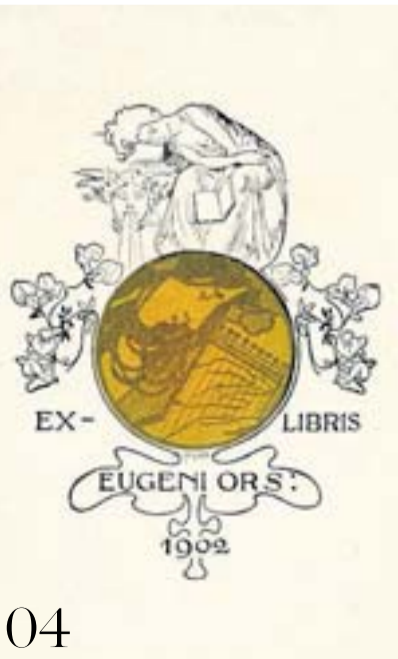
01

02

03

04

a

llegim

52-53

● Entrevista a David Cirici, autor d'«El lladre del Guernica» ● «Rebot», una traducció inèdita de Jean Giono

54-55

● Albert Pla Nualart analitza «El valencià de sempre», d'Eugeni S. Reig ● «Constel·lacions post-modernes», assaig brillant

Eugeni d'Ors no ha sortit del purgatori?

L'autor del 'Glosari' i 'La Ben Plantada' va passar de ser un dels grans impulsors del Noucentisme a convertir-se en un dels intel·lectuals més ben considerats del primer franquisme. Avui continua sent un autor incòmode. Aquest dijous s'ha celebrat una jornada sobre l'escriptor a l'Institut d'Estudis Catalans. En parlem amb cinc estudiosos del seu llegat

05

ari de Barcelona" li va respondre que el moment de l'escriptor havia passat: "les coses no anaven per aquí".

Si bé Resina considera que "l'estil d'Ors, que tampoc no era actual al moment d'entrar en escena el glosador, manté intactes les qualitats", hi ha idees que l'autor havia defensat -com la de nació i imperi- que no encaixen gens en el context català actual: "La nació és a hores d'ara un concepte tou, incapaç d'aplegar la majoria de la població en el ritual de llegir cada matí el diari, com deia Hegel, insinuant que es tractava o del mateix diari o de diaris circumscrits a la llengua i l'espai nacionals -diu-. En lloc de *diari*, posi canal de televisió i veurà per què la nació catalana és una entelèquia. I d'imperialisme català més val no parlar-ne, si no es vol caure en el ridícul més espantós".

El primer intel·lectual Quinze anys de feina en català (i al costat del catalanisme)

La trajectòria d'Eugeni d'Ors va ser meteòrica. Amb només 24 anys ja tenia la columna diària *Glosari a La Veu de Catalunya*, signada amb el pseudònim de Xènius. Des d'allà, va propagar idees com Noucentisme, mediterranisme, classicisme i civilitat. "Va ser el primer intel·lectual modern de Catalunya -assegura Xavier Pla-. Ocupa una esfera nova, el de l'intel·lectual compromès amb la societat, una tasca que havia començat a tenir Joan Maragall aquells mateixos anys, tot i que va morir prema-

01
CARICATURA
DE D'ORSA
'L'ESQUELLA
DE LA
TORRATXA'

02
A L'ESTUDI DE
LA CASA DE
LES PUNXES,
1916 REVISTA 'LA ESFERA'

03
AMB BOINA
FALANGISTA,
A PAMPLONA
REVISTA 'SAN JORGE'

04
EX-LIBRIS FET
PER
ALEXANDRE
DE RIQUER ILLC

05
AMB LA SEVA
ESPOSA,
L'ESCULTORA
MARIA PÉREZ-
PEIX ILLC

Cinc veus

Joan Ramon Resina
PROFESSOR UNIVERSITAT STANFORD

"L'estil de D'Ors, que tampoc no era actual al seu moment, manté intactes les qualitats"

Maximiliano Fuentes
PROFESSOR UNIVERSITAT DE GIRONA

"La defenestració de D'Ors va més enllà de les relacions difícils amb la Mancomunitat"

Cristina Masanés
ASSAGISTA

"Té intuïcions molt potents, però no té prou paciència per construir un sistema"

Antoni Martí Monterde
PROFESSOR UNIVERSITAT DE BARCELONA

"Cal una lectura menys marcada per les idees polítiques"

Xavier Pla
PROFESSOR UNIVERSITAT DE GIRONA

"Hi ha un caràcter contradictori i desconcertant del personatge"

turament el 1911". El mateix any de la desaparició del poeta, D'Ors era nomenat secretari general de l'Institut d'Estudis Catalans. El 1915 va fundar l'Escola de Bibliotecàries i el 1917 es va convertir en el màxim responsable d'Instrucció Pública de la Mancomunitat de Catalunya. Paral·lelament, Eugeni d'Ors s'havia consolidat com a autor gràcies a *La Ben Plantada* (1911), *Gualba, la de mil veus* (1915) i *Ocnografia del tedi* (1918), totes "obres d'alta ambició literària", segons Pla.

La caiguda

El llarg camí que desemboca al falangisme

El 1920, però, les coses van començar a canviar. En parla Maximiliano Fuentes, professor d'història contemporània de la Universitat de Girona. "La defenestració de D'Ors va anar més enllà de les relacions difícils amb la Mancomunitat durant el govern de Puig i Cadafalch -comenta-. Hi havia una part d'ego, però també hi havia el rerefons del final de la Primera Guerra Mundial, el pistolisme i el creixement del sindicalisme, al qual D'Ors es va acostar". L'escriptor va deixar la direcció d'Instrucció Pública per problemes amb el pressupost de la biblioteca pública de Canet de Mar. "Els intel·lectuals que es van incorporar al projecte de la Mancomunitat tenien la llibertat limitada -recorda Fuentes-. En D'Ors hi ha uns anys d'impàs, en què ell és crític amb el «catalanisme provincià», però quan comença la dictadura de Primo de Rivera hi dona suport i, per tant, també a la repressió que això representa per al català".

Resina completa la història: "Després vingueren l'exacerbació d'aquesta conversió a l'espanyolisme amb la seva entrada a Falange Española i el paper que va jugar a la postguerra: entrada a Barcelona en uniforme de Falange amb les tropes del general Yagüe, els gestos hispanocèntrics com ara introduir *El Quixot* com a text sagrat a la cerimònia de jurament dels càrrecs franquistes, i les provocacions, com declarar el català llengua indigna per a la cultura a la primera conferència que va fer a Catalunya durant la postguerra". Xavier Pla remarca els contrastos del pensament de D'Ors: "Que un dels principals teòrics del catalanisme polític acabés sent un dels ideòlegs del falangisme és un trauma important. Que el defensor del classicisme acabi escrivint sobre el Barroc també sorprèn. Hi ha un

caràcter contradictori i desconcertant del personatge. Això, intel·lectualment, m'interessa".

Rellegir l'autor

El projecte de recuperar una obra amb moltes cares

Antoni Martí Monterde, professor de literatura comparada a la Universitat de Barcelona, recorda, en un dels textos del volum *Potència i resistència*, "la dimensió internacional, europea" de la curiositat de l'autor. "Ara estem en bones condicions de rellegir Pla, D'Ors, Sales, Fuster i Estelrich, entre d'altres -explica-. Hi ha una generació d'investigadors amb una formació més europea, entre els quals hi ha Joan Ramon Resina, Xavier Pla, Sílvia Coll-Vinent, Antoni Furió i Jaume Pérez Montaner. Cal una lectura menys marcada per les idees polítiques, encara que això no vulgui dir que hagi de ser despolititzada o desideologitzada".

Va ser Jaume Vallcorba (1948-2014) qui va tirar endavant l'obra completa catalana de D'Ors des de Quaderns Crema. Va començar el 1987 amb *La vall de Josafat*, i des de llavors n'han sortit catorze volums més, primer a cura de Josep Murgades, i més endavant de Xavier Pla. També a Quaderns Crema va aparèixer l'assaig *Lídia de Cadaqués* el 2001, escrit per Cristina Masanés. "Jo no sóc estudiosa de D'Ors, però em va interessar molt el personatge delirant de la Lídia de Cadaqués i vaig acabar anant a parar a ell -recorda-. El joc literari que es va establir entre ells és sorprenent. La Lídia Noguera, peixatera de Cadaqués, va conèixer Eugeni Ors el 1904 (quan encara no es feia dir D'Ors), i més endavant va llegir *La Ben Plantada*. Es va sentir identificada amb el personatge de Teresa i assegura que s'hi va convertir. És una construcció psicopatològica. Molts anys després, quan ella ja era morta, Eugeni d'Ors la va convertir en la quarta Oceànida, Lídia de Cadaqués, que està als antípodes de la dona real".

L'autor va morir el 1954, mentre corregia les galeres del llibre *La verdadera historia de Lidia de Cadaqués*. "D'Ors em crida l'atenció com a filòsof -diu Masanés-. Té intuïcions molt potents, però no té prou paciència per construir un sistema". Pla recorda que, en el món d'avui, D'Ors "ho té tot per no agradar: arriba a reivindicar l'antipatia com a forma d'empatia". Encara no ha arribat el moment de tornar-lo a veure amb simpatia, segurament. ♦

arallegim

ELS LLIBRES
I LES COSESIGNASI
ARAGAYLa cara menys
coneguda de
Hollywood

Alfred Hayes (1911-1985) va fer una mica de tot: guionista, novel·lista, poeta, periodista... Nascut a Anglaterra i novaiorquès des dels 3 anys, també va viure un temps a Itàlia, on va anar a parar amb l'exèrcit nord-americà. En la postguerra s'hi va quedar i va col·laborar amb els cineastes neorealistes De Sica (*El lladre de bicicletes*) i Rossellini (*Paisà*). Als EUA ho va fer amb Fritz Lang i Fred Zinnemann. Conegut sobretot pel poema *Joe Hill*, dedicat a un sindicalista assassinat, musicat per Earl Robinson i cantant, entre d'altres, per Joan Baez, també és autor de diverses novel·les: ara ens arriba *Una cara coneguda* (Ed. 62) en traducció d'Albert Torrescasana.

El protagonista de la novel·la és un guionista de Nova York que, quan necessita diners, deixa la família uns mesos i s'instal·la a Los Angeles a escriure per a Hollywood. És com el Meursault de Camus, indiferent, observador, indolent, un estrany en la seva pròpia vida. Viu sol en un pis llogat a una divorciada que ha fugit a Europa. El fracàs d'ella també podria ser el seu. Sense proposar-s'ho, en una festa vora el mar amb un grup de persones "que no eren ben bé desconegudes ni ben bé amigues", es veu empès a salvar una noia borratxa que s'està a punt d'ofegar. Una noia que vol ser actriu, vol ser famosa o, si més no, convertir-se en una cara coneguda.

GETTY

AL LLIBRE 'UNA CARA
CONEGUDA', D'ALFRED
HAYES, ESTIMAR ÉS
MOLT AVORRIT, I
ALHORA ÉS UN ABISME

El llibre és un retrat sinistre i poètic de l'altra cara del Hollywood glamurós: "La ciutat era plena de persones que, estirades al llit, pensaven amb un fervor intens, inescotable i gairebé abrandat, a fer-se famoses, si encara no ho eren, o a fer-se més famoses si ja ho eren; o a fer-se riques si encara no ho eren, o més riques si ja ho eren; o a ser poderoses si enca-

ra no ho eren, o més poderoses si ja ho eren". La soledat, la mediocritat, la indefensió es condensaven en "el somriure una mica lèndid, una mica complicat" de la noia.

Una cara coneguda no us farà somriure ni plorar. Se us filtrarà, això sí, el profund malestar d'unes vides que són com un diamant fals. L'amor, a les mans dels protagonistes de Hayes, adopta una densitat poruga, cruel i desesperançada: "Estimar és molt avorrit". I alhora és un abisme. El dia que es fan el primer petó, la terra tremola sota els seus peus. Un mal auguri que ens acompanya fins al final d'una lectura absorbent en què fragilitat i fatalisme van de bracet. ♦♦

UN TAST
DE CATALÀALBERT PLA
NUALART¿Podem dir "la Colau"
quan no diríem "el Trias"?

El vertiginós ascens d'Ada Colau ha agafat algunes veus i plomes públiques amb el pas canviat: estaven tan avesades a menystenir-la que ara els costa trobar el to. Xavier Bosch se'n feia ahir ressò a la contra de l'ARA en un article que presentava una curiosa asimetria: al títol li deia "la Colau" i a dins "Colau". Diria que en el seu cas el "la" del títol era irònic.

En llengua oral l'ús de l'article personal ja presenta una casuística dialectal força complexa. En gironí diuen l'Albert i la Maria però en Xavier (el Xavier, *sona* xava). Més cap a Barcelona, *en* i *el* alternen. A la Terra Alta, diuen l'Albert i la Maria però Xavier. I de Tortosa en avall l'article desapareix. A les Balears, en canvi, mantenen les formes n'Albert, na Maria i en Xavier.

Però és en l'àmbit dels registres que la cosa es complica. L'article personal no comporta mai -com passa en castellà- un matís despectiu però sí un cert grau de familiaritat, de proximitat. Això fa que es tendeixi a usar poc amb els cognoms, si bé un cognom no sempre implica distància i el to del text -irònic o humorístic- pot justificar l'article.

Allà on, per algun d'aquests motius, diríem el Trias (o en Trias), és lògic i lícit que diguem la Colau.

L'ARTICLE PERSONAL
CATALÀ NO ÉS MAI
DESPECTIU PERÒ
COMPORTA UN CERT
GRAU DE FAMILIARITAT

Per contra, on mai diríem el Trias dir la Colau pot ser vist com una franquesa extemporània, tot i que l'avalí un ús arrelat. (Són ben pocs els que algun cop no han alternat Carreras o Aragay amb la Caballé.)

Es pot arribar a argüir que, igual que la marca de masculí no és de vegades un sufix sinó l'absència de sufix, un cognom -que no té marca de gènere- només ha de dur l'article *la* quan és de dona, perquè l'absència d'article ja ens diu que és d'home.

Però és un argument que no s'aguanta. ¿Troblem "la Clinton" en títols d'articles informatius? Molt rarament, i això que ja no pot ser més ambigu. Per tant, fem servir "la Colau" si el to d'un text ens ho demana, però en un d'estrictament informatiu quedem amb "Colau" o "Ada Colau". ♦♦

ELS MÉS VENUTS

CATALÀ

FICCIÓ

[1] Algú com tu

XAVIER BOSCH

Planeta

350 pàgines i 21,50 €

NO-FICCIÓ

[1] És l'hora dels adéus?

XAVIER SALA I MARTÍN

Rosa dels Vents

224 pàgines i 16,90 € 1/38

[2] Un any i mig

SÍLVIA SOLER

Columna

352 pàgines i 20,50 €

[2] Les ulleres de la...

RAFAEL SANTANDREU

Rosa dels Vents

320 pàgines i 15,90 € 2/62

[3] El món blau

ALBERT ESPINOSA

Rosa dels Vents

216 pàgines i 15,95 €

[3] Una nena catalana...

MERCÈ SANZ CASTELLS

Claret

120 pàgines i 12,50 € 3/5

[4] El domador de lleons

CAMILLA LÄCKBERG

Amsterdam

400 pàgines i 19,90 €

[4] Destrossa aquest...

KERI SMITH

Columna

224 pàgines i 9,95 € 5/6

[5] També això passarà

MILENA BUSQUETS

Amsterdam

170 pàgines i 16,90 €

[5] Economia sense...

IANIS VAROUFAKIS

Fanbooks

192 pàgines i 14,90 € -/3

CASTELLÀ

FICCIÓ

[1] Sumisión

MICHEL HOUELLEBECQ

Anagrama

288 pàgines i 19,90 €

NO-FICCIÓ

[1] Final de partida

ANA ROMERO

La Esfera de los Libros

352 pàgines i 22,90 € 3/5

[2] La Templanza

MARÍA DUEÑAS

Planeta

530 pàgines i 21,90 €

[2] De lo peor, lo mejor

AURONPLAY

Martínez Roca

160 pàgines i 9,95 € 2/12

[3] El domador de leones

CAMILLA LÄCKBERG

Maeva

400 pàgines i 20 €

[3] Destroza este diario

KERI SMITH

Paidós

224 pàgines i 9,95 € 4/101

[4] El mundo azul

ALBERT ESPINOSA

Plaza & Janés

208 pàgines i 15,90 €

[4] El arte de no...

RAFAEL SANTANDREU

Paidós

272 pàgines i 15 € 9/117

[5] Blitz

DAVID TRUEBA

Anagrama

168 pàgines i 16,90 €

[5] Lo difícil es...

IÑAKI REKARTE

Península

384 pàgines i 18,90 € 1/3

Rànquing setmanal del Baròmetre de la Comunicació i la Cultura
Posició setmana anterior / Setmanes en el mercat

Això no hi ha qui ho entengui

Persones que no volen ser res, escoles on no s'aprèn gaire i coses que no s'entenen gens

Vet aquí un nen que tenia clar què (no) volia ser de gran

En Quim és un nen que de gran no vol ser res. Campa al seu aire i no deixa que ningú li organitzi la vida. Quan acaba l'escola secundària, continua amb la mateixa ambició: "No vull fer res perquè no vull ser res". Els pares estan amoïnats per l'absència d'objectius del seu fill. Fins que troben la solució en forma d'uns caríssims estudis de No Fer Res en una escola siberiana. "No facis absolutament res, em sents?, que per això t'hi enviem, a Sibèria!", li diuen els familiars que l'acomien a l'aeroport.

Quim, el nen que no volia ser res és un llibre de David Nel·lo, amb il·lustracions de Jordi Vila Delclòs, publicat per Arcàdia dins la col·lecció de literatura infantil *La meva arcàdia*. És un cant a la llibertat de decidir, a seure al volant del propi futur, a ser un mateix per damunt de tot, a no abaratir els somnis.

La formació ideal per arribar a ser uns zeros a l'esquerra

L'Escola de No Fer Res recreada per David Nel·lo recorda molt l'Institut Benjamenta descrit pel suís Robert Walser a la novel·la *Jakob von Gun-*

ten (Quaderns Crema, 1999). "Aquí s'aprèn molt poc, falta personal docent i nosaltres, els nois de l'Institut Benjamenta, mai arribarem a ser res, és a dir que el dia de demà serem tots gent molt modesta i subordinada", llegim a l'arrencada del llibre, escrit a Berlín el 1909. A l'Institut Benjamenta es limiten a inculcar als alumnes paciència i obediència, dues qualitats ideals per arribar a ser uns perfectes zeros a l'esquerra. Jakob, *alter ego* de Walser, és l'alumne que relata en forma de monòleg interior el dia a dia en aquest institut, un dia a dia que esdevé un camí de renúncia personal.

Sí, en efecte: jo també vaig arribar a l'obra de Walser gràcies a Enrique Vila-Matas, que el cita constantment, l'inclou a la nòmina d'autors Bartleby i el té, crec, entre els seus herois morals. El primer cop que Vila-Matas va llegir *Jakob von Gunten*, n'hi va quedar gravada una frase que repeteix sovint: "Aquí venim a aprendre, però no aprenem res". Una metàfora devastadora.

Jakob (o Robert Walser, que va estudiar en una escola de criats similar a la que retrata) sospira per no ser ningú, per passar desapercebut, per ser insignificant de portes enfora. La influència d'aquesta novel·la en la literatura del segle XX no és menyspreable: l'obra de Walser va captivar Kafka. El 2009 Toni Casares en va fer una adaptació teatral titulada *Aquí s'aprèn poca cosa*.

Per què ens fascinen els llibres i pel·lícules que no entenem?

Escriu Enrique Vila-Matas en un article a *El País* que "la fascinació que tenim per fragments intel·ligibles de llibres i pel·lícules potser prové de la sospita que diuen la veritat sobre el que serà el nostre somni etern". Confessa que ell se sent atret per allò que no entén: "Si ho entenc, ho abandono corrents". Diu que la primavera del 1963 anava cada tarda al cine Savoy a veure una mateixa pel·lícula d'Alain Resnais, amb el risc que en algun moment pogués arribar a entendre-la. Per sort, va guanyar la foscor: "Vint cops la vaig veure i vint cops no la vaig entendre".

M'empasso dos cops, no pas vint, la magnífica entrevista que va fer la periodista Anna Guitart a Michel Houellebecq al nou programa *Tria 33*. L'autor francès sosté que els escriptors no han de ser gaire ambiciosos intel·lectualment i que no han d'aspirar a entendre les raons d'allò que expliquen. "Si vols comprendre les coses abans de parlar-ne, no en parlaràs -raona Houellebecq-. Has d'acceptar parlar de coses que no entens i que no saps per què passen. Jo sóc un observador, sóc aquí per descriure el que passa. Saber-ne el perquè és la feina d'uns altres".

Aquest és el més gran poeta del romanticisme alemany, encara que hagi estat poc divulgat a Catalunya: Riba va fer versions excel·lents d'una tria de poemes seus, i altres traductors, com Manuel Carbone, han donat a la llengua catalana els seus *Himnes*, les *Elegies*, *L'arxipèlag* i altres coses. Però no és un poeta fàcil, i ja sabem que Catalunya sempre ha preuat la poesia d'arrels populars, ja sigui pel tema o per les formes estròfiques triades.

Avui volem parlar dels inicis de la carrera literària de Hölderlin. Un dia de l'any 1794 aquest poeta del regne de Suàbia va passar a veure el seu amic i mentor Friedrich Schiller, a Weimar, on també residia el tan celebrat, des de feia temps, Johann Wolfgang von Goethe. Hölderlin acabava de publicar a la revista *Thalia* un esbós del que després seria la seva única novel·la, *Hiperió o l'eremita a Grècia* (té dues traduccions al català), i ho comentava amb l'editor de la revista, el mateix Schiller, que n'estava satisfet.

Amb aquestes, va presentar-se un home corpulent i molt segur de si mateix, al qual Schiller va atansar la revista sense dir-li que l'autor d'aquell esbós de novel·la era el jove que es trobava en aquella mateixa habitació. L'home apersonat i soberb va donar un cop d'ull a aquelles pàgines -cosa de mig minut- i va llançar despectivament la revista damunt una taula, com volent dir: "Això no val res". Ja sabem fins a quin punt pot afectar una persona jove sentir-se menyspreat quan comença una carrera literària.

Però la cosa no va acabar aquí. El pitjor va ser que aquell home se'n va anar, després Höl-

derlin també es va acomiadar de Schiller, i va fer cap a una de les tavernes en què, com era tradicional a l'època, es reunien els estudiants d'una o altra facultat. Llavors, en preguntar-li al poeta on havia passat la tarda, aquest va dir que havia anat a visitar Schiller. "Home! -van dir-li els seus companys d'estudis- Però si aquesta tarda també ha passat a veure'l el gran Goethe!"

Hölderlin no va saber quina cara posar. Però el fet és que aquell dia va començar la seva carrera d'escriptor solitari i de poeta gens preocupat per una fama que Goethe, en un dir Jesús, li havia manllevat per uns quants decennis. L'any 1806 Hölderlin va perdre el seny -sense que això fos culpa de Goethe- i va morir molt més tard, el 1843, sense escriure gairebé res més. Però enmig de la seva follia sempre va sentir-se gombodat per aquella publicació que el gran, el majestuós, Goethe havia menyspreat tants anys abans.

David Cirici

Novel·lista

Des que l'any 2011 va guanyar el Prudenci Bertrana amb 'I el món gira' (Columna), David Cirici ha escrit diversos llibres infantils i juvenils mentre preparava el retorn a la novel·la per a adults. Ja el tenim aquí: és el 'El lladre del Guernica' (Proa)

PERE TORDERA

“L’art ha deixat de ser el centre de la cultura”

◆◆◆◆◆ Antoni Ribas Tur

David Cirici va conèixer Joan Miró quan era un nen: va visitar amb el seu pare, el crític d'art Alexandre Cirici Pellicer, la retrospectiva de l'artista a l'Hospital de la Santa Creu i el van saludar. A *El lladre del Guernica*, el mural gegantí que Miró va fer per al pavelló espanyol de l'Exposició Universal del 1937 i el quadre de Picasso tornen a compartir protagonisme. La desaparició de l'un i l'intent de robatori de l'altre li serveixen per construir una història formada per moltes trames entrelaçades i amb tocs de novel·la negra, que en el fons parla més de la vida i les vicissituds dels personatges que d'art: “Tots els personatges tenen, d'alguna manera, una gran ferida, busquen saber qui són i ubicar-se, saber el que tenen d'autèntic -diu-. La nostra vida és això, aconseguir ser nosaltres mateixos, aconseguir ser autèntics”.

Els falsaris sembla que el persegueixin: a la seva novel·la anterior

hi apareix el cas Millet i en aquesta s'endinsa al món de les falsificacions d'obres d'art.

Potser la impostura, la diferència entre l'autenticitat i la falsedat, l'engany... tot això em sedueix. Segurament la falsedat és un tema que em deu preocupar força. M'agrada molt Orson Welles, que té moltes pel·lícules que tracten sobre la impostura i la falsedat. Fins i tot va fer una pel·lícula sobre un falsificador [*F for fake*] i abans havia fet de Falstaff a *Campanades a mitjanit*, que és el mateix. Però crec que això és la part exterior de la novel·la, és una estratègia: crec que he fet una trama d'investigació, semipoliciàca, per explicar dues històries d'amor, dues maneres d'entendre les relacions.

Els falsificadors solen ser presentats com personatges que tenen un talent innat per imitar d'una manera extraordinària l'estil d'un

“A LA MANERA DE WOODY ALLEN VOLIA FICAR-ME EN UNA ALTRA ÈPOCA”

pintor determinat. En canvi, la falsificadora que apareix a la novel·la es vol reencarnar en l'artista. A més, aquesta és la trama que més sacseja l'afany de versemblança de tota la novel·la.

M'agradava fer aquest joc, a la manera de Woody Allen, de ficar-me en una altra època. Però això també forma part del que fan els novel·listes: escriure un llibre és també fer aquesta immersió. Dius que una de les trames sacseja la versemblança. I la resta? Totes les novel·les són mentida.

La novel·la té una part històrica, sobre l'intent de robatori del *Guernica* al pavelló espanyol de l'Exposició Universal del 1937. ¿S'ha hagut de documentar molt per escriure-ho?

M'he documentat poc. M'agrada més tirar del que intueixo que d'una documentació exhaustiva. Per començar, de documentació

sobre la relació entre Joan Miró i Pablo Picasso, i els diàlegs que poguessin tenir, no n'he trobat enlloc. Sobre la manera de pensar de cadascun, sí, perquè el meu pare me'n parlava sovint, tot i que jo era força petit. Sobre la relació de Picasso i Miró, també. Tinc una noció que la competència entre ells existia i que Miró era un gran admirador de Picasso. Se sentia una mica deixeble seu, però a la vegada també pensava moltes vegades que l'havia superat, que havia inventat l'art abstracte, que tenia una cosa genial que Picasso no tenia. D'això es tradueix que el *Guernica* és una obra força convencional. Sense carregar-me'l, perquè és l'obra més famosa del món i estaria mal vist fer-ho, crec que la novel·la fa entendre que a *El segador* de Miró hi ha una tensió artística superior i més avançada. És una pura ficció que respecta la història de l'època.

Cap dels personatges del món de l'art que apareixen a la novel·la -una artista, una galerista i un professor universitari- són gaire íntegres. També hi un contrast entre l'art degenerat dels nazis i l'art actual, en què podria semblar que tot està permès. ¿Ha volgut posar el dit a la nafra dels excessos del món de l'art contemporani?

En parlo amb el mateix sentit que tota la novel·la: distingir el que és autèntic i el que és fals. Hi ha un moment en què perdem la diferència entre una cosa i l'altra. Per exemple, el que hi pot haver d'autèntic en l'obra de Damien Hirst, a qui li pinten els quadres, té uns límits molt estrets. Ara l'art ha deixat de ser el centre de la cultura. Aleshores, si l'art contemporani és autèntic, o no, no és un debat que em preocupi gaire. Però si volia dir alguna cosa amb aquesta novel·la és que l'autenticitat de Miró i el seu sentit de fer el que li dóna la gana, aquesta cosa una mica pagesa, s'ha perdut en l'art. Miró és l'últim gran pintor que fa realment el que sent.

A la novel·la, Picasso i Miró dialoguen sobre què suposa haver de fer una pintura per encàrrec. Què pensa del fet que alguns artistes treballin per als poders públics?

Aquest punt no se situa al centre de la novel·la, però sí que el *Guernica* respon a un encàrrec i, en canvi, penso que Miró se'n va sortir força més bé, va fer una obra lliure, tot i que també n'hi van encarregar. Els artistes moderns estan tot el dia fent encàrrecs: Barceló té molt de valor, però sense l'encàrrec oficial de la Catedral de Mallorca i la cúpula de les Nacions Unides, on va actuar amb certa prudència perquè li van encarregar i costava molts diners, no seria el mateix.◆◆

**EL LLIBRE
DE LA SETMANA**

PERFIL

CONEGUT PEL GRAN PÚBLIC GRÀCIES A LA 'NOUVELLE' 'L'HOMME QUE PLANTAVA ARBRES', QUE VIENA VA RECUPERAR EL 2008, EL FRANCÈS JEAN GIONO VA ESCRIURE TAMBÉ LLIBRES COM 'REBROT', FINS ARA INÈDIT EN CATALÀ

Amb l'ajuda de la vida: "Rebrot", de Jean Giono

PERE ANTONI PONS

En l'època de les histriòniques xarxes socials, del bombardeig audiovisual *non-stop*, del barroquisme sentimental i de la *modernitis* en totes les variants, expressions i esferes, una novel·la com *Rebrot*, de Jean Giono (Manosque, 1895-1970), pot semblar gairebé extraterrestre. Per l'atemporalitat premoderna dels escenaris i les accions; per la ruda conformitat amb què els personatges tiren endavant amb les seves vides, i per un estil de prosa net i clar que fa pensar en un pintor impressionista que s'hagués proposat de retornar a la puresa essencial dels seus precedents rupestres. Quin extraterrestre més fascinant.

Publicada originàriament el 1930, *Rebrot* és la història d'un triple renaixement: el d'un home, el d'una terra i el d'un poble, Aubignane, a l'Alta Provença, abandonat per tots els seus antics habitants excepte dos, el Panturle, un caçador vigorós i amargat per la solitud, i la vella Mamèche, que

va quedar mig trastornada després de perdre el seu marit i el seu fill petit. Ambientada en una època indeterminada, que tant podria ser el mateix 1930 com un segle abans, la novel·la converteix en literatura els cicles immutables de la vida i la simbiosi sovint esquerpa en què conviuen, en el passat i als entorns rurals, els humans i la naturalesa. Tot i que la visió de la naturalesa i de la vida al camp que presenta *Rebrot* no és exactament idealitzada, sí que és d'un realisme que vibra amb ressonàncies mítiques, als antípodes del tremendisme brutalitzat d'un Zola. En aquest sentit pot llegir-se com una proclama literària l'anècdota que un personatge conta sobre un professor que, pagat pel govern, va voler cultivar un camp amb tècniques apreses als llibres i, a la fi, el va deixar fet un desert. El món rural de Giono es percep íntimament vivencialitzat, si bé és cert que mentre escrivia *Rebrot* llegia amb passió Homer i Virgili, i això també es nota.

Home i natura, inseparables

Per expressar l'harmonia, en ocasions fraternal i en ocasions agressiva, entre els humans i la naturalesa, Giono recorre contínuament al recurs de les comparacions: "un puny negre i molsut com un codony gelat", un cor "tou com una figa", un cos que "bull com si fos vi novell"... Podria posar-ne un centenar més, d'exemples, i no tots serien tan càlids i amables. Quan parla d'una "cara magra i rovellada com un vell ferro de destrat", per exemple, remet als quadres més terribles de Van Gogh, aquells en què surten uns pagesos tan pobres i explotats que ja tenen els rostres i les mans amb forma i color de tubercle. La descripció física amb què és presentat el protagonista, el

REBROT
JEAN GIONO
EDICIONS DE 1984
TRADUCCIÓ DE
MIA TARRADAS
158 PÀG. / 16 €

Panturle – "és un arbre, la camisa li penja esquinçada com una escorça" –, demostra que no hi ha una separació entre l'home i la naturalesa, que l'un i l'altre són part indissociable d'una mateixa realitat difícil però ordenada i completa. Un altre tipus de comparació freqüent, igualment concebuda per reforçar aquesta idea central de simbiosi, és la que vincula el paisatge amb els elements més quotidians i domèstics: la nit és "espessa com una sopa de pèsols", "una petita boirina dorm sobre els arbres com una capa de llet al fons d'un perol"... La idea és clara: tot el món és una llar.

Tot i la preeminència poetitzant de la natura, seria un error pensar que *Rebrot* és literatura paisatgística o que els personatges que hi surten estan deshumanitzats. Ben al contrari. Gràcies a un argument senzill però preciós –un home viu amargat per la solitud i pel desfici d'un desig sexual no satisfet fins que un dia té un accident i, quan està a punt de morir, una dona, providencial, el salva en tots els sentits–, Giono construeix un relat que batega amb tot de passions humanes, poderoses i genuïnes. Fins i tot en el cas de la vella Mamèche, víctima de dos episodis molt dramàtics, una noblesa primigènia guia el seu caràcter, de la mateixa manera que els grans cicles de la vida estan regits per "la bona voluntat".

Escrita amb una prosa expressiva, suau i musical però plena de força, *Rebrot* és un cant a la reconciliació existencial, un elogi a la plenitud de les coses més pròximes, a la conformitat sàvia amb què cal valorar el que es té: els dies que passen, l'amor per a una dona contenta, el fill que aviat arribarà, la bellesa subtil de cada dia... La vida. ♦♦

"GRÀCIES A UN ARGUMENT SENZILL PERÒ PRECIÓS, GIONO CONSTRUEIX UN RELAT QUE BATEGA AMB TOT DE PASSIONS HUMANES PODEROSSES I GENUÏNES"

GETTY

La "brillantor i ardència" de Maragall i Casasses

JORDI NOPCA

Tot un llibre que comenta un poema de 51 versos. I, per complicar-ho una mica més, fer-ho "de cinc amb cinc síl·labes i cesura al mig, / pla el primer 'mistiqui i el segon agut". Aquest és el repte que es proposa Enric Casasses, reprenent i desplegant la conferència "dada a can Maragall el 26 de novembre del 2009". *Intent de comentar-hi el poema d'en Joan Maragall 'Soleiada'* (Vitel·la, 2014) és un llibre doblement enlluernador perquè els versos de Casasses es deixen empeltar de la força fulgent ("prenyada de llum") del text maragallià, que va ser publicat per primera vegada a la revista *Pèl & Ploma* el 13 de gener del 1900, i posteriorment

inclòs, amb "pocs però bons canvis", a *Les disperses*, llibre del 1904. En l'anàlisi de Casasses hi ha quatre fonts explícites que treuen el cap en passatges del text. La primera és el retrat que Josep Pla fa del poeta a *Tres biografies*, "diu que el gran misteri amb en Maragall / en les poesies, és el seu estat / d'ànim en escriure-les, que aquí rau la clau, / diu en Pla, *de tota poesia*". La segona, Josep Palau i Fabre, que en un dels assajos de *Quaders de l'alquimista* afirma que *Soleiada* "presenta el punt àlgid de la tensió / maragalliana entre cristianisme i paganisme". Per a Àngel Carmona, Maragall escriu "tal com l'infanta

qui se li revela de sobte aquest misteri terrible i fascinant de la vida", i Casasses precisa que "en la paraula d'infant és on tot / reposa i culmina: infant, no innocent: / en estat de gràcia, que és prou diferent, / és més d'atrevir-se". Finalment, de Víctor Català recorda la resposta per carta que li envia amb el poema *Les roses francesques*. I Casasses relliga la pulsió de l'obra d'un i altre en dos versos: "Tots dos patien per la llibertat / com les passa magres bé que mai no mor". Un estat d'ànim que ens fa ser "amics de l'estrany", la tensió religiosa del mite que exposa *Soleiada*, la paraula d'infant amb què

INTENT DE COMENTAR-HI EL POEMA...
ENRIC CASASSES
EDICIONS VITELLA
68 PÀG. / 13 €

el vehicula i la llibertat que impregna i reivindica Maragall són quatre dels eixos que el lector recorre, meravellat, de bracet amb Enric Casasses, que continua en un estat creatiu pletòric poc després de *T'hi sé* (Edicions de 1984, 2013), *A la panxa del poema en prosa...* (Tria, 2013) i *Diari d'Escània i Univers endins* (Empúries, 2013).

Soleiada explica com una donzella que tenia "els disset anys d'amor" queda prenyada pel sol, "l'astre de foc i ambre", i es dedica a "rodar per l'encontrada" cantant una cançó que acaba "tota jo só claror contra claror" fins que dona a llum "un nin" que diu: "Jo vinc per acostar el cel a la terra..." Els dos textos, el de Joan Maragall i el d'Enric Casasses, són imprescindibles. Brillants i ardents. ♦♦

GETTY IMAGES

La passió de salvar els mots i retornar el nom de cada cosa

ALBERT
PLA
NUALART

Eugeni S. Reig potser és la persona que avui treballa amb més passió, honestat i altruisme perquè el valencià –entenen *valencià* com un dels noms del català– no es dilueixi en el que Salvador Espriu anomenava, irònicament, “l’aiguabarreig de les civilitzacions superiors”. Reig no para i va acumulant material. Per això els seus llibres es van fent gruixuts, com ho és aquest: la reedició més actualitzada del que el va donar a conèixer el 1999, *Valencià en perill d’extinció*.

Reig va néixer a Alcoi el 1942 i des de sempre ha sigut un col·leccionista de paraules i frases, però no es va convertir en una màquina

de divulgar la llengua –ara ho fa setmanalment al butlletí digital InfoMigjorn– fins que va trobar el temps i la motivació per anar més enllà. El primer el va obtenir gràcies a una oportuna prejubilació com a enginyer de Telefónica; i la segona va néixer de constatar que els joves del seu entorn parlen un valencià empobrit i castellanitzat, que ja té ben poc a veure amb aquella llengua rica i genuïna que ell va mamar.

Claredat expositiva modèlica

Això el va empènyer a convertir el material arreplegat en un valuós diccionari complementari, que té la versió més reeixida i definitiva en les més de 2.000 entrades d’aquest *El valencià de sempre* que ara publica Bromera. Complementari vol dir

que conté tot el que els altres han negligit, i també vol dir que, a diferència dels refregits –dels calcs gairebé literals, en definicions i exemples– a què ens tenen tan acostumats la majoria, aquest és un diccionari personalíssim, que traspu amor per la llengua, i d’una claredat expositiva modèlica. El lector hi aprendrà paraules i expressions, però aprendrà, al mateix temps, a estimar-les. Reig no peca mai per defecte i es complau a oferir-nos-les ben vives en llargues citacions de la millor literatura valenciana.

El vincle de Reig amb la riquesa lèxica està empeltat de la paraula viva de Joan Maragall. Reig, com el gran poeta barceloní, sembla que no s’acabi de creure –que preferixi no creure’s– que el lligam entre

EL VALENCIÀ
DE SEMPRE
EUGENI S. REIG
BROMERA
849 PÀG. / 29,00 €

significat i significant és arbitrari. I així com Maragall afirmava que una llengua viva s’esterilitza quan se sotmet a gramàtica, ell també veu l’actual estàndard –el valencià de l’escola– com una arma de doble tall per a la llengua genuïna: en part la fixa i en part l’erosiona. I és que Reig vibra amb tot el lèxic, el vol salvar tot, com hi vibren els poetes, que puen sentir de la mera materialitat del so.

El cert és, però, que tot estàndard comporta selecció i, per tant, pèrdua de cabal lèxic; i que la riquesa d’una llengua no passa tant per tenir moltes paraules i expressions com per tenir les que necessita: una sinonímia desbordada entrebanca l’eficàcia comunicativa. Per tant, és fins a cert punt lògic i raonable que el diccionari normatiu no entri tota la riquesa lèxica que Reig aplega. A diferència de l’Alcover-Moll o d’aquest llibre, el diccionari normatiu està condemnat a triar, si vol contribuir a normalitzar la llengua.

Sigui com sigui, des de la lleialtat amb l’Acadèmia Valenciana de la Llengua i la complicitat amb un dels seus grans filòlegs, Emili Casanova, Reig fa ara mateix un estret marcatge al *Diccionari normatiu valencià* (en línia des del febrer del 2014). No passa setmana que no proposi polir-ne definicions, afegir-hi accepcions i ampliar-lo amb un munt de noves entrades. Una feina que seria fantàstic que també fes algú a Catalunya amb el nostre diccionari normatiu.

Apassionant-se pels mots i els girs idiomàtics d’un Alcoi i un País Valencià encara per globalitzar, de vegades Reig obvia massa l’enorme dificultat de recuperar-los, d’aconseguir que descavalquin de l’ús general competidors potentíssims en un món que –a diferència del dels seus avis– viu sota el constant bombardeig de significants i significats.

Però l’encerta del tot quan afirma que no posar-los a l’aparador, que no discriminar-los positivament en els mitjans i a la literatura, equival a acceptar que es prioritzi sempre –en aquest marc social tan advers– la paraula i l’expressió forana; a resignar-se a un progressiu aprimament de la identitat de la llengua fins a fer-ne el patuès d’un castellà que, al seu torn, es va anglicitzant. ♦♦

De com els mites expliquen un país

PATRÍCIA
GABANCHO

En el seu brillant assaig breu *Catalunya*, acabat de publicar a Galeada, Salvador Giner traça una síntesi de les relacions socials del país, subratllant-ne algunes constants, incloses les pressions exteriors que periòdicament ens cauen a sobre i com la societat les acaba paint. Ara bé, perquè aquesta singularitat es tradueixi en consciència de comunitat, cal un imaginari compartit. Això ho saben totes les nacions del món. I d’aquí que es construeixin mites, que són la manera poètica de transmetre la història, sacralitzant-la en valors concrets. Ara que les societats han madurat i que els imagina-

ris estan poblats d’altres coses, els mites són precisament els valors. Ens els atribuïm perquè això ens reafirma i ens indueix a comportar-nos com pertoca: el pactisme català –una manera d’organitzar les relacions de poder fronteres endins– és un mite ben actual carregat d’intenció. D’altres serien el pacifisme o la capacitat de convivència: veritat i mentida a parts iguals.

Dit això, de mites, com de bolets, a tot arreu se’n fan. A Catalunya tenen mala premsa perquè se suposa que són part d’una construcció artificial d’una nació artificial (un altre mite). Per això, els es-

pavilats adverteixen: ei, que no ens hem de creure Guifré el Pilós! Magí Sunyer és un professor avesat a remenar els replecs de la història, i ho fa molt bé. Ara s’ha posat amb els mites, prenent-los amb un sentit lat: hi inclou dos temes que encara duren, l’oposició ruralia-ciutat i la llengua real. Després entra en la des-

construcció dels mites històrics, un per un, sense manies. I, més interessant encara, busca el reflex que aquests mites –i significants– tenen en la literatura. O sigui que ens explica alhora mite i procés de fixació.

La lectura és, així, un repàs de l’intent de construir –sovint a contracor-

MITES PER A
UNA NACIÓ
MAGÍ SUNYER
EUMO
198 PÀG. / 18 €

rent– un sistema mític que aguanti la consciència nacional, una tasca assumida per diverses generacions. El llibre ens revela aquesta tossuderia tot desmuntant els mites, alguns de ben puerils: és una mirada a la manufactura de la història. A vegades sembla que si no poses la lluita de classes en l’anàlisi ets un carrincló, però val la pena de mirar altres relacions, també socials, que han contribuït a fer aquest país. L’autor ens adverteix, de passada, que el franquisme va “malferir el sistema referencial catalanista”, és a dir, que hem de reconstruir també l’esperit. La visió de Magí Sunyer és precisa, seriosa, documentada i gens iconoclasta, cosa que s’agraeix. És un mirall, però un mirall ple d’empatia per la causa comuna. ♦♦

Dignes tebeos per a intel·lectuals

WIKIMEDIA

JOAN GARÍ

La qüestió vindria a ser: són els anys 60 culpables? Al capdavant, *La condition postmoderne*, de Lyotard, es publica, com les postilles del final d'una festa, l'any 1979. I aquest opuscle –subtitulat, amb certa immodèstia, *Rapport sur le savoir*– ja deixava clares algunes coses: els grans metarellats, lligats al mite del progrés, havien deixat de donar un sentit. El que s'esdevenia era, ni més ni menys, la “postmodernitat”. La consciència de la classe social era substituïda per l'autoconsciència (l’“amor apassionat i exagerat d'un mateix” de què parla Sennett) i l’*Homo sentiens* de Franco Ferrarotti rellevava, a la carrera, l’*Homo sapiens*.

Aquest gran canvi de paradigma és el que aborda Enric Balaguer en *Constel·lacions postmodernes*. Es tracta, en realitat, d'un volum que

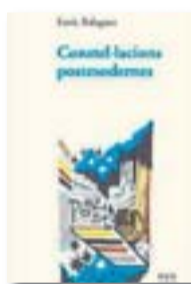
aplega diferents escrits al voltant del tema. Proveït d'un sòlid bagatge teòric, Balaguer indaga els motius de la desorientació existencial del nou subjecte postmodern en les pel·lícules d'Isabel Coixet o les novel·les de Francesc Bodí. És Michel Houellebecq, però, el model més exacte d'escriptor postmodern. Un paper que el novel·lista francès ha assumit amb gran entusiasme: “Sóc el Zaratustra de les classes mitjanes decorades per Ikea”, pregona en una entrevista (i tot això, afegiré, abans del seu dramàtic paper a compte de la crisi dels assassinats del *Charlie Hebdo*, amb la barbàrie islamista – simplement premoderna – al fons). Però els 60 realment són l'origen de tots aquests mals? Segons Houellebecq, és indubtable: aquella genteta –beatniks, hippies, magistes del 68– van abandonar el gran subjecte col·lectiu i es van abandonar al seu egotisme narcisista. Aviat *El capital* de Marx seria

substituït com a llibre de capçalera i el seu lloc l'ocuparia *El senyor dels anells* de Tolkien.

Un lloc comú en la cultura

Houellebecq no és original. Ja Tony Judt (en *El món no se'n surt*, per exemple) explicava que, des del seu punt de vista, els 60 eren culpables de la fallida del concepte d'autoritat, substituït per un caos abusiu que va impossibilitar la consolidació de les conquestes del benestar de la postguerra. Personalment, em resistisc a considerar una època de canvis i esperances tan formidables com l'epítom de tots els mals moderns. Crec, en canvi, que el tir al blanc sobre la “dècada prodigiosa” s'ha convertit en un fatigós lloc comú del pensament actual, a qui no vindria malament un poc més d'ambició exegetica. La falta de “relat moral” que detectava Judt en els anys presents no pot ser atribuïda sense abús a aquells somiadors de fa mig segle: Luther King, Ernesto Guevara, John Lennon. Com el protagonista de *Pastoral americana*, de Philip Roth, Judt ha mirat al seu voltant i només ha vist una generació presa per unes ànsies incomprendibles de capgirar-ho tot, de subvertir-ho tot i –sovint– de destruir-ho tot. Però li ha faltat observar l'altre costat de la moneda: el somni de fraternitat, d'igualitarisme, de felicitat global.

Enric Balaguer, en tot cas, navega per totes aquestes qüestions amb gran elegància i propietat. És didàctic i minuciós i la seua capacitat associativa no deixa cap fil solt. Com a docent –és catedràtic a la Universitat d'Alacant–, els seus alumnes bé podran estar d'enhonorabona. Balaguer, que practica l'hortoteràpia (en un món on només queda una utopia en peu –la utopia verda– cultivar el teu hort és la darrera consigna revolucionària), fa anys que reflexiona sobre tota mena d'assumptes socials i estètics. I ho fa en forma –com diria Fuster– de “tebeos per a intel·lectuals”. Com ho són, i ben dignament, aquestes *Constel·lacions postmodernes*. ♦♦

CONSTEL·LACIONS POST-MODERNES
ENRIC BALAGUER
PUBLICACIONS
DE LA UNIVERSITAT
DE VALÈNCIA
206 PÀG. / 14 €

L'ESCUMA DE LES LLETRES

LLUÍS A. BAULENAS

Pujadó i la musicació de poetes

Aquest dimarts va tenir lloc a la llibreria Jaimes de Barcelona un recital musical de Miquel Pujadó dedicat als poetes Maragall, Bartra i Vinyoli. Vet aquí tres conceptes forts: una llibreria valenta que dona espai a la interpretació; un autor i adaptador de categoria, Miquel Pujadó, i una idea tan vella com recurrent i interessant, el com i el per què de musicar poemes. Miquel Pujadó és un mestre en l'adaptació i hi creu. A part de la producció pròpia, dedica una bona part dels esforços creatius a musicar poemes. En un article de *Serra d'Or* (655-656, 2014) ja ens indicava que “a l'inici, la poesia lírica i la cançó eren una mateixa cosa”. Demana música, un poema? Deixem de banda el fet que, gràcies als cantautors, molts poetes han trobat el seu lloc en l'imaginari popular. Sentint Pujadó, amb el seu estil personal de compondre i d'interpretar, cantant Maragall, per exemple, t'adones que la unió dels dos conceptes, poesia i música, és perfectament possible sempre. A un pot agradar-li llegir poesia; llegir poesia i alhora sentir-ne les versions musicades, i, en tercer lloc, a molta gent li agrada la poesia només si l'hi donen amb música (o a través de recitals).

ADAPTADOR, TRÀIDOR?

La feina magnífica de professionals com Miquel Pujadó –la seva versió del comte Arnau, per exemple, és colpidora i aclaridora– ens fa entendre clarament que, amb la poesia, qualsevol de les tres opcions és possible i desitjable. I et deixa ben clar que entrar a la poesia gràcies a la música i el cant no és entrar-hi per la porta falsa o per la porta fàcil. Observem, si no, la feina feta per Raimon amb Ausiàs March. O arribar a Salvat Papasseit, podent comparar les versions de Serrat, Ramon Muntaner, Ovidi Montllor/Toti Soler, etc. Una altra cosa és que entrem a valorar la qualitat de les versions o, simplement, el criteri triat per fer-les. Tal com diu el mateix Pujadó en l'article ressenyat, “de vegades, els cantants no tenen manies”. I si han de tallar tallen. I si han de substituir, substitueixen. Són casos en què la intervenció és més profunda i, per tant, el risc adquirit per l'adaptador és més gran. Però ¿qui és pot queixar, veient-ne els resultats, quan Raimon ho ha fet amb Espriu o Jordi de Sant Jordi? Posar música a un poema és com tornar a casa. ♦♦

L'APARADOR

KAREN MONTERO

FICCIÓ

Las cuatro Gracias
D.E. STEVENSON
Alba Editorial

Quatre caràcters molt diferents que comparteixen una intuïció i un sentit de l'humor especials, la Liz, la Sal, la Tilly i l'Addie, les quatre filles del senyor Grace, hauran d'utilitzar aquestes qualitats per afrontar les novetats de la Segona Guerra Mundial a la seva pacífica vida anglesa.

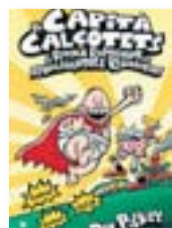
FICCIÓ

Bategant
ALBA DALMAU
Cossetània

Només el Paiotqan sap que al cap de deu dies l'illa de Bategant desapareixerà. Haurà de decidir si vol salvar-se sol o morir amb la seva família. En menys de cent pàgines, Dalmau anuncia els últims batecs de l'illa, un recorregut literari que li ha valgut el XXIII Premi de Narrativa Vila de l'Ametlla de Mar.

INFANTIL

El Capità Calçotets...
DAV PILKEY
Cruïlla

Txa-Txa-Txaan! Ja sóc aquí! A través de vinyetes, jocs i il·lustracions, el Capità Calçotets torna amb el seu lema per descobrir com es van extingir els dinosaures i l'origen de l'Univers. S'enfrontarà amb els Robocalçotots Radioactius del professor Tirapets, que vol venjar-se d'en Calçotets com sigui.

ESPORTS

Dispositiu de seguretat especial al centre de la ciutat i l'estadi

Els Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana de Barcelona van posar en marxa aquest divendres un dispositiu de seguretat al centre de la ciutat i a les àrees més properes a les Fan Zone dels dos equips, ubicades al Parc de la Bederrida i al Parc de Montjuïc, per garantir la seguretat a la

final de Copa. Els responsables de seguretat del Barça dupliquen el servei de seguretat privada habitual al Camp Nou i hi haurà 713 vigilants i 575 auxiliars. A més, el Barça ha personalitzat les entrades assignades per a la final, amb el nom i cognoms impresos.

Una Copa, ¿dues il·lusions?

El Barça afronta contra un Athletic engrescat una final a 'casa' que els culers ja donen per guanyada

NATALIA ARROYO
SANT JOAN DESPÍ

¿Es pot mesurar la il·lusió? ¿Comparar la que tenen dues persones per una mateixa cosa, o dos equips per un trofeu? Possiblement no, però ha sigut l'exercici que més temps està ocupant en les hores prèvies a la final de Copa del Rei que l'Athletic i el Barça jugaran aquesta nit al Camp Nou (21.30 h, TV3/Telecinco).

Que els bascos no hagin aixecat cap títol des de l'any 1983/84, quan una acció d'Endika, després de controlar magistralment amb el pit una centrada lateral i definir amb un xut ajustat a la base del pal, els va donar el títol al Santiago Bernabéu –i precisament contra el Barça, en un partit molt tens que va acabar amb una tangana brutal– sembla haver donat més ambició al conjunt d'Ernesto Valverde. O, si més no, una aparent intensitat superior que podria no quejar el Barça –aquest Barça que fa anys que ho va guanyant pràcticament tot– si sortís relaxat, creient-se ja campió, al terreny de joc. Al seu terreny de joc, de fet. Fins i tot jugar a casa semblava ahir un argument més per decantar la balança a favor dels lleons, encara que fos pel poder de distracció d'haver de canviar de vestidor, del local al visitant, o per l'amenaça de trobar-hi molts més aficionats rivals que propis a les graderies per la revenda d'entrades que estan admetent des dels sectors d'aficionats bascos.

Berlín no és una distracció

L'etiqueta de favorit s'ha anat fent tan i tan gegant amb el pas dels dies que ahir en sala de premsa Andrés Iniesta, Sergio Busquets i Luis Enrique gairebé van haver de fer una compareixença per convèncer l'afició blaugrana de la seva implicació avui. "En tenim moltes ganes, la final de Copa és un partit molt bonic de jugar", reivindicaven els futbolistes, cuidant el to i repetint les paraules *respekte* i *difficil* per parlar del rival i del partit que s'esperen. I el tècnic, al seu torn, va afegir la necessi-

tat d'aprofitar l'oportunitat de tornar a aixecar un títol i resoldre un dels requisits imprescindibles per seguir optant al triplet. Però aparcant la final de Champions contra el Juventus uns dies més. "Ara no toca", deien. No encara, per molt que enlluerni més un trofeu europeu que la tercera Copa del Rei en pocs anys contra el mateix adversari.

Però tant és què diguessin, o com ho fessin. El Barça sortirà avui al Camp Nou amb una estranya obligació de guanyar tant sí com no. Sense marge, gairebé, encara que ahir s'insistís en el fet que "en una final pot passar qualsevol cosa", en paraules de Busquets, que no va amagar que, per història recent, el Barça "és favorit, sempre ho és". Admetre-ho era inevitable.

Que del teòric onze titular del Barça avui, només Alves, amb un any i un dia, i Iniesta, amb sis dies (al bàndol basc, Aduriz tenia tres anys i tres mesos, i Gurpegui, només dos mesos), haguessin nascut quan

Ter Stegen i Suárez, a les dues puntes

Copa del Rei: Final
Estadi: Camp Nou
Hora: 21.30 h
Televisió: TV3 / Telecinco
Àrbitre: Velasco Carballo (Madrileny)

Afició
S'espera més presència de seguidors de l'Athletic a les graderies del Camp Nou

Històric
El Barça vol acostar-se al triplet i l'Athletic busca un títol 31 anys després

l'Athletic aixecava a Madrid l'últim trofeu que brilla a les seves vitrines, fa encara més gran i pesant aquesta exigència.

Per això a la prou plena sala de premsa de Sant Joan Despí feia la sensació que si existís una prova per calcular amb exactitud el grau de motivació de la plantilla, els jugadors del Barça haurien pagat per poder-la fer i mostrar-la en públic. "L'equip està hipermotivats", va sentenciar Luis Enrique, que descarta fer ús de vídeos per activar la plantilla en dies com avui. Ja la veu al to adequat, "al nivell òptim".

Centrats en el joc i amb Suárez

"Percebem la il·lusió i emoció dels aficionats –reflexionava Iniesta, entenen el desig del soci blaugrana de veure's ja campió–, però sabem que la clau de la final passa per fer bé el nostre joc. És l'únic que ens preocupa". També Busquets centrava la seva atenció en el joc i avisava del perill en la pressió i el joc directe de l'Athletic, que exigirà "la millor versió" del Barça, sobretot en la sortida de pilota. Luis Enrique s'ensuma un partit "incòmode" i amb fases variades, com es va veure en els dos duels de Lliga, amb una versió més replegada de l'Athletic al Camp Nou –més agressiva i pressionant a San Mamés–, concedint espais per atacar i reduint-los, cedint el control i obligant al joc directe. Mil partits en un. "Per això caldrà que tinguem molt clar què ens convé en cada moment i que estiguem encertats a l'hora d'interpretar cada situació", va afegir.

Per fer-ho, Luis Enrique podrà comptar amb Luis Suárez, que s'ha exercitat durant tota la setmana sense l'alta mèdica però al mateix ritme que els companys. Jugarà, i la seva presència ajudarà l'equip a trobar sortides en llarg si l'Athletic opta per pressionar el Barça a dalt. Serà un dels titulars que no reservaran res pensant en Berlín, d'aquí set dies. La Copa il·lusiona el Barça. Si més o menys que a l'Athletic es podrà valorar avui. O no. —

Les declaracions

El vestidor blaugrana es blinda d'una eufòria que ja el veu campió

Luis Enrique

ENTRENADOR DEL BARÇA

"No preparo dues finals. Ara només m'interessa l'Athletic, no la Juve. L'equip està hipermotivats amb la Copa"

Andrés Iniesta

JUGADOR DEL BARÇA

"Percebem l'emoció de la gent, però l'únic que ens preocupa és fer el nostre joc. La clau de la final passa per estar bé"

Una samarreta diferent per jugar la final

El primer equip del Barça portarà amb motiu de la final una samarreta especial amb el logotip de la competició, el nom dels dos finalistes, la data de la final i l'estadi on es juga, el Camp Nou. La inscripció apareixerà al pit de la samarreta. La samarreta de l'Athletic també tindrà característiques similars.

L'Athletic, al vestidor del Barça al Camp Nou

El Barça serà visitant al Camp Nou per primer cop. Segons el reglament de la Federació (RFEF), l'equip més antic exerceix de local a la final de la Copa del Rei. Per aquest motiu l'Athletic ocuparà el vestidor del Barça. I els jugadors de Luis Enrique aniran al vestidor visitant del Camp Nou.

PREPARATS PER AL DOS DE TRES
01. Ter Stegen fent moviments d'escalfament darrere de Messi. TONI ALBIR / EFE 02. Piqué i Neymar parlant durant l'entrenament. JOSEP LAGO / AFP 03. Alves fent moviments balístics a Sant Joan Despí. J. LAGO / AFP

TANDA DE PENALS

XAVIER BOSCH
PERIODISTA

El cicle de Messi -i del Barça- continua

1. Copa 2009

El cicle triomfal de Guardiola va començar contra l'Athletic. 4 a 1 a Mestalla amb Pinto, Alves, Piqué, Touré, Puyol, Busquets, Xavi, Keita, Messi, Bojan i Eto'o. Sis anys després, quatre d'aquells titulars tornaran a ser a l'onze de gala. Han canviat moltes coses, però l'eix Piqué-Busi-Messi es manté.

2. Copa 2012

El cicle triomfal de Guardiola va acabar -beneïda simetria- contra els bascos. 3 a 0 al Calderón. Van jugar Pinto, Montoya, Piqué, Mascherano, Adriano, Busquets, Xavi, Iniesta, Alexis, Messi i Pedro. Avui repetiran cinc d'aquells guanyadors. S'ha renovat més de la meitat de l'equip.

3. Copa 2014

Fa 14 mesos, quan el Madrid ens va guanyar 2 a 1 -llàstima de pal de Neymar a l'últim minut-, el diari *Sport* va titular l'endemà a portada "Este ciclo se ha acabado". Van donar per morts un equip i uns jugadors que van acabar perdent aquella Lliga però que s'han endut aquesta i ara ho volen guanyar tot.

4. Copa 2015

Dels jugadors que va alinear Martino en repetiran 7: Alves, Mascherano, Alba, Busquets, Iniesta, Neymar i Messi. La mutació de l'equip s'ha fet amb més criteri que no semblava. El cicle de Messi, i del Barça, continua. Però també és el de Xavi, Iniesta, Busquets, Piqué o Alves. I que duri.

5. Sardana

Els d'avui sí, poden ser els últims minuts de Xavi al Camp Nou. I, segurament, d'Alves. A la celebració del partit de Lliga va faltar la sardana dels campions que caracteritzava el Barça dels últims anys. Hauria sigut bonic envoltar Xavi amb la rotllana. Avui, en cas de guanyar, es pot arreglar aquell oblit.

Felip VI debutarà en una final amb xiulada

T.P.
BARCELONA

La final d'aquesta nit al Camp Nou serà la primera presidida pel rei Felip VI, que havia assistit en el passat a diferents finals en condició de príncep d'Astúries. Com ha passat els últims anys abans de finals amb la presència del Barça i l'Athletic, ha aixecat molta polseguera la possible xiulada a l'himne espanyol, que sona abans del partit per qüestions de protocol en honor del monarca.

El vicepresident institucional del Barça, Carles Vilarrubí, també va sumar-se a les peticions de respecte per l'himne, però va deixar clar que no li pertoca al Barça vetllar perquè les aficions no xiulin l'him-

ne. "El Barça, institucionalment, ha de demanar a tothom que respecti els himnes i les institucions que visiten l'estadi, però tampoc podem imposar res", va dir Vilarrubí a *El món a RACI*. "Em sento incòmode, sóc incapaç de xiular qualsevol himne. Què hem de fer? Què pot fer el Barça? No som els organitzadors. És un debat fals. Està sortint de mare, volem reconduir això cap al futbol", va afegir Vilarrubí, que va explicar que el Barça ha rebut una carta del secretari d'estat de Seguretat i del president del Consell Superior d'Esports (CSD), Miguel Cardenal. A la carta es convida el Barça a posar tots els "mitjans perquè no es produeixin alteracions contra els símbols de l'Estat". Cardenal afirma que cal denunciar qualsevol xiulada

a un "himne". De fet, la Comissió Antiviolença va avisar els dos participants que imposarà sancions a qui no respecti l'ordenament jurídic, incloent els xiulets a l'himne d'Espanya. "En aquest cas hi haurà una responsabilitat individual de tots els aficionats que puguin tenir aquest comportament, però també cal recordar que en l'àmbit disciplinari esportiu la Comissió Antiviolença esgotarà totes les opcions que la legislació concedeix respecte als equips participants i a l'organitzador de l'esdeveniment", va dir Cardenal.

Fora de l'estadi diferents organitzacions independentistes repartiran demà 10.000 xiulets, per utilitzar-los durant l'himne, entre els assistents a la final de la Copa. —

COPA DEL REI

L'athleticzale' desembarca a Barcelona en un clima d'eufòria

La passió dels 50.000 aficionats bascos contrasta amb la calma dels culers

Llorente i Messi durant la final del 2011. JUAN CARLOS HIDALGO / EFE

Vuitena final entre els dos clubs amb més títols de Copa

TONI PADILLA
BARCELONA

La final del Camp Nou serà la vuitena entre el Barça i l'Athletic Club de Bilbao, els clubs que han guanyat més cops el torneig, amb 26 títols per als catalans i 23 per als bascos. El 1902 un combinat de jugadors de l'Athletic i el FC Bilbao, club que acabaria fusionat amb l'Athletic, va derrotar per 2-1 el Barça a la final de la Copa Coronació, creada amb motiu de la coronació d'Alfons XIII que va donar pas a la Copa del Rei. La primera final entre els dos clubs va ser el 1920 a Gijón, que va guanyar el Barça per 2-0 amb gols de Martínez i Paulino Alcántara. La segona final va arribar el 1932, quan la competició s'anomenava Copa de la República, amb triomf basc per 1-0 a Madrid.

El 1942, sota el nom de Copa del Generalísimo, el Barça es va imposar per 4-3 a l'estadi del Reial Madrid. El 1953, també a Madrid, el Barça de Kubala va derrotar l'Athletic per 2-1. 32 anys després, l'Athletic es va imposar per 1-0 al Santiago Bernabéu amb gol d'Endika, a la final del 1984 que va acabar amb una baralla entre els dos equips. La sisena final ja va el 2009 a Mestalla, quan el Barça de Guardiola es va imposar per 4-1. Finalment, la temporada 2011/12, al Vicente Calderón, el tècnic català va tancar el cercle després de guanyar el seu últim títol després de superar l'Athletic de Bielsa per 3-0.

Curiosament, sempre que el Barça i l'Athletic Club de Bilbao han jugat una final de Copa a Barcelona, el Barça l'ha guanyat. El club té a les seves vitrines quatre Copes aconseguides a Barcelona: el 1963 al Camp Nou contra el Saragossa, el 1957 contra l'Espanyol a l'Estadi Olímpic i dues a l'antic Camp de la Indústria, el 1912 i el 1913, contra el Gimnàstica de Madrid i contra la Reial Societat de Sant Sebastià.

MARTÍ MOLINA
BARCELONA

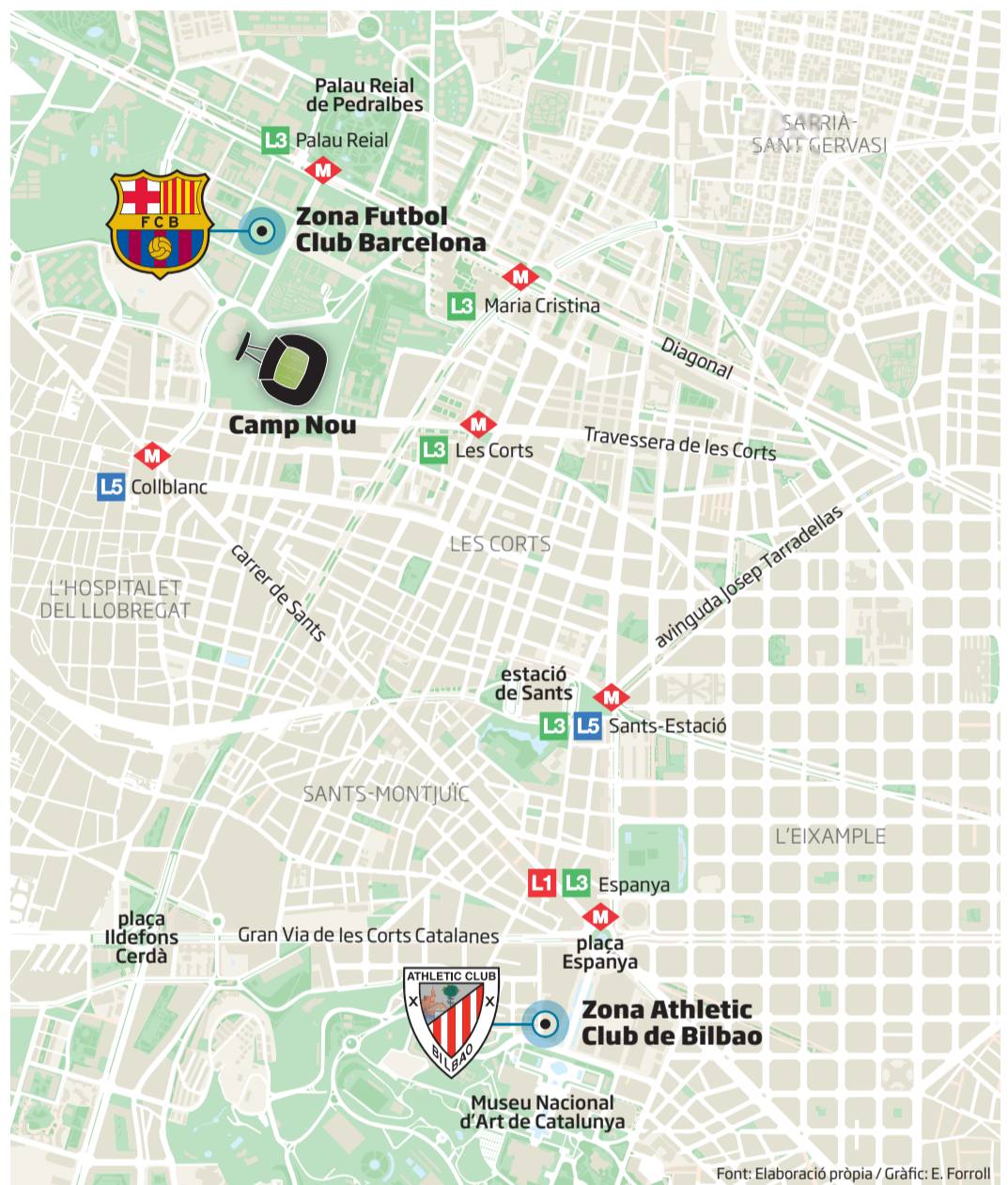
Mentre Barcelona es movia amb la rutina habitual d'un divendres, milers d'aficionats de l'Athletic Club començaven a envair la capital catalana. Degudament uniformats amb la samarreta del club bilbaí, iniciaven la llarga i dolça prèvia de la final de la Copa del Rei que es disputa aquest vespre al Camp Nou. Ells van posar el color abans d'aquesta cita futbolística, que pot significar un títol més a les vitrines del Barça o trencar una sequera de més de tres dècades sense títols per a l'Athletic. "És una final, són noranta minuts... i som de Bilbao, joder!", exclamaven alguns seguidors des de la Fan Zone de Montjuïc.

La previsió dels Mossos d'Esquadra és que en total viatgin uns 50.000 *athleticzale* -seguidors de l'Athletic Club-, 15.000 dels quals sense entrada però amb l'esperança d'adquirir-ne alguna a la revenda. "Esperen comprar-la per uns 200 o 250 euros", diu l'Álvaro. Ell i els seus cinc amics amb qui va compartir trajecte en furgoneta cap a Barcelona sí que tenen el bitllet per entrar al camp, però sap d'uns companys seus que viatgen avui mateix a l'aventura. "Esperaran fins a l'últim minut. Si poden entrar, perfecte, i si no ho veuran des d'aquí [a Montjuïc, on hi ha una pantalla gegant] i gaudiran de la festa, que també es tracta d'això", diu.

Barcelona no és Bilbao

Els dies previs a la final, Bilbao ha sigut una festa. La majoria de balcons s'han guarnit amb banderes de color blanc i vermell, escuts de l'Athletic o qualsevol cosa que fes evident l'esperança dels aficionats d'endur-se el títol. Tot el contrari de Barcelona, on amb prou feines es poden trobar senyals locals del partit. La tarda a la capital catalana transcorria amb normalitat, entre nens sortint de col·legi, gent als comerços i cues a les principals avingudes tant d'entrada com de sortida. "Franca-ment, ens ha sorprès. Ja sabem que per al Barça el més important és la Champions, però no ens esperàvem un ambient tan fred. Crec que és bo per a nosaltres. Els podem agafar desprevinguts", diu l'Antón, un jubilat que ha vingut amb cotxe, acompanyat de la seva dona. "En principi tornem diumenge, però si guanyem potser allarguem la festa una setmana", diu ella, rient, amb una cervesa a la mà.

"Què esperem? Un bon partit de futbol. Tots sabem qui és el favorit, però no per això deixarem d'animar", diu un dels organitzadors de la Fan Zone. "Aquí ningú s'ha gastat

Font: Elaboració pròpia / Gràfic: E. Forroll

Final
A l'Athletic no perden la fe, malgrat que reconeixen el favoritisme del Barça

els calés per veure perdre el seu equip. Venim amb confiança, amb optimisme. Que som l'Athletic!", replica un company seu.

La festa a la Fan Zone basca va començar a les cinc de la tarda i es va allargar fins passades les deu de la nit. Després alguns aficionats van desplaçar-se fins a diferents locals de la ciutat per allargar la festa. Alguns van anar cap al Lehoi Beltz (Ileó negre), l'única penya de l'Athletic Club que hi ha a Barcelona, i que preveia tenir clientela fins a les tres de la matinada.

Avui obre la Fan Zone del Barça

Potser pel fet que no s'hauran de desplaçar en massa, els culers s'han pres aquesta final amb calma, almenys fins avui, quan es preveu que comenci a escalfar-se l'ambient previ a la final. Els seguidors del club blaugrana estan citats a la Zona Universitària, al costat del Camp Nou, des de les 10 i fins a les 19.30 h. Entre les activitats hi haurà concerts, partits de futbol o jocs tradicionals catalans i del País Basc.

Una gavarrà al Port i una rua per Barcelona

A més de la Fan Zone de l'Athletic Club, també s'han organitzat activitats paral·leles per als aficionats del conjunt basc. Una d'elles és l'arribada d'una gavarrà al Port de Barcelona, on arribaran aficionats i alguns directius del club bilbaí, acompanyats d'una xaranga (a partir de les 11.30 h). La iniciativa, que ha tirat endavant la penya Lehoi Beltz de la capital catalana, preveu anticipar la festa que faran els seguidors de l'Athletic a la riera de Bilbao en cas de guanyar la Copa del Rei.

Aquesta penya, una de les sis que hi ha a Catalunya, també ha organitzat una *kalejira* (rua) des del monument a Colom fins a la Fan Zone del Athletic Club, a ritme de xaranga, i que pot aplegar uns 3.000 curiosos. Posteriorment, hi haurà un dinar de germanor prop del local social.

FUTBOL

Joseph Blatter celebrant el seu triomf a les eleccions per ser president de la FIFA. MICHAEL BUHOLZER / AFP

DES DE LA CASTELLANA

CARLES FITÉ
PERIODISTA

Contraprogramació blanca

El Barça i el Madrid són vasos comunicants. L'èxit d'un va associat al fracàs de l'altre. És per això que en setmanes com aquestes la cúpula del Reial Madrid ha de crear tot un pla d'actuació per minimitzar entre els seus seguidors el mal que fa que el teu rival guanyi dos o tres títols.

El primer cop d'efecte ja el vam poder veure aquest dilluns, quan hores després que Xavi aixequés la copa de la Lliga, Florentino Pérez anunciava en roda de premsa que el seu entrenador Carlo Ancelotti era cessat. No va ser gaire concís amb les respostes, ni va donar gaires pistes del seu successor, però va donar la cara i va intentar posar les bases d'un nou projecte per al Reial Madrid. El desè entrenador de l'era Florentino. I aquest cop l'escollit és Rafa Benítez. I el calendari marca que si avui el Barça torna a aixecar un altre títol, dilluns s'anunciarà oficialment el seu fitxatge i dimecres sigui presentat. Rafa Benítez, un madrileny format a les categories inferiors del club blanc i que compleix el somni de la seva vida: entrenar el Reial Madrid. Vaja, el de sempre.

Però alerta perquè Benítez ve amb mà dura i amb la intenció que els jugadors es passin gran part del dia a la Ciutat Esportiva entrenant-se i fent convivència. I també ha posat algunes condicions que no acaben de fer el pes al president: vol un director esportiu. No vol que el seu interlocutor a l'hora de confeccionar la plantilla sigui Florentino Pérez. Primer pols, ja veurem qui en surt vencedor. José Antonio Camacho va durar tres mesos al Madrid quan va veure que Florentino no cedia en les seves intencions i va dimitir demostrant la seva integritat. Veurem si ara aquest nou entrenador cedeix o per contra els principis de Benítez són els que desapareixen.

I l'altra setmana, si Xavi aixeca ben amunt la cinquena Champions blaugrana a Berlín, dilluns s'anunciarà oficialment el fitxatge de David de Gea. Un porter que il·lusiona el madridisme que ja fa mesos que vol que la revolució comenci per la porteria. Però és una incorporació que la carrega el diable, perquè per molt que vingui De Gea, Casillas no té cap intenció de marxar a hores d'ara i vol acabar els dos anys de contracte que li queden. I cobrar la fitxa que té, esclar.

I no em negueu que aquesta situació que se'ns presenta no és d'allò més divertida. Un entrenador que vol que Florentino Pérez deixi de ser tan intervencionista amb els fitxatges i una porteria que tindrà tres porters, David de Gea, Keylor Navas i Iker Casillas. Anem demanant crispetes. —

Blatter guanya una nova batalla i continuarà manant a la FIFA

El suís va derrotar el jordà Ali bin al-Husseini i farà un cinquè mandat

TONI PADILLA
BARCELONA

“Si arriba viu al dia de Sant Josep, serà fort”, va dir una mare quan va tenir el seu fill en braços. I quan va arribar al 19 de març, va batejar el nen amb el nom de Josep. O així ho explica aquell nen, Joseph Blatter (Visp, 10 de març del 1936), l'home escollit com a president de la FIFA per cinquè cop. Nascut en una família pobre d'una zona rural, el suís continuarà manant a l'organització que ha fet créixer sense parar. Quan el 1975 Blatter va tenir la primera nòmina de treballador de la Federació que controla el futbol mundial eren 25 treballadors. Ara a la seu central de Zuric hi ha més de 400 treballadors. La seu, luxosa, és a la FIFA-Strasse, el carrer de la FIFA.

Malgrat que viu una de les pitjors setmanes a la història d'aquest organisme, amb dos casos judicials oberts, Blatter va tancar el 65è congrés entre rialles: “El futbol és molt important. Ara, encara ho és més disfrutar la vida”. Amb 79 anys, Blatter no va aconseguir la majoria absoluta de vots a la primera ronda, però el seu rival, el príncep de Jordània Ali bin al-Husseini es va retirar després d'aconseguir 73 vots, contra els 133 de Blatter. Alguns delegats de federacions europees van abandonar la sala enfadats, però la majoria de federacions asiàtiques, africanes i americanes van donar suport a Blatter, que va demanar potenciar la pre-

sència del futbol d'Oceania i incloure més dones als òrgans de govern de la FIFA: “Si es parla de corrupció, assumeixo la responsabilitat. És a dir, lluitar per netejar la FIFA”. Blatter no va rebre el vot de les federacions europees i els Estats Units. Platini, president de la UEFA, havia arribat a insinuar que podria demanar un boicot de les federacions europees si Blatter guanyava.

Amb la presència dels delegats de les 209 federacions que formen part de l'organisme, la FIFA va decidir continuar en mans de Blatter malgrat la quinzena de detinguts a petició de la fiscalia de Nova York, que investiga un cas de corrupció amb directius d'aquesta federació. Blatter va dir que no pot controlar totes les persones relacionades amb l'organisme i que, en el cas de la investigació del procés d'elecció dels Mundials de Rússia i Qatar, el 2018 i 2022, si hagués sortit un altre país, potser la polèmica actual no existiria. Blatter també va agrair a la Federació de Palestina que hagués retirat una proposta per votar una sanció a la Federació d'Israel per racisme.

L'ombra de la sospita

Diplomat en comerç i economia política, Blatter tenia feina a l'empresa de rellotges Longines quan va conèixer Horsts Dassler, fill del fundador d'Adidas, que tenia una empresa de producció televisiva, ISL. Gràcies a Dassler, Blatter va entrar a la FIFA. I amb Blatter, ISL va continuar mantenint els privilegis que

Eleccions
El seu rival es va retirar quan es va adonar que seria derrotat pel suís

tenia sota la presidència del brasiler João Havelange. “Blatter, estrictament, no és un corrupte. No agafa mai diners. Però tolera que els altres ho facin”, diu el periodista Jean-François Tanda. Blatter, per exemple, es va servir de Jack Warner, de Trinitat i Tobago, i de Mohammed bin Hammam, de Qatar, per assegurar-se els vots quan va guanyar les eleccions el 1998. Anys després, Bin Hammam va voler ser president de la FIFA i Blatter va veure com el qatarià era acusat de corrupció i expulsat. Warner, per la seva banda, ha sigut detingut aquesta setmana. “Blatter compra vots amb intel·ligència, destinant diners de projectes formatius en federacions de països petits”, diu Tanda, que admet que el suís “persegueix per corrupció persones que abans eren dels seus”.

“Ja li va bé que en les eleccions de seus dels Mundials no guanyi la seva proposta”, afegeix l'alemany Thomas Kistner, autor del llibre *FIFA Mafía*. Blatter no volia el Mundial a Qatar, a diferència de Platini, que va passar de demanar el vot per als Estats Units a donar suport a Qatar després d'una reunió amb el xeic d'aquest Emirat. El 2006 Blatter volia portar el Mundial a Sud-àfrica, però va guanyar Alemanya “quan algú de manera sospitosa va marxar de la sala per no votar”, segons va denunciar el president que arribarà als 83 anys manant. —

ara.cat

Emporta't el joc de taula 'Cap de colla' amb l'ARA

Quants castells ets capaç d'aixecar?

Tot el món casteller pren vida en aquest joc de cartes i daus que combina l'estratègia i l'atzar per aconseguir carregar un castell abans que les altres colles.

Atreveix-t'hi i demostra que ets el millor cap de colla!

Avui i demà
per només
19,95 €
amb l'ARA

"El joc que has de tenir si sempre has volgut ser el cap de colla"

Màrius Serra,
escriptor i creador de l'Enigmàrius

Promoció als quioscos limitada a Catalunya.
Pròximament disponible a través de la Botiga de l'ARA: Botiga.ara.cat

CAP de COLLA

Coopula

castells

HANBDOL - Lliga de Campions

Barça i Kielce obren el foc a la Meca de l'handbol

Els blaugranes afronten les semifinals de Colònia

GONZALO ROMERO
ENVIAT ESPECIAL A COLÒNIA

Ara sí, el Barça entra en acció. El conjunt blaugrana deixa enrere avui nou mesos de treball, d'insulsa competitivitat a la Lliga Asobal, de petits aperitius europeus en forma d'eliminatòries mig descolorides, i torna a la Meca de l'handbol a Colònia. Llums, càmera i acció, sisplau. La freda brisa de la ciutat alemanya desperta l'equip de Xavi Pascual de la seva llarga letargia. El vestidor barceloní s'ha entrenat durant tot un any pensant en els 60 minuts que disputarà avui davant el Kielce a les semifinals de la Lliga de Campions (15.15 hores, Esport3).

Una temporada, un projecte i un cicle esportiu, esquematitzats i resumits en un xoc. "El partit és una final. No pots lluitar pel títol si no guanyes avui", explica Xavi Pascual al diari ARA. Ser bons, ser el Barça, no serveix a l'espectacular Lanxess Arena. Aquí les etiquetes són paper mullat. La qualitat i el talent es donen per descomptats. El que impera és la difícil combinació entre il·lusió, concentració i efectivitat. "Estem molt preparats. Hem analitzat a fons l'equip des de fa molt de temps. Sabem el que volem. El que hem de fer és traslladar tot aquest treball a la pista. Només així serem capaços de guanyar", explica Víctor Tomàs a l'ARA. El capità està tranquil, relaxat.

Els molts actes protocol·laris que la Federació Europea (EHF) ha organitzat aquests dies no el distreuen. Ni a ell ni a un conjunt barceloní necessitat d'acció. "Avui costarà dormir", explica el vestidor. I amb raó. El Barça de Karabatic, Tomàs i Lazarov, tres dels millors set juga-

El blaugrana Nikola Karabatic, a Colònia, atenent els mitjans de comunicació. MARIUS BECKER / EFE

dors d'aquesta temporada, contra la solidesa, la potència i el talent del campió polonès, dirigit per Talant Duixebàev, actual millor tècnic de la Champions.

El perill de l'harmonia

El mite vivent de l'handbol mundial ha fet seva una plantilla física i equilibrada, sòlida en defensa i amb molt gol. El brillant Uros Zorman dirigeix i Karol Bielecki, Michal Jurecki i Grzegorz Tkaczyk rematen els rivals. La sincronització és tan afínada com letal. El seu balanç de 13-1 d'aquest curs a Europa així ho demostra. La seva ambició tampoc passa desapercebuda. "Ser aquí em porta molts records

de la meua etapa al Ciudad Real i a l'Atlètic de Madrid. Va ser una llàstima no poder aixecar el títol a Colònia. Ara puc saldar aquest compte a les files del Kielce. Vull guanyar i lluitaré per la victòria", explica un serè Duixebàev. L'entrenador i especialment els seus homes busquen batre els catalans per primera vegada en la seva història. Els polonesos no han sigut capaços de superar el Barça en els tres xocs que han disputat fins al moment. L'últim va ser fa dos anys, irònicament, al mateix escenari d'aquesta tarda. El Kiel i el Veszprém completen l'espectacle a l'altra semifinal (18.00 hores). —

en breu

RFEN

L'Atlètic Barceloneta perd contra el Pro Recco a les semifinals (11-12)

El CN Atlètic Barceloneta no podrà revalidar la Copa d'Europa de waterpolo. L'equip mariner va caure eliminat a les semifinals de la final six, que es disputa a les piscines Picornell de Barcelona, a mans del Pro Recco italià (11-12). Un gol a falta de sis segons de Dusko Pijetlovic va condemnar els amfitrions, que hauran de jugar pel tercer i quart lloc. El Pro Recco es disputarà avui el títol contra el Primorje Rijeka, que es va desfer del Jug Dubrovnik al duel croat de semifinals per 9-10.

Fabio Aru torna a la segona plaça del Giro d'Itàlia guanyant a Cervinia

Fabio Aru (Astana) va aconseguir ahir el triomf d'etapa al Giro d'Itàlia en una dinovena etapa acabada en altura al port de Cervinia. El triomf li va valer per superar Mikel Landa i recuperar la segona plaça en una classificació general que continua dominant Alberto Contador.

El Barça de futbol sala busca a la pista d'El Pozo Murcia el bitllet per a la final

Després d'aconseguir la victòria al primer partit de les semifinals, el Barça de futbol sala intentarà segellar aquest migdia (12.45 hores, Esport3 i Teledporte) la classificació per disputar la final de la LNFS. "Els són conscients que si perden estan fora. Per tant, esperem un El Pozo encara més intens i més agressiu. Per a ells, és un partit de caixa o faixa", avisa Marc Carmona, entrenador de l'equip blaugrana.

BÀSQUET - Lliga Endesa

El Fiatc Joventut reclama agressivitat i energia per evitar l'eliminació

ÀLEX GOZALBO
BADALONA

Després de la derrota de dijous al Palau Blaugrana, el Fiatc Joventut necessita superar aquesta tarda (18.30 hores, Esport3) el Barça per evitar l'eliminació i forçar el tercer partit dels quarts de final de la Lliga Endesa. La Peña, que ha posat en marxa diferents promocions per afavorir la venda d'entrades, espera que el Palau Olímpic de Badalona presenti un gran ambient en la tornada de l'equip verd-i-negre als play-off pel títol.

"El partit de dijous ens ha de servir per veure les dues cares del nos-

tre equip. A la primera part no vam tenir la intensitat que requeria un partit com aquest, mentre que a la segona vam poder competir, així que dissabte hem de sortir al màxim des del primer minut per retrobar-nos amb el nostre joc", assegura Nacho Llovet, pivot del Fiatc Joventut.

"Si som un equip des del salt inicial, ho podem aconseguir. Amb la nostra gent tindrem un punt més d'agressivitat i d'energia. Faig una crida a l'afició a compartir aquest somni", afegeix el capità de l'equip. El Fiatc Joventut necessita augmentar el seu nivell físic per tenir opcions d'endur-se la victòria. —

Tariq Kirksay, aler del Fiatc Joventut. CRISTINA CALDERER

TORNA UN DELS ÈXITS DE LA TEMPORADA 2013/2014!

liure

de HENRIK IBSEN
direcció MIGUEL DEL ARCO

UN ENEMIG DEL POBLE

VENDA D'ENTRADES A www.teatrliure.com

LA GUANTERA

JOSEP LLUÍS MERLOS
 PERIODISTA

Land Rover Discovery Sport: tot s'ha de pagar a part

Tot i que és un Land Rover, no té la mateixa capacitat totterreny que alguns dels models més famosos de la marca, malgrat que tant el canvi de marxes com el dispositiu Terrain Response permeten solucionar el pas per alguns obstacles amb força solvència.

El problema és, sobretot, el preu. Ni les versions més bàsiques, que comencen a partir dels 36.350 € (motor 2.2 dièsel de 150 cavalls), poden plantar cara a la política comercial de cotxes de molta acceptació, com ara el Toyota RAV4 o l'Honda CR-V, que es dirigeixen amb els mateixos propòsits a un públic idèntic.

A Land Rover han volgut repetir la política elitista que els ha sortit força bé amb l'Evoque, un cotxe d'èxit insòlit, sobretot si tenim en compte la incomoditat per accedir a les places posteriors de les versions de dues portes, l'escassa visibilitat de les finestres del darrere, o la poca capacitat de càrrega del maleter.

Però és ben clar que la marca britànica té un públic incondicional, que li és fidel costi el que costi cada model nou.

El comportament és més que acceptable, però a un preu absolutament prohibitiu, sobretot si tenim en compte que moltes de les seves virtuts no estan incloses en l'equipament de sèrie.

Si, per exemple, volem disposar d'una tercera filera de seients per ampliar l'habitabilitat fins a set passatgers, haurem de gastar-nos gairebé dos mil euros addicionals al preu del cotxe. I, com això, molts exemples més que fan que el preu de base del vehicle acabi sent fictici, si no és que el volem sense part de la tecnologia de què es vanta aquest constructor.

Aquesta és una política molt respectable, però que a la llarga pot passar factura al volum de vendes i que, sobretot, és incongruent amb la filosofia que originàriament tenien els cotxes totterreny per definició. ■

Caríssim
 El nou model val 61.375 €, amb acabat de luxe i capacitat per a set places

El nou Mazda vol competir al mercat dels totcamins petits. MAZDA

Mazda CX-3 SkyActiv G-150: ni la quarta és la bona

Diu que a la tercera va la vençuda, però això a Mazda no ho tenen clar, ja que tot i que porten quatre intents de fer un SUV capaç de competir amb els líders del segment, la veritat és que no se n'acaben de sortir. La seva presència en un mercat ple de consumidors ben informats continua sent testimonial.

L'últim intent d'aquest constructor per entrar al competitiu i interessant segment dels totcamins petits és el CX-3 SkyActiv G-150. Aquest cotxe té com a punt de partida la base del Mazda 2, un turisme que tampoc aixeca el vol perquè –sobretot– és més car que cotxes tan consolidats com ho poden ser el Renault Clio o l'Skoda Fabia, per posar alguns exemples de marques sòlides.

Amb aquesta base, doncs, poca cosa podem esperar d'un cotxe que no destaca ni per l'espai destinat als ocupants –no és més gran que el del turisme de què deriva– ni de la capacitat de càrrega del seu maleter, per sota d'un Renault Captur, sense anar més lluny.

Estèticament, aquest CX-3 és un producte encertat, tot i que el nivell òptim d'equipament no el trobem fins que no optem per la versió més elevada de la gamma, que té un preu fora de mercat (27.000 €), si tenim en compte el cotxe de què es tracta i el comparem, per exemple, amb els grans *bestsellers* del segment.

El problema ve quan el posem en marxa. Tot i que han optat pels motors més potents que tenien a l'abast, l'elevat pes d'aquest cotxe es nota a l'hora de conduir-lo. Per treure'n el suc, cal anar jugant amb el canvi tota l'estona, i això penalitza tant el consum com la comoditat del conductor, que acaba estressat de la gestió que cal fer de la palanca.

Tot i que és un cotxe més pensat per anar sobre asfalt que no pas per camins –entre altres coses perquè no té especificacions d'*off-road*–, la motorització de 150 cavalls, la més potent, disposa d'una innecessària tracció 4x4 permanent que només fa que encarir el preu i disparar el consum. Inexplicable, sobretot ara que tots els fabricants de SUV ofereixen versions 4x2 en totes les motoritzacions. ■

El nou Land Rover reforça la política elitista de la casa. LAND ROVER

Volkswagen navega amb rumb però sense patró

Sort en tenen que la majoria dels cotxes que conformen la seva gamma són molt bons. El lideratge de vendes a l'Estat, sense anar més lluny, així ho confirma, però aquest èxit no es dona a tot arreu.

Entre una política de comunicació erràtica, algunes extravagàncies a l'hora de donar a conèixer els seus productes i, sobretot, el ball de bastons que permanentment hi ha entre la cúpula directiva de la marca, la qualitat del producte i el servei als seus clients se'n pot aca-

bar ressentint a curt termini. El desgovern, ara mateix, és evident. Després que el mes passat Ferdinand Piëch dimitís com a president del Consell de Vigilància del consorci Volkswagen, el buit de poder és evident al capdamunt del tercer fabricant mundial d'automòbils.

La dimissió va arribar per la mala relació entre Piëch i Martin Winterkorn, conseller delegat de Volkswagen i màxim responsable del grup des del 2007.

Piëch no ha marxat sol. També ho ha fet la seva dona, Ursula, que

Una fàbrica de Volkswagen a la Xina. VOLKSWAGEN

tenia un pes fonamental en el consell directiu de l'aliança Audi-Volkswagen. Entre la família Piëch i la fundadora de Porsche controlen el 51% de les accions del grup.

Winterkorn havia de ser el seu relleu el 2017, però l'aposta de Piëch passava per l'actual director executiu d'Audi, Rupert Stadler.

De moment, la lluita pel poder és aferrissada, i mentrestant el lloc del Dr. Piëch l'ha assumit el sindicalista Bernhold Huber, ja que l'estat del land de la Baixa Saxònia i els sindicats són els propietaris de l'altre 49% de les accions. Les diferències entre Piëch i Winterkorn són diverses. Entre altres punts de fricció, hi ha l'evolució de Volkswagen al mercat americà i l'orientació que cal donar a Seat. ■

AQUESTA NIT

PER A ELLS | PER A NOSALTRES
UN ZURITO | LA COPA

elradar

Mediaset farà la seva pròpia adaptació de 'Juana la Virgen'

NÚRIA JUANICO
BARCELONA

La ficció veneçolana *Juana la Virgen* arribarà a Espanya de la mà de Mediaset, que n'ha comprat els drets per adaptar-la. Es tracta d'una telenovel·la creada el 2002 i dirigida per Perla Farías. La sèrie narra la història d'una adolescent incapaç d'explicar com s'ha quedat embarassada. La noia, de 18 anys, és una estudiant excel·lent d'un barri humil i té somnis ambiciosos.

En una visita ginecològica, el metge confon el seu expedient amb el d'una altra pacient i li practica una inseminació artificial sense que ella se n'adoni. Quan la Juana descobreix que serà mare, s'ha d'enfrontar al rebuig social i al fanatisme de nombrosos membres de la seva comunitat, que la consideren la reencarnació de la Mare de Déu. També se li compliquen les coses en adonar-se que el donant biològic és un home que té càncer de testicles i que ha decidit guardar la seva esperma per ser pare en un futur.

A Veneçuela, la sèrie es va convertir en la tercera telenovel·la amb més èxit del país, després de *Kassandra* (1992) i *Mi gorda bella* (2002). *Juana la Virgen* va adaptar-se

Gina Rodriguez protagonitza la versió anglesa de *Juana la Virgen*. THE CW

als Estats Units sota el nom de *Jane the Virgin*. La primera temporada de la ficció va aconseguir una molt bona rebuda de l'audiència i ja se n'ha confirmat una segona temporada. A més, Gina Rodriguez, que interpreta la protagonista, va ser distingida amb el Globus d'Or a la millor actriu de comèdia en televisió.

Mor l'exsubdirector de l' 'Abc' Santiago Castelo

El periodista i poeta Santiago Castelo va morir ahir a l'edat de 66 anys. Castelo formava part del diari *Abc* des del 1970 i encara hi mantenia un despatx, malgrat que estava jubilat. La seva carrera periodística va començar quan tenia 17 anys amb la publicació de diverses col·laboracions al diari *Hoy* de Badajoz. Més tard va entrar a l'*Abc*, on va treballar en diverses seccions.

Els seus primers articles van ser sobre successos, però també va formar part de la secció d'opinió i la de col·laboracions. Entre el 1983 i el 1988 va exercir de corresponsal a Palma per cobrir la secció *España en vacaciones*. El

1988 va assumir la subdirecció del diari i el 2010, any de la seva jubilació, va passar a presidir el comitè assessor de continguts editorials de Vocento.

Castelo combinava la tasca periodística amb la seva passió per la poesia. De fet, va publicar diversos poemaris com *Monólogo de Lisboa* (1980), *Al aire de su vuelo* (1986), *Hojas cubanas* (1997) i *Siurell* (1988), entre d'altres. Actualment era el director de la Real Academia de Extremadura de las Letras y las Artes. Al llarg de la seva trajectòria va rebre nombrosos reconeixements com la Medalla d'Extremadura el 2006.

lesaudiències

'Polònia' triomfa, però el polèmic 'Cat' punxa

La lectura irònica dels resultats de les municipals, a càrrec del *Polònia*, va ser el programa més vist de dijous a la nit, amb 518.000 espectadors i un 16,1% de quota. Va superar així *Supervivientes*, de Telecinco, que es va enfil·lar fins als 467.000 espectadors i es consolida com un seriós rival per al programa de sàtira política. El drama carceller *Vis a vis*, d'Antena 3, també va fer bones dades, amb 394.000 i un *share* del 14,1%. Al capítol de punxades del dia hi ha el polèmic *Cat* d'aquest dijous, dedicat al sobiranisme. En aquest cas la controvèrsia no va convertir-lo en un espai especialment popular, ja que es va quedar en 234.000 seguidors i un *share* del 8,2%. També va fallar *Encantats*, el programa de 8TV que va debutar la setmana passada amb 130.000 espectadors, però en la seva segona edició va caure fins als 68.000 seguidors i un *share* del 2,2%, per sota de la mitjana del canal. Telecinco va ser la cadena més vista del dia; TV3 va ser segona, amb un 13,4%, i Antena 3 tercera, amb un 10,6%.

Programes més vistos a Catalunya abans d'ahir

	ESPECTADORS	'SHARE'
01 Telenotícies migdia TV3 14.30	545.000	29,4%
02 Polònia TV3 22.00	518.000	16,1%
03 Supervivientes TELECINCO 22.45	467.000	24,1%
04 Telenotícies vespre TV3 21.00	450.000	16,2%
05 Vis a vis ANTENA 3 21.56	394.000	14,1%

elprogramarecomanat

TV3 21.15

'Final de la Copa del Rei: FC Barcelona - Athletic Club Bilbao'

La tercera final de la Copa del Rei en sis anys entre el Barça i l'Athletic de Bilbao omplirà avui el Camp Nou. Per primera vegada, TV3 retransmetrà la final. El periodista Bernat Soler encapçalarà la retransmissió, que també comptarà amb l'exfutbolista Gerard López, Jordi Grau a la gespa i Josep Maria Puig a la llotja. Quan s'acabi el partit començarà l'edició vestidor del *Hat-trick Barça Copa*, amb les reaccions dels protagonistes i les celebracions si el Barça és el campió.

TV3

06.00 Notícies 3/24.

09.30 Parlament. L'espai fa un recull de les reaccions que hi ha hagut arran dels resultats de les eleccions municipals i també de l'activitat parlamentària després dels comicis.

09.50 Valor afegit (Economia).

10.15 Bon viatge (Sèrie documental).

10.25 Planetari.

11.15 Quèquicom (Educatiu). El pit: una icona de feminitat.

11.50 Generació digital (Sèrie documental).

12.20 Tria 33 (Actualitat cultural).

12.55 Cinema 3 (Actualitat cinematogràfica).

13.30 Zona zàping (Zàping). Copa del Rei.

14.15 Tot un món (Reportatges). Kinder: Helena Munín ha basat la seva idea d'ensenyament a l'escola infantil que dirigeix a partir de la formació que va rebre a l'Argentina i a Alemanya. Va arribar a Barcelona fa 14 anys, quan la seva filla petita en tenia 2, i en el moment d'escolarit-

zar-la va descobrir que no hi havia cap llar d'infants que s'adaptés al model que ella buscava, un ensenyament més sensible i personalitzat.

14.30 Telenotícies migdia.

15.45 Veterinaris (Sèrie documental). Avui es recupera la història d'Anubis, un chihuahua que el programa va donar a conèixer l'any passat.

16.25 Tarda de cine: Descobrir el país de mai més. EUA-Regne Unit, 2004. Dir.: Marc Foster. Int.: Johnny Depp, Kate Winslett. J.M. Barrie és un geni de la literatura, però està avorrit d'abordar sempre els mateixos temes en les seves novel·les i necessita trobar una font d'inspiració urgentment. La troba passejant tranquil·lament amb el seu gos, el Porthos, pels jardins londinencs de Kensington quan ensopega amb la família Llewelyn Davis.

17.55 Zona zàping (Zàping).

18.30 Hat trick Barça (Esportiu). Athletic Club

de Bilbao-FC Barcelona. Programa especial amb motiu de la final de la Copa del Rei.

20.30 Telenotícies vespre.

21.00 Hat trick Barça (Esportiu). Athletic Club de Bilbao-FC Barcelona. Copa del Rei. Prèvia.

21.15 Copa del Rei (Esportiu). Athletic Club de Bilbao-FC Barcelona. Final. Duel de lleons contra culers. L'Athletic i el Barça salten a la gespa del Camp Nou per disputar la final de la Copa del Rei. Un equip que busca el primer títol de la temporada contra un altre que vol fer un pas més per aconseguir el triplet. Comentaristes: Bernat Soler, Gerard López, Jordi Grau i Josep Maria Puig. En directe des del Camp Nou.

23.45 Hat trick Barça (Esportiu). Athletic Club de Bilbao-FC Barcelona. Copa del Rei. Postpartit. S'ofereixen les imatges de la cerimònia de lliurament de la Copa i s'estableixen connexions en directe amb els diferents punts de celebració on es reuneixen les dues aficions.

01.40 Chuck (Sèrie).

02.20 Blues a l'estudi (Musical). David Giorcelli.

03.20 Ritmes a l'estudi.

SUPER 3/33

06.00 Mic.

06.35 Les Tres Bessones.

07.25 L'hora del Timmy.

08.18 Lazy Town.

09.07 Mic.

09.34 Doraemon.

10.45 Dinàmiks.

11.11 La família del Super3.

11.40 Súper 4.

12.42 El ranxo.

13.30 Sailormoon.

14.18 Els pingüins de Madagascar.

15.07 El llibre de la selva.

15.44 Pel·lícula: Doraemon i el viatge a la Xina del passat. Japó, 1988. Dir.: Tsutomu Shibayama. A l'escola estan representant l'obra de Viatge a l'Oest i el Nobita està frustrat perquè li agradaria interpretar el

paper de Sun Wukong, el rei mico protagonista.

17.15 Espècies amenaçades.

17.55 Geronimo Stilton.

18.45 Lassie.

19.35 Les noves aventures de Peter Pan.

20.20 El xou de Tom i Jerry.

20.44 Tom & Jerry.

21.04 Bola de drac GT.

21.30 Blog Europa.

21.50 Docs Barcelona.

22.10 Urbanisme a Barcelona. Inclou Cerdà, un visionari maleït i Barraques. La ciutat oblidada.

00.20 Generació digital. S'entrevista Blain Ludy, autor d'una de les últimes tendències a la

xarxa: els vídeos 100 anys de bellesa, vídeos virals en els quals es fa un repàs dels canons estètics de l'últim segle a diversos llocs del món.

00.50 Els Estats Units des de l'aire. Arkansas.

01.35 Els habitants de la fi del món. Nova Zelanda.

02.20 Cuiners pel món. Borneo.

02.40 Bon viatge. Portugal (III).

02.50 Blues a l'estudi. A Contrablues.

03.50 Ritmes a l'estudi. La Banda Municipal del Polo Norte.

04.50 Jazz a l'estudi. Jordi Rossy.

lespel·lícules recomanades

☆☆☆☆ Excel·lent ☆☆☆ Molt bona ☆☆☆ Bona ☆☆☆ Regular ☆ Dolenta

PARAMOUNT CHANNEL 00.40

'El padrino 3'

☆☆☆☆

Dir.: Francis Ford Coppola
Actors: Al Pacino, Diane Keaton, Talia Shire, Andy Garcia, Eli Wallach

EUA, 1990. L'últim film de la trilogia mostra com Michael Corleone intenta rehabilitar-se socialment i legalitzar totes les possessions de la família. Després de lluitar tota la vida, Corleone busca un successor que es faci càrrec dels negocis.

CUATRO 15.45

'La última legión'

☆☆

Director: Doug Lefler
Actors: Colin Firth, Ben Kingsley, Aishwarya Rai, Peter Mullan

Regne Unit, 2007. El dia de la coronació de l'emperador Ròmul August, Roma cau en el poder del rei Odoacre. Ròmul és capturat pels bàrbars i traslladat a l'illa de Capri, des d'on procurarà escapar-se amb l'ajuda dels seus homes més lleials i d'un misteriós guerrer.

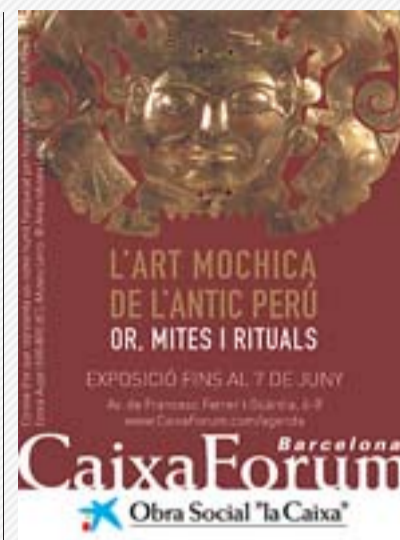
ANTENA 3 22.10

'Eclipse'

☆☆

Director: David Slade
Actors: Kristen Stewart, Robert Pattinson

EUA, 2010. En la tercera entrega de la saga *Crepúsculo*, la Bella haurà de triar entre l'amor que sent per l'Edward i l'amistat amb el Jacob. Envoltada de perills i amb la graduació a prop, la protagonista haurà de prendre la decisió més important de la seva vida.

INFORMACIÓ SERVIDA PER ONEDATA

ESPORT3

- 06.05 Temps d'aventura.
- 06.30 Tot l'esport.
- 06.50 Zona zàping.
- 07.20 Champions Magazin.
- 07.45 Esport club.
- 08.45 Efectivament.
- 09.45 Km 0.
- 10.10 Video Danone Futbol femení.
- 10.15 Copa del Rei.
- 12.05 Zona zàping.
- 12.40 Lliga Nacional de Futbol Sala.
- 14.15 Gol a gol.
- 14.25 Roda de premsa.
- 14.55 EHF Champions League.
- 16.50 Gol a gol. Programa especial des del Camp Nou presentat per Marc Negre i Xavier Torres.
- 18.10 Lliga ACB. Quarts de final: segon partit del play off. Retransmissió simultània dels partits en els quals s'enfronten el FIATC Joventut i el FC Barcelona, i el Laboral Kutxa i l'Unicaja de Màlaga. En directe des del Palau Olímpic de Badalona i des del Fernando Buesa Arena, respectivament.
- 22.05 Zona de ball.
- 23.45 Hat trick Barça. Athletic Club de Bilbao-FC Barcelona. Copa del Rei. Postpartit. S'ofereixen les imatges de la cerimònia de lliurament de la Copa.
- 01.30 Tot l'esport.
- 01.55 Hat trick Barça.
- 03.40 Lliga ACB.

TVE-1

- 06.00 Noticias 24 horas.
- 09.30 Comando actualidad.
- 10.35 MasterChef.
- 13.00 Flash moda.
- 13.30 Audiencia abierta.
- 14.00 L'informatiu.
- 14.30 Corazón.
- 15.00 Telediario 1.
- 16.00 Sesión de tarde: Doble traición. EUA, 1999. Dir.: Bruce Beresford. Int.: Ashley Judd, Bruce Greenwood.
- 17.40 Sesión de tarde: Un paraíso en el fin del mundo.
- 19.05 Cine de barrio: El turismo es un gran invento.
- 21.00 Telediario 2.
- 21.30 Informe semanal Los efectos del 24-M: Les eleccions d'aquest diumenge passat han deixat el mapa polític més complex des de la Transició. El método Barça: El Barça acaricia el somni de ser el primer en la història del futbol espanyol a repetir triplet. Vídeos fuera de serie: Informe Semanal s'endinsa en el món de les altes capacitats.
- 22.05 Pel·lícula: Un extraño en nuestras vidas. EUA, 2005. Dir.: Christopher Menaul. Int.: David Tennant, Kate Ashfield.
- 00.20 Pel·lícula: Hermanos.
- 02.00 Pel·lícula: Algo casi perfecto.

ANTENA 3

- 06.00 Minutos musicales.
- 07.10 Pelopicopata.
- 08.10 Los más...
- 11.30 Ahora caigo.
- 14.00 Los Simpson.
- 15.00 Antena 3 Noticias 1.
- 15.45 Deportes.
- 15.55 El tiempo.
- 16.00 Multicine: Memorias de un asesinato. EUA, 2013. Dir.: Roger Christian. Int.: Tricia Herlfer, Estella Warren.
- 17.45 Multicine: Vidas robadas. EUA, 2009. Dir.: Anders Anderson. Int.: Jon Hamm, Josh Lucas.
- 19.30 Multicine: El legado de Janet Hardy. EUA, 2009. Dir.: Martha Coolidge. Int.: Brittany Murphy, Jason Lewis.
- 21.00 Antena 3 Noticias 2.
- 21.40 Deportes.
- 21.55 El tiempo.
- 22.10 El pelicolón: La saga Crepúsculo: Eclipse. EUA, 2010. Dir.: David Slade. Int.: Kristen Stewart, Robert Pattinson. Bella Swan torna a trobar-se envoltada de perills, mentre Seattle es veu assolada per una onada de violència.
- 00.30 Pel·lícula: Efectos personales. EUA, 2008. Dir.: David Hollander. Int.: Ashton Kutcher, Michelle Pfeiffer.
- 02.15 Pel·lícula: El precio de un niño.

CUATRO

- 06.30 Malas pulgas.
- 07.20 El zapping de surferos.
- 08.45 Si parpadeas...
- 09.30 Los viajes del veterinario al rescate.
- 10.00 Veterinario al rescate.
- 11.00 El encantador de perros.
- 11.50 Callejeros viajeros.
- 14.00 Noticias Cuatro.
- 14.50 El tiempo.
- 14.55 Deportes Cuatro.
- 15.45 Home cinema: La última legión. EUA, 2007. Dir.: Doug Lefler. Int.: Colin Firth, Ashwarya Rai.
- 17.45 Home cinema: Phenomenon. EUA, 1996. Dir.: John Turteltaub. Int.: John Travolta, Kyra Sedgwick.
- 20.00 Noticias Cuatro.
- 20.55 El tiempo.
- 21.00 Gym Tony.
- 22.15 Cine Cuatro: Sin control (Derailed). EUA, 2005. Dir.: Mikael Häfström. Int.: Addison Timlin, Clive Owen, Giancarlo Esposito, Jennifer Aniston.
- 00.15 Cine Cuatro: Headhunters. Noruega, 2011. Dir.: Morten Tyldum. Int.: Aksel Hennie, Nikolaj Coster-Waldau.
- 02.05 Ciudad del pecado: documentos reservados.
- 03.15 Puro Cuatro.
- 04.00 Shopping.

TELES

- 06.30 I love TV.
- 07.30 Los Kennedy. Cuestiones morales y confusión interna.
- 08.15 Cazamariposas.
- 09.25 Más que coches GT.
- 10.20 La Voz.
- 15.00 Informativos Telecinco.
- 15.35 Deportes.
- 15.45 El tiempo.
- 16.00 Pel·lícula: El secreto del lago. Alemanya, 2008. Dir.: Marcus H. Rosenmüller. Int.: Ivonne Cattelfeld, Hans Sigl, Christine Klein.
- 18.00 Pel·lícula: Un extraño del pasado. EUA, 2006. Dir.: Timothy Bond. Int.: Alexandra Paul, Corey Sevier, J.C. Mackenzie.
- 19.45 Copa del Rey. FC Barcelona-Athletic Club Bilbao. El programa connecta en directe amb el Camp Nou per oferir una àmplia prèvia del partit.
- 21.30 Copa del Rey. FC Barcelona-Athletic Club Bilbao. Final. En directe des del Camp Nou.
- 23.20 Copa del Rey. S'ofereixen les imatges de la cerimònia de lliurament de la Copa.
- 00.15 Pel·lícula: Quiero ser Italiano. França, 2010. Dir.: Olivier Baroux. Int.: Kad Merad, Valérie Benguigui.
- 02.15 Premier Casino: la Ruleta VIP.

LA SEXTA

- 06.00 Minutos musicales.
- 06.45 Historias con denominación de origen.
- 07.00 Bestial.
- 08.00 Piso compartido.
- 09.00 Hoteles con encanto.
- 09.45 Zapeando.
- 12.30 Top Trending Tele.
- 14.00 La Sexta noticias 1ª edición.
- 15.00 La Sexta deportes.
- 15.30 La Sexta meteo.
- 15.45 Pel·lícula: Conan el Bárbaro. EUA, 2011. Dir.: Marcus Nispel. Int.: Jason Momoa, Rachel Nichols, Stephen Lang. Un nen que habita en un llogaret bàrbar grava en la seva memòria els rostres dels guerrers que maten la seva família i que l'entreguen com a esclau a uns mercaders.
- 18.00 Pel·lícula: Un pueblo llamado Dante's Peak. EUA, 1997. Dir.: Roger Donaldson. Int.: Pierce Brosnan, Linda Hamilton, Jaime Smith.
- 20.00 La Sexta noticias 2ª edición.
- 20.45 La Sexta meteo.
- 21.00 La Sexta deportes.
- 21.30 La Sexta Noche. Avui visita el programa Ífigo Errejón, secretari de política de Podemos, que analitza les dades electorals de la seva formació i les possibilitats de pactes.
- 02.30 Juega con el 8.
- 04.00 Minutos musicales.

CANAL+

- 06.05 Pel·lícula: Nebraska.
- 08.00 Getting On.
- 08.30 NBA en acció.
- 09.00 Generación NBA+.
- 12.00 Veep.
- 12.35 Portlandia.
- 13.05 Backstrom.
- 13.55 Juego de Tronos.
- 14.47 Juego de tronos T5: Dentro del episodio.
- 15.00 Pel·lícula: Transformers: La era de la extinció. EUA, 2014. Dir.: Michael Bay. Int.: Mark Wahlberg, Nicola Peltz.
- 17.45 Cuadernos de rodaje.
- 18.05 Pachá: El arquitecto de la noche.
- 19.40 Tentaciones.
- 20.35 Juego de Tronos.
- 22.30 1992 (Mille novecento novantadue).
- 23.30 Cine estreno: Dos madres perfectas. Austràlia, 2013. Dir.: Anne Fontaine. Int.: Naomi Watts, Robin Wright.
- 01.25 Pel·lícula: Tammy.
- 03.05 House of cards.
- 04.00 Saturday Night Live.

LA2

- 06.00 TVE es música.
- 06.30 That's english. (R.)
- 07.30 UNED.
- 08.00 Los conciertos de La 2.
- 09.40 Agrosfera.
- 10.30 España en comunidad.
- 11.00 En lengua de signos.
- 11.30 Trotamundos. (R.)
- 12.25 Patrimonio de la Humanidad. (R.)
- 12.55 Un mundo aparte. (R.)
- 13.55 Tendido cero.
- 15.05 Capacitados.
- 15.35 Saber y ganar fin de semana.
- 16.25 Grandes documentales.
- 18.05 Documenta2. (R.)
- 19.00 Días de cine. (R.)
- 20.00 RTVE responde, el programa de la dècada.
- 20.30 Las escapadas gastronómicas de Jamie.
- 21.30 Versión europea: Bel Ami, historia de un seductor.
- 23.05 La noche temática.
- 01.05 La casa encendida.
- 01.40 Atención obras. (R.)
- 02.35 Días de cine.

BTV

- 07.05 Terrícolas. (R.)
- 07.35 El documental.
- 08.25 Monty Python's Flying Circus.
- 09.15 Catakac.
- 09.45 Batman. (R.)
- 10.40 Info barris. (R.)
- 11.20 #aranèsoc.
- 11.30 Tot art. (R.)
- 12.00 Cròniques de Barcelona. (R.)
- 12.30 La cartellera. (R.)
- 13.30 Taula reservada.
- 14.00 BTV Noticias migdia.
- 14.30 Monty Python's Flying Circus. (R.)
- 15.05 Western: Los largos días de la venganza.
- 16.35 Punt de mira.
- 17.55 Taula reservada. (R.)
- 18.25 L'hora d'Alfred Hitchcock.
- 19.15 Música moderna.
- 21.00 Doc's.
- 21.30 BTV Noticias nit.
- 22.00 Última sessió: En el nombre del padre. Regne Unit, 1993. Dir.: Jim Sheridan. Int.: Daniel Day-Lewis, Emma Thompson.
- 00.10 La porteria.

8TV

- 07.10 8 de 8.
- 08.15 Rumbo al inglés.
- 09.05 Culture vultures.
- 09.30 Televida.
- 12.30 Èxit.
- 13.05 Pitlane.
- 13.30 Just for laughs.
- 14.10 Pel·lícula: Lo que queda en el desván (I).
- 15.10 Arriba y abajo.
- 18.20 Pel·lícula: Picnic. EUA, 1955. Dir.: Joshua Logan. Int.: William Holden, Kim Novak.
- 20.30 Deu n'hi dron.
- 21.00 8 al dia.
- 21.35 Sessió XL: Grandes esperanzas. Regne Unit, 1999. Dir.: Julian Jarrold. Int.: Charlotte Rampling, Loan Gruffudd, Justine Waddell. L'illusió del jove Pinn ha estat sempre esdevenir un cavaller prestigiós. El seu destí, però, és una altra professió, la de ferrer, fins que un dia es creua en la seva vida un home, el seu protector.
- 01.05 Misteris... amb Sebastià d'Arbó.
- 01.35 Just for laughs.

IB3

- 07.00 Programació infantil.
- 07.55 Cada dia.
- 09.00 Passió per la mar.
- 09.35 Da-li gas!
- 10.15 Total esport.
- 10.50 4-4-2.
- 11.40 Uep! Com anam?
- 13.10 La Serra de Tramuntana.
- 14.00 IB3 Noticias migdia. Cap de setmana.
- 15.20 El temps migdia. Cap de setmana.
- 15.25 Pel·lícula: Soldado de fortuna.
- 17.00 Pel·lícula: Héroe por accidente.
- 19.05 Rex, un policia diferente.
- 19.55 Mira per on!
- 20.30 IB3 Noticias vespre. Cap de setmana.
- 21.10 El temps vespre. Cap de setmana.
- 21.15 Panorama IB.
- 21.45 Pel·lícula: Grandes esperanzas. EUA, 1998. Dir.: Alfonso Cuarón. Int.: Gwyneth Paltrow, Ethan Hawke, Robert De Niro.
- 23.50 Pel·lícula: Lolita.
- 02.05 Crónicas vampíricas.

BARÇA TV

- 08.45 Quina penya!
- 09.15 Porta 104.
- 09.30 El partit. (R.)
- 11.00 ADN Barça. (R.)
- 12.00 El marcador.
- 12.10 Quina penya!
- 12.40 Athletic Club, un clàssic de copa.
- 13.00 El marcador.
- 13.10 Porta 104.
- 13.25 Víctor Tomàs. El capità busca la 3a Champions.
- 13.46 Camí a la final.
- 14.00 El marcador.
- 14.30 El partit. (R.)
- 16.00 El marcador. (R.)
- 16.30 Porta 104.
- 16.45 Athletic Club, un clàssic de copa.
- 17.00 El marcador.
- 17.10 Actes Celebració Lliga 2014/15 i Homenatge a Xavi.
- 18.00 El marcador.
- 18.10 Porta 104.
- 18.25 Camí a la final.
- 18.45 Roda de premsa. (R.)
- 19.30 El marcador.
- 21.30 Temps de joc: FC Barcelona-RC Deportivo de la Coruña (2014/15).
- 23.15 El marcador.
- 01.00 El marcador. (R.)

MÈDIA

L'Estat bloqueja l'IVA a TV3 i torna a encendre l'alarma financera

TV3 no rebrà l'IVA retornat que li correspon del primer trimestre del 2015 perquè l'Estat el té bloquejat a l'espera que es resolgui el conflicte pels exercicis de l'any 2012 i 2014. Si aquesta situació no es corregeix, a finals d'any pot derivar en un dèficit de 15 milions d'euros, tal com va expli-

car Brauli Duart, president de la CCMA, durant la sessió de control. La diputada del PSC, Núria Parlon, va considerar que TV3 està "tocada d'invibilitat econòmica", per un insuficient finançament del Govern. TV3 va tancar el 2014 amb un dèficit de 2,5 milions.

La reciprocitat es reactiva

La CCMA ofereix que TV3 i Catalunya Ràdio facin informatius diferenciats al País Valencià mentre no reobri Canal 9

ÀLEX GUTIÉRREZ
BARCELONA

Les eleccions municipals i autonòmiques han deixat el millor escenari possible per intentar bastir el vell somni d'un únic mercat audiovisual en català als seus principals territoris de Catalunya, el País Valencià i les Balears. El principal impediment administratiu era el PP, entestat a segregar artificialment el que els filòlegs consideren una única llengua. Foragitat ara de la Generalitat Valenciana i del Consell Balear, els nous gestors tenen l'oportunitat de pensar en aquest espai únic. Però un cop s'han superat els condicionants polítics, ara els problemes tècnics són el principal obstacle per aconseguir-ho.

De moment, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuels (CCMA) va fer ahir un primer pas i s'ha ofert per elaborar uns informatius a TV3 i Catalunya Ràdio "específics i desconectats", i en valencià, que poden posar-se en marxa de ma-

nera immediata, si la Generalitat Valenciana així ho demana. Ho avançava ahir Brauli Duart, president de la Corporació, a la sessió de control parlamentari.

"Si la Generalitat Valenciana ens fa la petició, podem donar-hi resposta automàtica -va explicar Duart-. Així reforçaríem la llengua i la cultura comuna i compartida. A més, podríem millorar la nostra capacitat comercial amb més espectadors i oients. I podríem recuperar una TV3 i una Catalunya Ràdio que als anys 80 i fins a l'any 2011, i gràcies a les aportacions de milers de valencians, van permetre comprar un repetidor des del qual emetre el senyal de la televisió d'aquest país al país germà". El directiu va recordar que actualment ja hi ha acords amb Andorra, l'Aragó i les illes Balears.

Fer tornar el 3/24 a les Balears

El vell anhel dels defensors de l'espai català de comunicació d'aconseguir que les televisions catalanes, balears i valencianes es veiessin a

tot el territori -i no només a les comunitats autònomes d'origen- ha tingut una vida atzarosa i plena de bastons a les rodes. En legislatures anteriors TV3 havia pogut establir convenis de reciprocitat amb IB3 que li permetien arribar a les Illes a canvi d'oferir espai perquè el canal balear es pogués veure al Principat. Però la supressió de múltiples autonòmics públics -imposada pel ministeri d'Indústria amb el pretext d'alliberar espai per a la xarxa 4G- va provocar que a les Illes només es vegi TV3, mentre que s'han perdut el 3/24 i el Super3/33. I a Catalunya no es pot veure IB3.

En el moment del tancament, l'Obra Cultural Balear va suggerir una solució tècnica, que va ser descartada pel govern de José Ramón Bauzá: enviar els canals d'IB3 als tres múltiples insulars -Mallorca, Menorca i Eivissa i Formentera- de manera que el múltiple autonòmic quedi alliberat i pugui tornar a emetre tots els canals de la CCMA. Aquesta solució té un avantatge afe-

Eugeni Sallent: "El '.Cat' no era un debat sobre la independència"

À.G.
BARCELONA

El director de TV3, Eugeni Sallent, va sortir ahir al pas de les crítiques originades pel programa .Cat, que va dedicar la seva edició d'aquest dijous a analitzar el futur del sobiranisme, amb convidats que només representaven entitats i partits partidaris de la independència. Ho va fer en el marc de la comissió de control al Parlament de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuels (CCMA), després que la diputada d'ICV Marta Ribas ho considerés "un escàndol". Sallent va recordar que "el .Cat pretenia parlar amb els actors del full de ruta per la independència". "No pretenia ser un de-

bat sobre si independència sí, o independència no", va afegir.

Ribas va contestar: "El que van fer ahir no té cap justificació de criteri professional o periodístic. Fa deu anys el 47% d'espectadors dels informatius de TV3 eren votants de CiU o ERC. Ara ho són el 70%. Als que no ens han expulsat fins ara, gent que era pro procés però no independentistes, ens van expulsar ahir a la nit". Durant la sessió es va fer esment del hashtag #tv3noemrepresenta, que va ser tendència a la xarxa.

El diputat del PP Santi Rodríguez també va criticar el programa, ironitzant sobre la pluralitat de TV3: "No és la pluralitat d'independència sí o no, és la pluralitat d'independentistes d'esquerres, independentistes

Eugeni Sallent, al centre, durant la comissió de control a la CCMA. PARLAMENT DE CATALUNYA

de dretes, independentistes antisistema i independentistes d'entitats. Després diu que hi ha lleis que busquen l'afebliment de TV3. L'afebliment el provoquen vostès, amb una programació que va adreçada únicament i exclusivament als independentistes. I quan tenen problemes vénen al Parlament de tots a demanar més diners".

El Sindicat de Periodistes de Catalunya s'ha afegit a les crítiques. En un comunicat titulat *Això no tocava*, lamentava que l'espai presentat per Ariadna Oltra no hagués parlat "dels moviments tel·lúrics a la política espanyola i a la municipal de Barcelona, on diumenge va guanyar una candidatura de formació recent, amb un fort component ciutadà i reivindicatiu".

'Polseres vermelles' tornarà a TV3 a l'estiu

Polseres vermelles, *Ja t'ho faràs* i *No me la puc treure del cap* són tres dels continguts que TV3 farà tornar per a la temporada d'estiu, segons va anunciar el director de la cadena, Eugeni Sallent. També hi haurà dos programes nous d'entreteniment a la franja del *prime time* que no va detallar.

ICV recela del programa de Sala i Martín a TV3

Marta Ribas, diputada d'ICV, va aprofitar la sessió de control per qüestionar el futur programa d'economia divulgativa *Economia en colors*, de Xavier Sala i Martín. Va expressar el temor a la possibilitat que es parlés més d'innovació empresarial que "del fet que un terç dels catalans tenen problemes per arribar a final de mes".

PRESSIÓ
El PP valencià va perseguir els repetidors que emetien el senyal de TV3. JOSÉ SOLER / ACN

git: permetria a IB3 fer desconnexions per illes, com està obligada a fer per llei però no ho compleix.

El problema és com podria correspondre-hi ara TV3. El departament d'Indústria va treure el segon múltiplex a la Corporació, de manera que avui ha de llogar part de l'espai radioelèctric al múltiplex que gestiona el Grupo Godó per emetre TV3 en HD. L'única via per col·locar-hi més canals seria habilitar tot de múltiplex locals que actualment estan inactius. Aquesta solució, que la Generalitat va descartar en el seu moment per a TV3HD, necessitaria una inversió per assegurar una cobertura territorial correcta. Una al-

art, valencià d'origen i amb una clara predisposició a jugar en favor d'aquest espai únic compartit. Iniciat en el catalanisme com a adolescent -acudia a les tertúlies que Joan Fuster organitzava a casa seva-, sota la seva gestió ha creat un portal web que vol facilitar "l'accés als continguts audiovisuals en la llengua catalana i les seves variants". Duart va anunciar la iniciativa al Parlament l'abril del 2014: "Esperem que el portal on s'agermanaran els continguts audiovisuals que hi ha a les diferents variants de la llengua comuna siga un pas més en la línia de superar aquell mal que va venir d'Almansa", va apuntar llavors.

Solució TV3 pot comprimir els seus canals en baixa definició per acollir IB3 i la nova Canal 9

tra opció, més viable, és comprimir el senyal del múltiplex on hi ha els canals en definició estàndard per fer-hi passar IB3 i el futur Canal 9.

L'interrogant més rellevant, però, és saber què passarà amb la televisió autonòmica del País Valencià. "El 9 d'octubre del 2015 tots els valencians podran veure altre cop Canal 9", va dir Ximo Puig quan el canal públic va fondre a negre. Ara el líder socialista té opcions de ser president de la Generalitat. Enric Morera, portaveu de Compromís (l'altra força que aspira a aconseguir la presidència valenciana), ha declarat que vol que torni "la radiotelevisió pública com a mitjà plural, de qualitat i en valencià".

En aquest sentit, es compta amb la complicitat de la CCMA de Du-

Ressuscitar Canal 9

El context econòmic actual fa difícil pensar que Canal 9 torni a la vida tal com estava plantejat quan va tancar. Una opció més realista és el pla que va presentar la Unió de Periodistes Valencians poc abans de les eleccions. El document, de 48 pàgines, proposava crear un únic canal de televisió i renunciar a la ràdio, però, com a novetat, afegir-hi també una agència de comunicació. Aquesta futura televisió "lluïtaria més per la qualitat que per les audiències".

També s'hi ha posicionat el Col·lectiu Ricard Blasco, que va editar enguany el llibre *Reset RTVV*. En un article publicat a Levante, abans de les eleccions, demanaven "un pacte de mínims sobre el qual establir polítiques compartides per tot l'espectre sociocultural -llengua, cultura i comunicació- amb la creació d'una nova RTVV al capdavant d'un gran projecte econòmic i sociocultural que hauria d'impulsar el nou govern de progrés".

El CAC, preocupat per la quota del català

Roger Loppacher, president del Consell Audiovisual de Catalunya (CAC), va explicar que la quota del català continua estancada en un 20% del consum televisiu. I hi va afegir una alerta suplementària: entre els espectadors més joves -de 4 a 12 anys- el català només representa "un 15%" del consum. Loppacher, que compareixia al Parlament per presentar la memòria de l'organisme regulador corresponent a l'any 2014, va explicar que "el públic juvenil està canviant i marxant cap a les segones pantalles". El president del CAC també va explicar que l'organisme ha començat a monitoritzar internet, per detectar els continguts que puguin ser perjudicials per als menors. Pròximament presentarà un informe sobre anorèxia i bulímia a la xarxa.

L'expedient pel canal d'El Punt Avui, arxivat

Loppacher va confirmar ahir als grups parlamentaris que l'expedient que examinava si El Punt Avui TV estava complint els compromisos associats a les llicències s'ha arxivat. La televisió emet a partir de freqüències arrendades a Canal Català. L'operació ja va ser polèmica al si del CAC, perquè tres dels sis consellers consideraven que s'estava muntant una televisió d'abast nacional amb llicències locals. L'expedient avaluava si El Punt Avui TV emetia massa programació en cadena. Un canvi legislatiu, que redefineix el concepte de programació pròpia i facilita que puguin emetre continguts conjunts, ha permès arxivar el cas. Amb tot, Loppacher va assegurar que el CAC examinarà si es compleixen els compromisos concessional.

Cada poble, un món.
Descobreix el país fent ruta a '1món.cat'

8 monde .biz
9 world .net
1 món .cat
0 welt .us
1 dunia .es

Els caps de setmana a les 18h
a la teva televisió local

Avui, gaudeix amb l'espectacle del Festival Aeronàutica Aeroport a Òdena
Demà, assaboreix les propostes de la fira Temps de Vi a Vilanova i la Geltrú

Una producció de **la xarxa** i les televisions locals

GENT

Sofia Vergara, acusada de maltractar físicament l'ex

L'actriu Sofia Vergara hauria maltractat el seu exnòvio Nick Loeb durant el temps que van estar junts. Segons la revista *In Touch*, l'actriu colombiana hauria abusat físicament de l'empresari, amb el qual va estar fins a finals del 2013. L'actriu de *Modern family* li hauria clavat "bufetades i

puntades de peu, i li hauria tirat un mòbil al cap". El mitjà també descriu agressions psicològiques, que s'haurien donat quan ella el tractava de "perdedor, inútil i altres qualificatius degradants". Els representants de Vergara han assegurat que tot això és mentida.

EFE

Neverland està en venda: 100 milions de dòlars

JOAN CALLARISSA
BARCELONA

El ranxo Neverland, propietat al sud de Califòrnia que Michael Jackson va transformar en la seva somiada llar, ha sortit a la venda per 100 milions de dòlars sis anys després de la mort de l'artista, segons *The Wall Street Journal*.

Tot i que el zoo i el parc d'atraccions que hi va construir el Rei del Pop després de comprar-la ja no hi són, la finca conserva més d'una vintena d'edificacions, entre les quals l'habitatge principal, amb 6 dormitoris, dues cases de convidats, una piscina, una pista de bàsquet, una

pista de tennis i un cinema amb capacitat per a 50 persones. A més, també inclou dos llacs i una línia de ferrocarril amb estació.

Elefants, lleons i un tren

Michael Jackson va comprar la propietat el 1988 al magnat dels camps de golf William Bone per 17,5 milions de dòlars, segons unes fonts, o per 30 milions, segons d'altres. Tot i això, la propietat no es va fer famosa per aquestes desorbitades xifres, sinó pels desitjos que Jackson hi va intentar satisfer. Tot i que la propietat segueix sent un misteri per al gran públic –la premsa gairebé no hi ha entrat–, alguns testimonis expliquen que és desmesurada. Jackson hi va

fer instal·lar des d'una nòria amb uns cavallets fins a una sala de jocs recreatius, passant per un escenari a l'aire lliure i un cinema amb la seva pròpia botiga de dolços. Però la finca és tan gran que el tren o els cotxes de golf eren el mitjà de transport utilitzat pels que visitaven el complex, que va arribar a tenir al seu zoo des de lleons i micos fins a elefants, un dels quals era un regal d'Elizabeth Taylor.

Després que la policia hi entrés el 2003 quan la justícia acusava Michael Jackson de pederàstia, l'artista va sentir que el seu paradís havia estat violat i no hi va tornar mai més. En morir, es va estudiar enterrar-lo allà, però finalment no va ser possible. —

Ricky Martin: "Porto els meus fills amb mi a tot arreu"

J.C.
BARCELONA

Ricky Martin va arribar de Londres a Barcelona dijous per recollir aquella mateixa nit un premi N°1 de Cadena 100 al MNAC, on se celebrava la vuitena edició dels guardons, per marxar ahir al matí a Nova York. Una estada fugaç a la ciutat que la premsa del cor va aprofitar per preguntar-li per la seva faceta com a pare. Ell va explicar que havia dut els seus dos fills a Barcelona i que els havia deixat amb els avis a l'hotel. "Els meus fills viuen feliços perquè són a prop del pare. Els porto amb mi a tot arreu, no coneixen altra cosa", explicava, abans de dir que "el més important és que són feliços". Segons va explicar abans de rebre el premi, la paternitat li ha agradat tant que, a part dels bessons, que va tenir d'un ventre de lloguer, ara vol adoptar una nena. "Estem en aquesta feina, però és molta feina", va dir només.

Martin va dedicar algunes floretes a la ciutat, que considera "meravellosa". "Faig les meves escapades per venir a Barcelona. M'encanta i m'agradaria passar-hi un temps, i potser en un futur inverteixo en una propietat", va advertir. —

CADENA 100

Comença l'estiu al sostre de Barcelona

J.C.
BARCELONA

El mateix dia que es presentava la Setmana de les Terrasses dels Hotels de Barcelona –cosa que explica detalladament l'*Ara BCN* d'avui–, s'inaugurava l'estiu en una de les més luxoses: la terrassa del Majestic. La Dolce Vitae, que és com es diu, va concentrar l'atenció de la inauguració en l'extensa carta que el xef Nandu Jubany –una estrella Michelin– ha creat per al lloc.

El cuiner, assessor gastronòmic d'aquest hotel de cinc estrelles, ha

GLOBALLY

preparat una carta que combina les obligatorietats d'un públic estranger amb la seva predilecció pel receptari català. Així, a la terrassa –oberta a locals i visitants– s'hi podran trobar èxits de l'any passat com "Les millors olives del món", el pernil Joselito, el tàrtar de vieira o el *cebiche*, al costat de novetats com el biquini de trufa, la galeta d'anís amb foie, una reversió del *club sandwich* més típic, i una enorme varietat de marisc fresc. Postres com el *gâteau* de xocolata i la tartaleta de yuzú segellen un àpat que pot sortir per uns 50 euros de mitjana a cada comensal, amb la beguda inclosa. —

Els braçalets lluminosos de Taylor Swift salven tres noies després d'un accident

Elizabeth i Caroline Dazzio i una amiga se-va tornaven en cotxe d'un concert de Taylor Swift quan van tenir un accident. La Caroline i la seva amiga, atrapades al cotxe –l'Elizabeth estava inconscient–, van utilitzar els braçalets amb llum per cridar l'atenció de persones que passaven prop del lloc del sinis-

tre. "Se sentia olor de fum i gasolina. Havia de sortir del cotxe", ha relatat la Caroline a la web WBRZ. La llum de les seves polseres va fer que una conductora les veiés i parés per socórrer-les. La cantant ha comentat a Twitter la bona notícia. "Estic contenta que estiguin bé", ha celebrat Swift a la xarxa social.

Vuit condemnats pel cas de la milionària Bettencourt

J.C.
BARCELONA

La justícia francesa va absoldre ahir l'exministre Éric Woerth de l'acusació de tràfic d'influències i abús de la fortuna de la multimilionària Liliane Bettencourt quan era tesorero de Nicolas Sarkozy el 2007. Els jutges consideren que no hi ha proves que Woerth s'aprofités del seu lloc de ministre per condecorar amb la Legió d'Honor Patrice de Maistre, gestor de la fortuna de Bettencourt, la dona més rica de França, accionista històrica del grup L'Oréal. Se sospitava que, a canvi de la distinció, Woerth hauria aconseguit que De Maistre contractés la seva esposa per portar les inversions de Bettencourt.

Per contra, s'ha condemnat De Maistre a 30 mesos de presó per

Liliane Bettencourt, amb Alzheimer, ha sigut representada al judici per la seva filla. EFE

considerar que va abusar de la debilitat de la rica anciana, que ara té 92 anys, pateix d'Alzheimer i ha sigut posada sota tutela dels seus familiars. Però la pena més gran, de tres anys de presó i 158 milions d'euros d'indemnització per danys i perjudicis a Bettencourt, va recaure en el fotògraf François-Marie Banier, que va rebre centenars de milions d'euros de Bettencourt. Martin d'Orgeval –parella de Banier–, Carlos Cassina –gestor d'una propietat de l'anciana a les Seychelles–, l'empresari del sector audiovisual Stéphane Courbit, l'advocat Pascal Wilhelm i dos notaris també han sigut condemnats a multes i a presó.

En la fase d'instrucció també va estar imputat Sarkozy, tot i que l'acusació es va arxivar per falta de proves. La fortuna de l'empresària es calcula que podria arribar als 16.000 milions d'euros. —

LOGITRAVEL.com

Paquets
Creuers
Circuits
Costes
Vols
Hotels

COSTA DAURADA
Al teu estil

RESERVA
DES DE
15€
PER
PERSONA
**ÚLTIMS
DIES!**

ESCAPA'T
des de **18€**

Hotels a la Costa Daurada
Preu per persona i nit

Salou	
H-Top Molinos Park ***MP	18€
Best Mediterraneo ***MP	27€
Jaime I ***PC	34€
Aparthotel Dorada Palace ****MP	35€
Cambrils	
Cesar Augustus ***MP	34€
Augustus ***MP	39€
Best Maritim ***PC	37€
Aparthotel Olimar II ***PC	47€
Calafell	
Aparthotel Solimar ***MP	34€
4R Miramar Calafell ***PC	39€
Altafulla	
La Torreta **AD	30€
Gran Claustre ****AD	49€
Vila-seca	
Raval de La Mar ****AD	30€
Mercure Atenea Aventura ****MP	32€

Reserva les teves vacances a logitravel.com

Preu per persona en habitació doble, valid per a determinats dates de 2015. Despeses de gestió IM, AD, allotjament i despeses: MP: 10kg pesos / PC: Pesos complet / TI: Tarxeta. Consulta les condicions d'aquestes promocions a la nostra web. Preus subjectes a revisió d'acord amb l'IDLEIS 1/2007. Agència de viatges en línia amb el C/ BAL 471.

araquenos'ofenguingú

JUANJO SÁEZ

ABANS D'ARA

De Josep M. de Sagarra (Barcelona, 1894-1961) a Mirador (8-V-1930). Fa 85 anys, l'estada de Keyserling a Barcelona (foto amb Carles Soldevila al Ritz) va crear una gran expectació.

Unes hores amb el comte de Keyserling

Dimarts de la setmana passada, el meu amic Carles Soldevila em va cridar per telèfon: -Vols venir a sopar amb Keyserling? Serem l'Estelrich, tu i jo. Res d'esmoquin. Anirem a la Barceloneta-. A quarts de nou del vespre varen comparèixer a l'Ateneu. Jo he vist molts homes nòrdics, d'aquests que ens fan un efecte semblant al que feia Gulliver en el país de Lil·liput, però aquests gegants inofensius tenen cara de gegant. Es una cara encarcerada, primària, poc afinada, amb uns racons que semblen de cartó mastegat i envernissat amb resines molt tendres. [...] Keyserling no és ben bé això. El cap no acaba de lligar amb el cos, no és una típica testa de gegant. [...] L'elegància de Keyserling és una elegància de vagó de tren: sofrerta, grisa, sense pretensions, amb vistes a la comoditat, a la gesticulació, a ensorrar-se de cul en un pullman i posar els ulls en blanc. [...] El comte de Keyserling ha inventat l'Escola de la Saviesa a Darmstadt, que, segons tinc entès, rutlla amb una gran vibració intel·lectual i econòmica. I Keyserling ha trobat una de les formes més originals, més intel·ligents i més honestes de

muntar-se allò que se'n diu un tinglado. [...] A can Soler, de la Barceloneta, Keyserling és rebut per un tango desinflat i per totes les cues de les llagostes, que es posen a tremolar. La senyora Soler ha donat un cop d'ull als fongs, amb la por de si no hi hauria prou vianda per a aquest Gargantua espiritual. [...] Per això veure sopar el comte Keyserling és un espectacle que humiteja els ulls d'emoció. [...] No sé ben bé quina hora és, però sé que som en un saló íntim d'Isabel Llorach. Jo m'entretinc a adobar la llenya del foc i a fer indiscrecions sobre les lectures recents de la mestressa de la casa. [...] Una senyora amiga meva, que és a la nostra reunió, se'l mira amb uns ulls de vidre immòbils. Keyserling, sua, sospira, fa anar el mocador d'una mà a l'altra, la seva pell, lívida i rutilant alhora, no és precisament un afrodisiac. Jo aprofito el moment per fer una pregunta a la meva veïna: -¿Tu creus que aquest gran jongleur és capaç d'enamorar una dona?... -Aquest home és capaç de tot -contesta... [...]

Josep Maria de Sagarra 1930

PECES HISTÒRIQUES TRIADES PER JOSEP MARIA CASASÚS

CATEDRÀTIC EMÈRIT DE LA UPF I MEMBRE DE L'IEC

Gaudeix 'online' dels mots encreuats de l'ARA a <http://passatemps.ara.cat>

PASSATEMPS

mots encreuats

elaborat per Senyor Ventura

1															
2															
3															
4															
5															
6															
7															
8															
9															
10															
11															
12															
13															
14															

Horizontals 1. Cepat, robust. Fer anar avall. Era cast, però ha perdut el cap i ara dona voltes. **2.** Enfanguem. Aconsegueix bones feines gràcies a la seva capacitat per fingir. **3.** Fas un favor sense límits. L'esperit típicament català. Bari. **4.** Pot ésser conreat. Els recordatoris dels grans àpats. **5.** El demanen els que van molt buscats. Enfadat, indignat. Un dolent de la literatura escandinava. **6.** Arbres a punt de caure. Insisteixo. Heu escoltat l'última dels Manel? **7.** Comença a arribar però acaba per marxar. Serp africana de verí molt potent. Tocava de l'ala. **8.** Sense ella, la cabra no surt gaire a compte. Dona gat per llebre. Antigament, donava la nota. **9.** No pot trigar gaire. Un coixí sense funda. Pel que fa als colors, no és gaire brillant. **10.** Al bell mig del mirador. Quan són grans, es dediquen a fer front als grans mals. Pronom de tercera persona. **11.** Encaramel·lat. Cridi com un animal. La repeteixes a cada acció. **12.** Agafava per la força. Si no és morfina, ho sembla. **13.** Crit de dolor. No té problemes per esdevenir un cap de turc. Adornen les vores. **14.** Fer-se'n és qüestió de temps. Serà excessiu. Em dolc de no tenir prou nota.

Verticals 1. Condemnada. Posarà punt final. Argent. **2.** Embotellar. Rebutja els que no tenen sang a les venes. **3.** Pròsper, esponerós. Gràcies a la seva ploma, acaba al llit de molts de nosaltres. Típica d'Alfarràs. **4.** Cor de meló. Ho té magre si estudia amb un manual inadequat. Un dels lleons que hi ha a la porta del Congrés de Diputats. **5.** Ventada que aixeca la neu. Emasculant. **6.** Et permet tenir el poder a les teves mans. Corre per l'Àfrica. **7.** Pere d'Anglaterra. Un element de broma. Entretingut. **8.** Ja t'has tret mig pijama. Parlaríeu sense saber del cert si algú us escolta. Corrent altern. **9.** Cap d'informatius. Una etapa i pot transcórrer en un estadi. Rovello. Típiques de Navata. **10.** Quan és X, ensenya parts del cos no visibles a simple vista. És mig danesa. Son profunda, potser després de sopar. **11.** Os tou. A Itàlia tenia valor. **12.** Acaba derrotat. L'Ulisses va fer estada a Barcelona en una etapa de la seva odissea. Una família desestructurada. **13.** Hi sóc de més. Arribarà abans que el nou. Si hi vas en patinet, fes-m'hi un bon lloc, que hi pujo jo. **14.** Ens obliguen a fer les maletes. Es pot comptar amb els dits d'una mà.

sudoku

fàcil

7					4			2
				9	8			5
	1	9	2					7
3							6	
5			3		8			7
		4						3
	4				6	5	3	
	3			9	5			
	2		4					8

difícil

	2	1		8	3			7
7					4			
8				1		2		
4			5					
1				7				9
					8			
		7		3				
			8					6
	9		1	6		5	8	

solucions d'ahir

C	A	D	E	N	A	T	S	R	A	N	C	A
A	N	I	S	I	P	U	C	E	R	A	C	A
R	O	S	C	A	T	S	A	T	I	S	F	A
E	N	C	A	R	A	R	V	I	D	U	T	
N	I	R	E	F	E	R	I	R	T	R	A	
A	M	E	R	A	M	E	N	I	T	Z	O	
T	S	A	I	N	E	T	S	A	O	N	S	
O	B	S	T	E	T	R	E	U	R	D	U	
A	M	A	A	R	S	E	N	A	L	O	E	
L	E	T	A	L	S	T	U	T	E	S	C	
A	T	U	R	I	E	S	T	I	L	L	A	T
B	D	I	A	R	I	G	A	L	L	E	C	
E	G	E	A	O	R	D	I	R	P	R	O	
U	T	S	A	F	E	R	A	B	A	N	S	

fàcil

2	4	8	9	3	6	5	1	7
1	9	7	5	4	2	8	6	3
3	5	6	1	7	8	4	2	9
7	6	4	8	1	9	3	5	2
9	3	2	7	6	5	1	4	8
8	1	5	3	2	4	9	7	6
6	2	3	4	8	1	7	9	5
5	8	1	2	9	7	6	3	4
4	7	9	6	5	3	2	8	1

difícil

3	7	8	4	1	6	2	9	5
6	9	5	8	3	2	1	7	4
4	2	1	7	9	5	3	8	6
2	1	6	9	8	3	5	4	7
9	5	7	6	4	1	8	3	2
8	4	3	5	2	7	6	1	9
7	8	2	3	6	4	9	5	1
5	6	9	1	7	8	4	2	3
1	3	4	2	5	9	7	6	8

DICCIONARA

Coordina: Fran Domènech

FIFAvera Sound
Festival de presumptes suborns i blanqueig de diners. Presumptament. @frandomenech

irreWertsible
La sortida del ministre d'Educació del gabinet de Rajoy. @banditcatbdn

DELETEgat
Representant cessat. @jsolec

'Aguirrelo como puedas'
Comèdia sobre una presidenta de Madrid que es resisteix a deixar el càrrec. @jepjopus

Primavera Sou
Deixar-se la setmanada per anar al festival hipster d'aquesta estació de l'any. @xdocampo

Envieu la vostra paraula al Twitter @diccionara (hashtag #diccionara), a facebook.com/diccionara o per e-mail a diccionara@ara.cat

críticatv

MÒNICA PLANAS - PERIODISTA

La poca vista del '.Cat'

El .Cat d'aquest dijous no era especialment diferent de molts altres que s'han emès durant la temporada. En plena ressaca de les eleccions i amb les sensacions pels resultats encara molt tendres, s'ha aixecat la polèmica pel biaix a l'hora de seleccionar els participants. El tema del programa era "la salut del procés" (en paraules d'ells mateixos) i l'anàlisi de les opcions del famós full de ruta que traçaran els diferents partits i entitats sobiranistes de cara a les properes eleccions. ¿Ha de ser possible a la televisió pública mantenir un debat sobre el sobiranisme només entre els partidaris sobiranistes? Per descomptat que sí. Igual que si es fes un debat sobre la salut de l'esquerra a Catalunya no caldria que hi anessin els partits de dretes, i a l'inrevés. El servei públic demana obrir sempre el ventall de punts de vista, però això no obliga que per a tots els temes hi hagin de ser sempre tots els representants polítics. Cada programa ha de considerar quins són els actors necessaris per abordar amb honestat una qüestió determinada. La selecció determinarà la qualitat periodística i l'espectador ho podrà jutjar en conseqüència.

Una altra cosa és analitzar el .Cat d'aquest dijous en un sentit més periodís-

Gol en pròpia porta
El programa ha demostrat poc ull a l'hora de preveure la polèmica que podia generar

tic. ¿Era aquest el tema polític de la setmana que havien de tractar? ¿Era aquest el tema més oportú a debatre? En això ja discrepo més. Tenint en compte els resultats electorals de les municipals potser l'actualitat demanava analitzar la tendència de vot que han demostrat els electors. Valorar l'auge de BComú i què significa que una activista que ha plantat cara al poder ara formi part d'una estructura de poder, analitzar què hi ha darrere d'aquest increment del vot social... Caldria saber les raons per les quals el .Cat va optar per posar la directa i dissecionar amb tanta precipitació el full de ruta del sobiranisme de cara al 27-S, com si ens vingués de tres setmanes saber-ho.

El programa ha demostrat poc ull a l'hora de preveure la polèmica que podia generar. Un error típic de la cadena, que, tot i saber-se en el punt de mira, pren de tant en tant decisions poc oportunes que faciliten l'atac. Un d'aquells gols en pròpia porta. Potser el .Cat s'està recolzant d'una manera excessiva en el sobiranisme, com un reclam que li assegura audiència. Però el que és injust i exagerat és condemnar una cadena sencera, qüestionar-ne la qualitat i dubtar del paper de la tele pública per aquest programa.

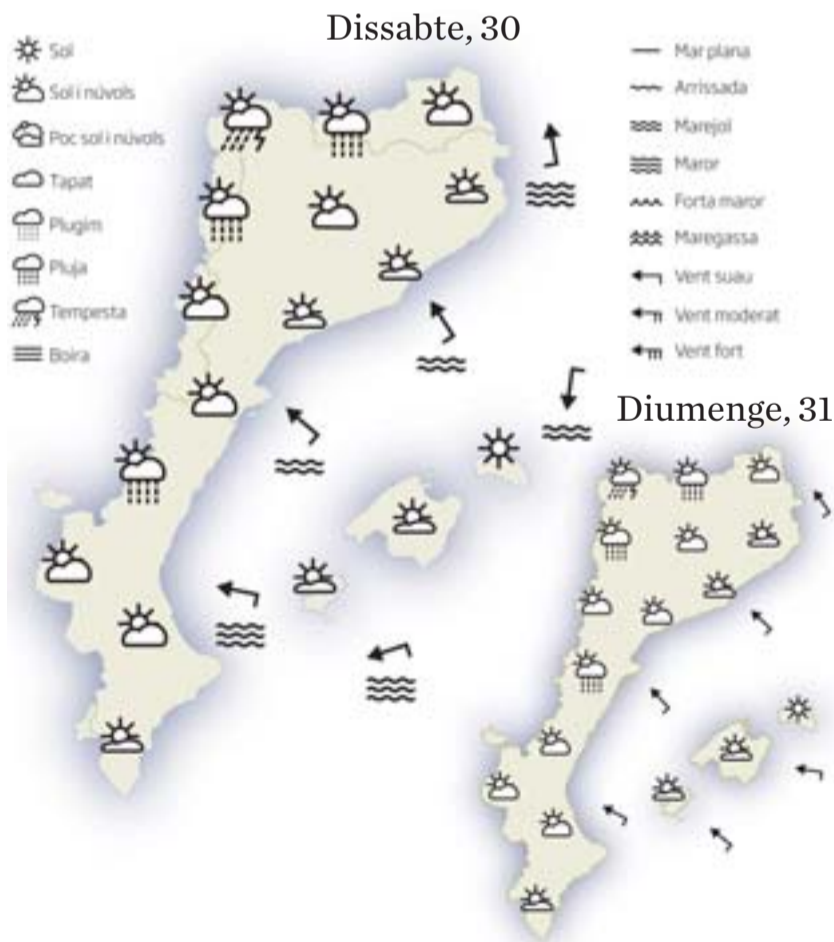
ELTEMPS

La millor informació i opinió, només amb l'ARA

Divendres Play | Dissabtes Planeta, Criatures, Aca BCN, Ara Llegim | Diumenges RAR, Ara Diumenge, Emprenem

MIQUEL BERNIS

Els pròxims dies s'aniran repetint els ruixats i tempestes de tarda, però només de manera esporàdica sortiran dels àmbits estrictament de muntanya. Cap de setmana amb més sol que núvols i temperatures sense canvis importants.

	AVUI		DEMÀ	
	15h	21h	08h	15h
Barcelona	23°	20°	19°	24°
Lleida	27°	20°	14°	29°
Girona	27°	18°	15°	28°
Tarragona	22°	19°	17°	23°
València	23°	19°	17°	24°
Palma	27°	20°	18°	27°
Fraga	27°	22°	17°	28°
Mataró	23°	19°	17°	23°
Manresa	25°	18°	15°	26°
La Seu d'Urgell	24°	15°	13°	25°
Tortosa	26°	20°	18°	28°
Vilanova i la Geltrú	23°	19°	17°	24°

El consell

Estigueu atents a les plantes i aneu-les regant. En moltes comarques aquest cap de setmana no plourà i també és poc probable que les pluges arribin la setmana que ve.

Que no us sorprengui

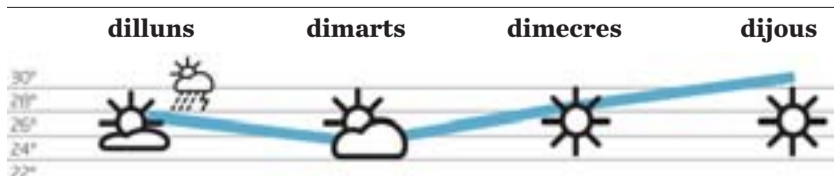
La temperatura del mar no arriba als 17 graus a l'Estartit, i a Barcelona frega els 19. La tramuntana dels últims dies ha fet aflorar aigües subterranies més fredes al nord.

Europa

	MÀX.	MÍN.	
Madrid	30°	17°	mig tapat
Londres	17°	11°	mig tapat
París	19°	12°	mig tapat
Berlín	18°	8°	xàfecs curts
Roma	26°	14°	sol
Brussel·les	16°	8°	insegur
Estocolm	15°	8°	pluja
Amsterdam	14°	8°	xàfecs curts
Praga	17°	8°	mig tapat
Lisboa	24°	15°	sol

La setmana

El sol

ALBA	SORTIDA	POSTA	NIT FOSCA
05.49 hores	06.21 hores	21.16 hores	21.50 hores

La lluna

SORTIDA	POSTA
18.06 hores	05.04 hores

DEMÀ
 Toni Soler

Albert Om

30.5.2015

TOVALLONS NEGRES

**Catalán
 de Mierda**

Fugir del mantra

ERC ha doblat vots en aquestes eleccions, però ha deixat dubtes de si ha sigut tan ambiciosa com podia ser, si ha actuat com un partit gran que, en un moment decisiu, aspira a tot, o si ha pensat en petit i s'ha conformat amb objectius més modestos i, ara mateix, insuficients.

Demanava dijous, el director de l'ARA, que traguéssim conclusions dels resultats electorals allunyant-nos de les bombolles en què tots vivim. No és fàcil perquè, des de diumenge, hi ha un mantra que es repeteix tothora: el sobiranisme puja. I el procés està més fort que mai. Ho diem molt, perquè em sembla que ens ho creiem poc. Perquè, encara que amb les dades a la mà, això sigui efectivament així, ningú pot negar que no són els partits sobiranistes que han impulsat el 27-S -ERC i, sobretot, CiU- els que tenen ara mateix el vent a favor per a les eleccions del setembre.

Si les persones que volem la independència no sabem fer una lectura crítica i serena dels resultats de diumenge, no ens en sortirem. I en aquest país, això ens costa molt. O ho trinxem tot o ens surt l'ànima voluntarista que portem a dins per autojustificar-nos. Entre les veus que han fugit del mantra, en destaco dues: Xavier Sala i Martín, que amb la seva loquacitat habitual ha reconegut que el sobiranisme no havia fet trempar la gent, i Jordi Martí, que en un brillant article a

ÀLEX GALLEGO

l'ARA, lamentava que aquest moviment polític no hagi trobat encara un relat urbà.

Durant la campanya electoral, vostè utilitzava un símil futbolístic. Com aquell qui està a dos partits del triplet, vostè deia que estàvem a dues eleccions de la independència. Ara ja només queda un partit. És d'aquí quatre dies i hi ha l'estiu pel mig. Segur que el tenim ben encarat? Segur que no cal reaccionar? ¿No li preocupa que a les 10 o 15 ciutats més poblades de Catalunya hi hagi alcaldes socialistes, de l'esquerra alternativa, de CiU i no n'hi hagi cap d'Esquerra Republicana?

Per això li deia si el seu partit havia sigut tan ambiciós com podia ser. Si havien procurat tenir arreu les màximes aliances i els millors candidats possibles per sortir a guanyar o si s'havien conformat a fer un bon resultat, dins de les seves possibilitats. Si havien anat a excel·lir o n'havien tingut prou amb un "progressa adequadament". Sembla inevitable veure-hi, en tot plegat, un aire de magnífica oportunitat perduda.

Llegíem a la premsa que el síndic de greuges, Rafael Ribó, ha traslladat a la fiscalia i al Defensor del Pueblo el passaport d'un cavall. És un passaport, expedit a Ciudad Real, on apareix el nom de l'èquid. Es diu Catalán de Mierda. El síndic -amb les poques competències que li deixen exercir des del Regne- considera que és un nom "xenòfob" i que "incita a l'odi". No cal dir que és molt enginyós per part de l'amo del semovent aquest nom de Catalán de Mierda. D'aquesta manera, si el mamífer ungulat participa en una cursa, l'*speaker* podrà dir, posem per cas: "I en tercer lloc, Manel, que munta Catalán de Mierda!"

El nom del corser és un símptoma, com són un símptoma els tuits contra els morts de l'accident de Germanwings. I jo si fos el síndic demanaria que sobretot no es canviés el nom del tatano. Que s'exposés a tot arreu. Que sortís per la tele, que en veiéssim la cara de l'amo. Com deu ser algú que li posa Catalán de Mierda al seu cavall? Li fa carícies, el raspalla? Li fot cops i fuetades? M'encantaria veure'ls a tots dos. Té fills, aquest home? Els tracta bé? ¿Els ha explicat que el cavall es diu Catalán de Mierda perquè els catalans són, efectivament, de merda? ¿Hi ha algun altre ésser al món que hagi posat al seu animal de companyia Jueu de Merda, Negre de Merda, Moro de Merda, Marica de Merda, Bollera de Merda? Ostres, que fort que sona, no? Sona menys fort Catalán de Mierda? Fa més gràcia? És disculpable? Doncs per això és un símptoma. Qui té síndrome d'Estocolm? Qui se sent esclau?

En fi, ara li toca al Defensor del Pueblo dir si el síndic té raó. Però tenint en compte com van les coses últimament al Regne d'Espanya, pot passar que l'altre trobi que la xenofòbia és contra el cavall i no contra els catalans. Pot decidir que és el cavall qui es mereix ser indemnitzat.

EMPAR MOLINER

P. D.

M'ha tocat viure les eleccions des de França. L'anàlisi dels mitjans d'aquest país el resumeix una frase de *Le Monde*, dimarts: "Els catalans tenen altres prioritats que la independència". Aquest sembla el nou mantra del món que ens mira. I així fins al setembre, mantra contra mantra.

Nevera connectada amb el supermercat.
 Mòbil connectat amb la calefacció.
 I un assessor personal connectat amb tu.

Solvía.cat

Un assessor personal avui.
 La nostra manera de pensar en la teva casa de demà.

Informa-te'n trucant al 902 333 131
 o a les oficines
 del grup Banc Sabadell.

Solvía **B S**
 Immobiliària

